

ELS PARTITS INDEPENDENTS DE CAIRE MUNICIPALISTA A CAMBRILS: DES DE LA FI DEL FRANQUISME FINS ALS NOSTRES DIES

Oliver Klein Bosquet

ADVERTIMENT. L'accés als continguts d'aquesta tesi doctoral i la seva utilització ha de respectar els drets de la persona autora. Pot ser utilitzada per a consulta o estudi personal, així com en activitats o materials d'investigació i docència en els termes establerts a l'art. 32 del Text Refós de la Llei de Propietat Intel·lectual (RDL 1/1996). Per altres utilitzacions es requereix l'autorització prèvia i expressa de la persona autora. En qualsevol cas, en la utilització dels seus continguts caldrà indicar de forma clara el nom i cognoms de la persona autora i el títol de la tesi doctoral. No s'autoritza la seva reproducció o altres formes d'explotació efectuades amb finalitats de lucre ni la seva comunicació pública des d'un lloc aliè al servei TDX. Tampoc s'autoritza la presentació del seu contingut en una finestra o marc aliè a TDX (framing). Aquesta reserva de drets afecta tant als continguts de la tesi com als seus resums i índexs.

ADVERTENCIA. El acceso a los contenidos de esta tesis doctoral y su utilización debe respetar los derechos de la persona autora. Puede ser utilizada para consulta o estudio personal, así como en actividades o materiales de investigación y docencia en los términos establecidos en el art. 32 del Texto Refundido de la Ley de Propiedad Intelectual (RDL 1/1996). Para otros usos se requiere la autorización previa y expresa de la persona autora. En cualquier caso, en la utilización de sus contenidos se deberá indicar de forma clara el nombre y apellidos de la persona autora y el título de la tesis doctoral. No se autoriza su reproducción u otras formas de explotación efectuadas con fines lucrativos ni su comunicación pública desde un sitio ajeno al servicio TDR. Tampoco se autoriza la presentación de su contenido en una ventana o marco ajeno a TDR (framing). Esta reserva de derechos afecta tanto al contenido de la tesis como a sus resúmenes e índices.

WARNING. Access to the contents of this doctoral thesis and its use must respect the rights of the author. It can be used for reference or private study, as well as research and learning activities or materials in the terms established by the 32nd article of the Spanish Consolidated Copyright Act (RDL 1/1996). Express and previous authorization of the author is required for any other uses. In any case, when using its content, full name of the author and title of the thesis must be clearly indicated. Reproduction or other forms of for profit use or public communication from outside TDX service is not allowed. Presentation of its content in a window or frame external to TDX (framing) is not authorized either. These rights affect both the content of the thesis and its abstracts and indexes.

UNIVERSITAT
ROVIRA I VIRGILI

**“ELS PARTITS INDEPENDENTS DE
CAIRE MUNICIPALISTA A
CAMBRILS: DES DE LA FI DEL
FRANQUISME FINS ALS NOSTRES
DIES”**

OLIVER KLEIN BOSQUET

Oliver Klein Bosquet

***"ELS PARTITS INDEPENDENTS DE CAIRE MUNICIPALISTA A
CAMBRILS: DES DE LA FI DEL FRANQUISME FINS ALS
NOSTRES DIES"***

TESI DOCTORAL

Dirigida pel Dr. Alberto Reig Tapia

Programa de Doctorat en Estudis Humanístics

UNIVERSITAT
ROVIRA I VIRGILI

TARRAGONA 2020

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

Facultat de Lletres

ACREDITACIÓ DE LA DIRECCIÓ DE TESI

FAIG CONSTAR que aquest treball, titulat "Els partits independents de caire municipalista a Cambrils: des de la fi del franquisme als nostres dies", que presenta Oliver Klein Bosquet per a l'obtenció de títol de Doctor, ha estat realitzat sota la meva direcció dins del Programa de Doctorat en Estudis Humanístics de la Universitat Rovira i Virgili (URV) de Tarragona.

Tarragona, 04 de Maig de 2020

Signa el Director de la Tesi Doctoral,

Dr. Alberto Reig Tapia

Voldria agrair en primer lloc i per ordre, els meus avis, Don Francisco i la Sra. Neus; després a la meva mare, Neus; els meus fills, en Nizar, la Ginane i en Safir; i, com no podria ser de cap altra manera, en darrer lloc, a la meva companya infatigable durant els darrers vint anys, la Nabila Atri Kanbouch. Amb tot el meu amor, reconeixement i respecte.

"L'Estat-Nació actualment és massa petit pels grans problemes de la vida i segurament massa gran pels petits problemes de cada dia".

(Daniel Bell, *El fin de las Ideologías*, 1964)

"Ha arribat l'hora de la política sense els partits".

(Robert Putnam, *Making Democracy Work*, 1993)

ÍNDEX GENERAL

<u>PUBLICACIONS DERIVADES DE LA TESI</u>	Pàg.10
<u>RESUM</u>	12
<u>ABSTRACT</u>	13
<u>ABREVIATURES</u>	14
<u>PREÀMBUL</u>	17
<u>JUSTIFICACIÓ</u>	19
<u>OBJECTIUS, HIPÒTESI I MÈTODE</u>	20
<u>INTRODUCCIÓ: CAMBRILS COM A EXEMPLE</u>	24

1. PART

CAPÍTOL 1:

<u>UNA DEMOCRÀCIA MADURA AMB CRITERIS INDEPENDENTS</u>	28
1.1. Breu repàs històric de la democràcia i del govern local a Catalunya	29
1.2. El fet independent a Cambrils, una constant durant la restauració democràtica a partir de la mort del General Franco	49
1.3. Delimitació fonamental de conceptes per començar: independent i municipalista	60

CAPÍTOL 2:

<u>LES CANDIDATURES INDEPENDENTS NO COM UN FET AÏLLAT DE CAMBRILS</u>	66
2.1. La Federació d'Independents de Catalunya (FIC): de les comarques tarragonines a la resta de Catalunya ..	67
2.1.1. La Unió d'Independents de la Conca (UNIC)	73
2.1.2. El Partit Independent de les Terres de l'Ebre (PITE)	74
2.1.3. Les Fases Congressuals i Organització de la FIC ..	77
2.1.4. De les AIPN al partit Ara Catalunya, altres intents d'enfortir el moviment independent	92

2.2. El fet independent a Espanya, França i Alemanya ..	96
2.2.1. La Plataforma Independiente de España (PIE) ...	98
2.2.2. «Listes sans etiquete». Llistes sense etiquetes a França	101
2.2.3. «Freie Liste» und «Bürgerbewegung». Llistes Lliures i Moviments Ciutadans a Alemanya	104

2. PART

CAPÍTOL 3: PRIMERA FASE DE LES CANDIDATURES

<u>INDEPENDENTS A CAMBRILS (1979 - 1991)</u>	108
--	-----

3.1. La Candidatura Independent Cambrilenca (CIC).....	109
--	-----

CAPÍTOL 4: SEGONA FASE DE LES CANDIDATURES

<u>INDEPENDENTS A CAMBRILS (1991 - 2002)</u>	118
--	-----

4.1. L'Alternativa Cambrilenca Independent (ACI).....	119
---	-----

CAPÍTOL 5: TERCERA FASE DE LES CANDIDATURES

<u>INDEPENDENTS A CAMBRILS (2003 - 2015)</u>	132
--	-----

5.1. La Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC).....	133
--	-----

CAPÍTOL 6: QUARTA FASE DE LES CANDIDATURES

<u>INDEPENDENTS A CAMBRILS (2010 - 2022)</u>	144
--	-----

6.1. El Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC).....	145
--	-----

EPÍLEG:

Vigència i canvis en el fet independent avui en dia ... 164

CONCLUSIONS:

Principals virtuts i hàndicaps dels partits
independents i municipals, amb especial atenció
al cas de Cambrils 166

BIBLIOGRAFIA, WEBGRAFIA I FONTS HEMOROGRÀFIQUES 180

ANNEXOS 188

- Índex Onomàstic
- Índex Analític
- Cronologia de la FIC
- Cronologia del NMC
- Relació de Regidors Independents a Cambrils
- Total de Regidors Independents per candidatures
- Suma Total de Regidors per formació independent
- Regidors i Alcaldes Independents a Espanya
- Índex de Taules, Il·lustracions i Gràfiques

PUBLICACIONS DERIVADES DE LA TESI

KLEIN BOSQUET, Oliver, «Creació d'un nou partit polític català», *Diari Aquí*, Reus, 8 de març de 1995, p. 15.

KLEIN BOSQUET, Oliver, «Els independents», *El Punt Avui*, Barcelona, 8 de juliol de 1996, p. 20.

KLEIN BOSQUET, Oliver, «Principios y resultados: reflexionando sobre los candidatos independientes», *Carta al Director de El País*, Madrid, 23 de Maig de 1999, p.30.

KLEIN BOSQUET, Oliver, «Derecho Municipal Español», en VVAA, *Libro de Posgrado sobre Derecho Parlamentario*, Managua (Nicaragua), Universidad Centro-Americana (UCA), 2005.

KLEIN BOSQUET, Oliver, «El Movimiento de los indignados: desde España a Estados Unidos», en OCAMPO, L. E., *Violencia y Miedo, una mirada desde lo social*, Buenos Aires (Argentina), Editorial El Aleph, 2012.

KLEIN BOSQUET, Oliver, «El Movimiento de los Indignados: desde España a Estados Unidos», en *El Cotidiano*, n. 173, México, Universidad Autónoma de México (UAM) - Azcapotzalco, 2013, pp. 257-291.

KLEIN BOSQUET, Oliver, «La transiciones en el Magreb. Un análisis comparado», en REIG, Alberto, y SÁNCHEZ, Josep, *Transiciones en el mundo contemporáneo*, Colección del Centro de Estudios sobre Conflictos Sociales (CECOS), Servicio de Publicaciones de la Universitat Rovira i Virgili (URV), Tarragona, 2016.

KLEIN BOSQUET, Oliver, «De la Segunda República a la Guerra Civil Española: el asedio del comunismo y fascismo en Europa», en REIG, Alberto, y SÁNCHEZ CERVELLÓ, Josep, *La Guerra Civil Española, ochenta años después*, Editorial Tecnos, Madrid, 2018.

KLEIN BOSQUET, Oliver (Ed.), *Comunicacions del Congrés Internacional sobre el Vuitantè Aniversari de la Guerra Civil Espanyola*, Servei de Publicacions de la Universitat Rovira i Virgili (URV), Tarragona, 2019.

RESUM:

Des de la restauració democràtica a Espanya després de la mort del dictador, el General Francisco Franco, la població de Cambrils ha gaudit un nombre molt destacable de candidatures polítiques que es presentaven a les seves successives eleccions locals, que es podrien qualificar com a «independents, i a la vegada «municipalistes».

Aquestes organitzacions que prenen finalment la forma de partit polític, no corresponen en el seu bagatge intern al seguiment de cap de les ideologies dominants en els àmbits territorials superiors, definint-se sobretot pel seu àmbit d'actuació concret al municipi circumscrit, les circumstàncies específiques de la seva creació i la personalitat predominant dels lideratges que s'hi situen al capdavant.

Durant més de quatre dècades de recuperació de la democràcia a Cambrils tindrem més específicament quatre partits independents de caire municipalista, que s'aniran passant el testimoni amb el pas dels anys tot defensant un mateix espectre sociològic i mètode d'actuació, que no dista massa d'un fenomen que també és viscut a la resta de l'Estat Espanyol i a altres països exemples de democràcies avançades europees com poden ser França o Alemanya.

Aquesta investigació, a banda de ser una foto històrica dels moments viscuts, també vol aportar llum en el sentit de col·laborar a distingir els punts identificables i característics d'aquests moviments polítics que s'han fiançat amb el temps, des de la seva creació als nostres dies, tot donant un ventall de moltes altres opcions que també s'hi han inspirat malgrat que finalment no varen reeixir com explicarem a continuació.

ABSTRACT:

Since the democratic restoration in Spain after the death of the dictator General Francisco Franco, the city of Cambrils has enjoyed a very significant number of political candidatures in its municipal elections described as «independents» and «municipalists».

These kind of local parties do not correspond to any of the dominant ideologies and organizations at the regional and state levels, thus being defined by their specific scope of action in the municipality, the unique circumstances of their creation and the predominant personality of their leaderships.

During more than four decades after the Spanish democratic transition there will be formed four main independent parties local based defending the same sociological and manner to develop policies that will reach the protagonism one after the other one, something that does not happen only in this area and it is well known all around Spain and it is very common also in the neighbour western advanced democracies in France or Germany.

This research, as well as being a historical photo of the moments lived, also wants to shed light on the meaning of collaborating to distinguish the identifiable and characteristic points of these political movements that have taken hold over time, since their creation in our day, giving us a range of other options that have also been inspired by them, but in the end they did not succeed, as we will explain below.

ABREVIATURES:

ACI	Alternativa Cambrilenc Independent
ACTUA	Partit Política Actua
ADXC	Alternativa Democràtica per Cambrils
ADN	Ara Decidim Nosaltres
AEE	Agrupació d'Electors d'Esquerres
AIBSA	Agrupación Independiente de Besós y Sant Adrià
AIC	Agrupació Independent de Catalunya
AIPN	Agrupació d'Independents, Progressistes i Nacionalistes
ALME	Alternativa Mediterrània
AM	Acord Municipal
AP	Alianza Popular
ARENA	Alianza Republicana Nacionalista de El Salvador
AdR	L'Alternativa de Reus
CDC	Convergència Democràtica de Catalunya
CDS	Centro Democrático y Social
CSU	Unión Cristiano-Social de Baviera (Alemanya)
CDU	Unión Cristiano-Demòcrata (Alemanya)
C'	Ciudadanos - Partido de la Ciudadanía
CEDA	Confederación Española de Derechas Autónomas
CHA	Chunta Aragonesista
CiU	Convergència i Unió
CORI	Coordinadora Reusenca Independent
CpC	Ciutadans pel Canvi
CpM	Coalición por Melilla
CPVT	Candidatura per a la Participació dels Veïns de Tarragona

CUP	Candidatures d'Unitat Popular
EC	Esquerra Catalana
EQUO	Partit Polític Equo
ERC	Esquerra Republicana de Catalunya
FCEI	Federació Catalana d'Electors Independents
FIC	Federació d'Independents de Catalunya
FMNL	Frente Farabundo Martí de Liberación Nacional
FORO	Partit Polític Foro Asturias
FUPS	Ferran Units per Salou
FNC	Front Nacional de Catalunya
GIL	Grupo Independiente Liberal
ICV	Iniciativa per Catalunya Verds
IpE	Independents per l'Ebre
IpF	Independents per Falset
IpP	Independents pel Priorat
IPMO	Independents pel Progrés Municipal de l'Osona
JxC	Junts per Cambrils
LOREG	Ley Orgánica del Régimen Electoral General
MES	Moviment d'Esquerres
NMC	Nou Moviment Ciutadà per Cambrils
ORT	Organización Revolucionaria de los Trabajadores
PAR	Partido Aragonés Regionalista
PIAP	Plataforma Independent de l'Alt Penedès
PICC	Plataforma Independent Ciutadana de Catalunya
PIE	Plataforma de los Independientes de España
PiD	Progrés i Democràcia
PITE	Partit Independent de les Terres de l'Ebre
PLIC	Plataforma Independent Cambrilenca
PM	Progrés Municipal
POUM	Partit Obrer d'Unificació Marxista

PP	Partido Popular
PRC	Partido Regionalista de Cantabria
PRIM	Plataforma Reusenca Independent Municipalista
PSC	Partit dels Socialistes de Catalunya
PSOE	Partido Socialista Obrero Español
PSUC	Partit Socialista Unificat de Catalunya
RI	Rapitencs Independents
SI	Solidaritat Catalana per la Independència
SiF	Soluciones i Futur
TGI	Tarragona Grup Independent
UCD	Unión de Centro Democrático
UDC	Unió Democràtica de Catalunya
UNIC	Unió d'Independents de la Conca
UpC	Units per Cambrils
UPN	Unión del Pueblo Navarro
UPM	Unió pel Progrés Municipal
UPTA	Unió per a la Terra Alta
UT	Unió Tortosina
VxC	Vilafortuny per Cambrils

PREÀMBUL:

Durant els darrers anys, en la meua qualitat de Professor Associat de Ciència Política de la Universitat Rovira i Virgili (URV), he pogut aprofitar per endinsar-me en l'intens món de l'opció per escriure la meua futura Tesi Doctoral.

Havent optat immediatament després de l'obtenció del Títol de Màster Europeu en Dret Ambiental per escollir un tema que ja havia tractat anteriorment com era el de la recerca de solucions jurídiques en l'àmbit internacional per tal de protegir els "moviments forçats de població per causes ambientals", el meu mestre i Cap de Departament, Dr. Alberto Reig, em va convèncer finalment per un tema més lligat a la meua activitat docent i experiència professional en l'àmbit més local.

Així doncs d'aquella primera fase en la qual buscava un tema realment destacable per la seva novetat i la meua capacitat d'interpretació, vull agrair l'ajuda, col·laboració i comprensió dels meus companys de la Facultat de Ciències Jurídiques de la URV: Antoni Jordà, Santiago Castellà, Mario Ruiz, Jaume Vernet, Susanna Borràs, Antoni Pigrau i Josep Ramon Fuentes.

En la segona fase de la meua recerca voldria focalitzar el meu profund agraïment, donat l'empatia i l'esforç que ha demostrat cap a la meua persona, precisament al meu mateix Director de Tesi, el Dr. Reig, sobretot en els aspectes d'entendre i aconsellar els terminis de la seva elaboració i presentació, donada la meua circumstàncies personal d'haver-ho de coordinar tot amb la meua qualitat de regidor de l'Ajuntament de Cambrils i els meus deures familiars.

En els darrers anys de recta final he pogut compartir l'experiència de creació del Centre d'Estudis sobre Conflictes Socials (CECOS), dirigit pel mateix Dr. Reig, així com pel Dr. Josep Sánchez Cervelló, els quals en tot moment han demostrat confiança en el compromís de la meua feina i els seus resultats. De la mateixa manera que no podria oblidar una menció al meu company de despatx quinze de la Facultat, el Dr. Joan Ramon Fallada, que també ha compartit aquesta aventura des del seu punt inicial al seu desenvolupament final.

El meu espai de reflexió i d'obtenció d'informació bàsica durant aquesta dècada s'ha donat a terme principalment en la nostra seu universitària, pel qual he de destacar l'amabilitat i les facilitats ofertes pels responsables del Centre de Recursos per a l'Aprenentatge i la Investigació (CRAI) del Campus Catalunya de la URV, així com he pogut visitar de forma continuada la Biblioteca Municipal i l'Arxiu Municipal de Cambrils, conjuntament amb altres incursions a la Biblioteca de l'Institut d'Estudis Autònoms de la Generalitat de Catalunya a Barcelona.

L'aventura iniciada amb aquesta Tesi també ha representat una oportunitat única per retornar als antics materials i publicacions conservades de les meves diferències temporades de contacte estret i col·laboració amb l'Institut de Ciències Polítiques i Socials de Barcelona (ICPS), així com amb l'Associació Catalana de Municipis (ACM) i la Federació Catalana de Municipis.

Tot plegat ha fet possible arribar a completar un estudi que espero que pugui agradar a especialistes i curiosos al mateix temps, de la Ciència Política a l'Humanisme de la nostra història més recent en algun indret de les nostres contrades més properes.

JUSTIFICACIÓ:

El treball de recerca que a continuació es presenta vol demostrar fonamentalment dues qüestions. En primer lloc constata i explica el perquè a la localitat de Cambrils sempre hi ha hagut espai polític i per tant electoral, representat per part de candidatures independents de caire municipalista, que al llarg del temps, malgrat canviar de marca o candidat, sempre han rebut un recolzament continuat des del punt de vista del vot ciutadà.

Aquesta mateixa premissa ens avança la següent qüestió que resulta analitzar la creació, el comportament i el desenvolupament d'aquestes noves opcions partidistes, que compten evidentment amb unes característiques pròpies i diferenciades d'altres formacions que anomenem clàssiques, i que en certa manera aporten un aire fresc i un discurs alternatiu al sistema tradicional de funcionament de la democràcia clàssica liberal sobretot als petits municipis, el qual tampoc és propietat catalana ni espanyola en exclusiva, sinó que es representa en altres països veïns com poden ser França o Alemanya.

Per una banda doncs tenim l'anàlisi d'un cas concret local per després fer correspondre l'exemple cambrilenc amb altres tendències més globals de la ciència política que es corresponen amb altres comportaments estratègics similars a diferents indrets on la democràcia és aplicada.

Els meus anys com a regidor a l'Ajuntament de Cambrils i la docència de la Ciència Política han pogut conjurar aquests focus d'interès que passen a presentar a continuació.

OBJECTIUS, HIPÒTESI I MÈTODE:

L'objectiu d'aquesta Tesi resideix principalment en demostrar com existeix un contínuum històric a la Vila de Cambrils i un espai electoral concret molt determinat que ha estat ocupat en els darrers quaranta anys de reinstauració del sistema democràtic al nostre país per formacions polítiques que podríem definir de no gaire convencionals, que han estat conegudes sota la descripció d'"independents", amb un marcat caire i accent "municipalista"¹.

Aquestes formacions polítiques independents de què parlem sense cap mena de dubte volen allunyar-se dels convencionalismes ideològics clàssics definits sobretot durant els S. XIX i XX, malgrat que la seva funció i missatge va molt més enllà de poder ubicar-se en una pretesa equidistància o neutralitat davant del que s'ha conegut tradicionalment com a "dreta" o "esquerra".

Donat que existeix una casuística innumerable més enllà de Cambrils, sí que segons la seva història o la procedència dels seus fundadors o seguidors es podria reconèixer per cada formació política independent i municipalista, si és més centrada o resulta més escorada cap a l'esquerra o la dreta, incloent força matisos en cada cas².

En tot cas entre els extrems més allunyats i les polítiques públiques més arrengherades amb un posicionament ideològic més dogmàtic, sí que aquestes candidatures generalment compten amb un tarannà més moderat, destacant sobre la resta per la seva relació més directa i decidida amb els seus convilatans.

1 Per independent entenem la persona o organització que manté el seu criteri propi sense haver d'obeir a instàncies superiors o ideologies predeterminades. Per municipalista entenem l'objectiu que dóna especial rellevància a les polítiques públiques concentrades en la unitat administrativa bàsica que és el municipi. Aquestes definicions de l'autor es poden trobar a l'Índex Analític que s'adjunta als Annexos d'aquesta mateixa Tesi.

2 A l'Índex Analític anteriorment esmentat també posem límits a la definició d'ideologia com a conjunt d'idees sobre un sistema en aquest cas polític que proposa un punt de vista particular i un programa d'acció concret en relació a la qüestió fonamental a resoldre.

D'altra banda, només els moviments tàctics realitzats en cada moment, o la configuració de pactes o aliances amb altres actors que resulten definitivament més reconeguts ideològicament parlant, demostraran certa flexibilitat a l'hora de moure's puntualment cap a una direcció o una altra.

Volem manifestar en aquesta investigació que, en cap cas, es pot aportar una norma científica infal·lible sobre la descripció i la vigència actual i futura del "moviment independent", sinó que més aviat l'autor el que vol aportar són moltes pistes sobre el seu comportament durant els darrers quaranta anys tot centrant-se en un territori més concret i fàcil d'analitzar com és Cambrils; que coincideix, d'altra banda, en gran part i en forma comparada, al que ha anat ocorrent en altres territoris o països amb la mateixa presència independent municipalista.

Així doncs podem afirmar rotundament que la trajectòria de partits independents no és exclusiva de Cambrils, Catalunya o Espanya, sinó que aquest resulta un fenomen força conegut i admirat en qualsevol que puguem considerar una democràcia avançada en el nostre món actual.

Es tracta doncs, de forma genèrica, d'organitzacions sorgides des de la base, i per tant també bastant horitzontals, tot i reconèixer la dependència en gran part d'uns lideratges potents viscuts en els seus orígens, que defugen d'esser definits amb una etiqueta ideològica concreta, a la vegada que pregonen integrar diferents sensibilitats en el mateix sentit, sota un únic barret o objectiu com pot ser prendre les millors decisions per provocar el salt endavant d'un municipi en concret.

La hipòtesi principal d'aquesta recerca, sota les premisses bàsiques anteriorment esmentades, és que en el cas de Cambrils, el qual també és extrapolable a la gran majoria de casos d'altres municipis nacionals o internacionals, existeix una història rellevant en les seves respectives eleccions municipals de donar la confiança per part de l'elector a un tipus de candidatura qualificada com a "independent", fora del llistat de partits polítics tradicionals que es presenten en altres àmbits supramunicipals de representació, que es concentren en unes propostes concretes de realització de polítiques públiques amb un tarannà de l'expressió de la gestió de la cosa pública igualment diferent a la resta de formacions.

Amb tot el comentat fins ara, podem comprovar fàcilment amb l'estudi de l'evolució del vot, la creació i l'evolució de les diferents organitzacions que han anat prenent el relleu les unes de les altres d'un mateix espai polític amb el pas del temps, que el fet independent resulta un fenomen totalment consolidat allà on ha estat present i investigat³.

La metodologia doncs fonamental per a dur a terme aquesta investigació s'ha fonamentat en dos pilars. El primer ha estat l'anàlisi de la història política del municipi en els darrers quaranta anys, també intentant observar degudament els precedents existents i les mateixes característiques sociològiques del lloc en concret que poden influir consegüentment en el comportament electoral que s'ha vingut consolidant i així apuntalar la persistència de formacions independents en el seu panorama electoral local.

En segon lloc resulten de vital importància els destacats testimonis orals obtinguts per part dels mateixos protagonistes d'aquesta història que intentem explicar, o sigui la sort de poder conèixer i entrevistar als fundadors i executors de molts dels episodis esmentats, que ens amplien d'una forma directíssima la forma en apropar-nos als principals aspectes objecte d'estudi, arrel de la concreció en el cas de Cambrils i de les experiències principals de la Candidatura Independent Cambrilenca (CIC), Alternativa Cambrilenca Independent (ACI), Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC) i Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC).

Resumint, podem assegurar que els Objectius de la Investigació, la seva Hipòtesi principal, i el Mètode de Treball proposat finalment arriben plegats a bon port tot havent superat els Supòsits teòrics de base que tornem a pronunciar:

- 1) En democràcies avançades sorgeix de forma natural el **fenomen dels partits "independents"**, essent aquest un fenomen que **no s'ha de considerar exclusiu** i amb característiques extraordinàries de cap indret en particular, malgrat que l'existència en cada cas i democràcia particular requereixin d'una observació amb

³ Judith Gifreu, *La campanya electoral en l'àmbit local*, Associació Catalana de Municipis (ACM), Barcelona, 2017.

detall, per tal de destriar les semblances de les seves particularitats;

- 2) El moviment de partits independents estudiat a gran escala, però també a partir de la concreció en el nivell local intern de Cambrils, ens confirma doncs aquestes **semblances i divergències tant en la seva expressió programàtica, com en els seus membres**, així com en els seus comportaments al llarg del temps, tot donant-nos la possibilitat oberta encara d'inscriure **tipologies de partits independents i classificacions específiques dels mateixos**;

- 3) La **durada de la vida pràctica de cada organització independent** que podria oscil·lar evidentment en cada possible cas, si parlem de Cambrils es mostra de forma manifesta amb l'aparició d'un nou agent amb característiques similars que ve a prendre el relleu del que ja ha estat amortitzat o ha acomplert el seu mateix cicle vital, obtenint sempre la mateixa apreciació de les mateixes dificultats en els ítems fonamentals de cada fase de creació, arribada a un moment àlgid quant als resultats electorals obtinguts o l'entrada en un hipotètic govern (que en definitiva és l'objectiu final de cada organització partidista), i coincidint en la mateix classe de circumstàncies que influeixen en la fase de davallada de propòsits i en la seva extinció més aviat que tard;

- 4) Així doncs, l'estudi dels casos més notoris relacionats amb tot l'exposat en el supòsit de Cambrils ens aportaran unes conclusions, al final de la Tesi, més que interessants, sobretot de cara al futur, per a la població en concret referida, però igualment per aquells altres indrets on es viuen circumstàncies segurament molt similars, tractant-se d'una **temàtica fins al dia d'avui no gaire tractada a nivell de recerca** i que al mateix temps representa un potencial important

per a investigacions futures per part de nous interessats en l'àrea de la politologia⁴.

INTRODUCCIÓ: CAMBRILS COM A EXEMPLE

Des de la restauració democràtica a Espanya després de la mort del dictador Francisco Franco, la població de Cambrils ha gaudit un nombre molt destacable de candidatures polítiques a les seves respectives eleccions municipals qualificades com a "independents".

Aquests partits locals no es corresponen a cap de les ideologies i organitzacions dominants en els àmbits regionals i estatals, definint-se doncs pel seu àmbit d'actuació concret al municipi, les circumstàncies concretes de la seva creació, i la personalitat predominant dels seus lideratges⁵.

El primer exemple de tot plegat el tenim amb la Candidatura Independent Cambrilenca (CIC), que va guanyar les primeres eleccions democràtiques del període comentat, governant els primers anys democràtics a Cambrils mitjançant el seu cap de llista transformat en Alcalde, que fou el Dr. Josep Maria Queral.

Precisament una de les novetats d'aquesta candidatura era que estava formada per veïns destacats i popular del municipi que no havien estat identificats fins llavors amb l'anterior règim ni amb cap dels nous grans partits i ideologies predominants del moment.

La mateixa configuració progressiva dels blocs hegemònics a nivell de país amb la creació de partits d'àmbit català i espanyol reconeguts per tota la ciutadania en general va fagocitar en certa manera aquesta primera experiència

4 Sobre la situació actual de la representativitat al món local: Brugué, J.; Pindando, F.; i Rebollo, O., *Democràcia local en temps d'incertesa*, Associació Catalana de Municipis (ACM), Barcelona, 2015.

5 Per ampliar aquest punt: Federació de Municipis de Catalunya, *Codi de Règim Local*, FMC, Barcelona, 2016.

localista que va desaparèixer del tot en la segona convocatòria d'eleccions locals tot donant pas a un nou govern format per una aliança de partits d'esquerres (PSC, PSUC i ERC), davant del qual quedava dibuixat un altre bloc conservador d'oposició format per UCD, CiU i PP.

En les terceres eleccions democràtiques, en un moment que les grans forces polítiques estaven prou consolidades, amb dos partits que es distribuïen els beneficis de la política catalana com eren CiU i el PSC, i uns altres dos que anirien repartint-se els governs a la resta de l'Estat Espanyol, com eren el PSOE i el PP, l'intent de recuperar la CIC, malgrat arribar a formar part d'un nou govern, resultarà poc exitós i aquesta formació acabaria llavors desapareixent.

Una de les principals dificultats de les candidatures independents quedaria llavors prou nombrada i criticada, i és que aquestes no tenien suficient suport institucional a les administracions superiors; el qual al mateix temps es transformava en el mantra expressat per ells mateixos de gaudi de major autonomia i llibertat a l'hora de prendre decisions, més enllà de prejudicis ideològics bàsics, en favor del municipi.

L'any 1991 va sorgir el nou experiment de crear una nova força independent de caire municipalista de la mà de l'Alternativa Cambrilenc Independent (ACI), que amb dos membres destacats que havien estat antigament militants d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC), aconseguiren l'Alcaldia per al seu cap de llista, Josep Pedrell, amb un pacte amb PSC i PP per tal d'arraconar CiU.

Per segona vegada doncs a la història, un partit independent es fa amb l'Alcaldia del municipi, però en aquesta ocasió no per majoria de regidors obtinguts sinó per un pacte anomenat anti-natura en el que ACI comptava amb la minoria de l'aliança de tres partits, el qual va posar damunt de la taula a l'hora de negociar tenir la màxima representació del municipi.

Quatre anys més tard, el 1995, ACI repetirà els mateixos resultats però en aquesta ocasió no hi haurà lloc per al pacte tot repercutint en quatre anys durs passats a l'oposició. El 1999 ACI amb un nou candidat, l'advocat cambrilenc Francesc Garriga, aconseguix conservar un únic lloc de representació, que en un principi formarà part d'un govern que, a la vegada abandonarà a pocs mesos de consumir-se el mandat per donar peu a una nova aliança alternativa.

Finalment a la seva quarta participació electoral ACI es torna a presentar encapçalant la seva llista Eduard Madico sense assolir en aquesta ocasió cap representació i representant el final mateix del partit polític en qüestió.

Cal esmentar que durant el mateix darrer període d'ACI apareix una nova candidatura independent que porta el nom de Plataforma Cambrilenc Independent (PLIC), al voltant d'un antic regidor del PP, Xavier Martí, molt conegut per haver encapçalat anteriorment la Regidoria de Turisme del municipi.

La PLIC tindrà representació a l'Ajuntament des d'aquell mateix moment que es presenta a les seves primeres eleccions municipals fins a l'any 2013, havent assolit també en una ocasió arribar al govern municipal, reprenent la trajectòria d'ACI fins a la seva desaparició, tot intentant igualment formar part d'un moviment més ampli independent a nivell de comarques tarragonines i catalanes sota el nom de Federació d'Independents de Catalunya (FIC).

Parlant de la darrera dècada viscuda, una vegada la PLIC es va anar apagant, apareix una nova candidatura que porta el nom de Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC), al capdavant de la qual es situa un antic militant del PSC, que obtindrà tres regidors a les primeres eleccions municipals que es presenta el 2011.

El 2015 aquesta candidatura augmenta la seva representació a 4 regidors i obté el màxim nombre de vots aconseguit abans per una candidatura independent amb 1800 paperetes, tot i que no aconsegueix entrar al govern. Paradoxalment el 2019, que torna a baixar als 1500 vots i als tres regidors, en aquesta ocasió sí passa a formar part del nou govern municipal format conjuntament amb ERC i Junts per Cambrils (l'antiga CDC).

Tot això ens explica que durant els darrers quaranta anys de democràcia al nostre país no han faltat les candidatures independents, com demostra el cas de Cambrils, tot passant-se el relleu les unes amb les altres, fins al punt de tenir Alcaldes, formar part dels governs i de les oposicions municipals, i desaparèixer⁶.

6 Per ampliar aquest tema es pot consultar: Josep Mir, *L'Ajuntament més fàcil i transparent*, Federació de Municipis de Catalunya (FMC), Barcelona, 2010.

De forma paral·lela, també cal esmentar-ho, existeixen altres partits independents als més immediatament descrits en aquest resum, que tenen una vida pròpia que no va més enllà del seu intent inicial d'assolir representació a les primeres eleccions que es presenten com poden ser Units per Cambrils (UpC), Vilaafortuny per Cambrils (VxC), Alternativa Democràtica per Cambrils (ADXC) o Ara Decidim Nosaltres (ADN).

L'existència de partits independents d'exclusiva orientació municipalista no és un fenomen aïllat al que s'ha viscut en altres indrets de la resta de l'Estat Espanyol i de les democràcies occidentals avançades dels països veïns, com posarem de manifest en aquesta mateixa investigació endinsant-nos en els casos alemany i francès, tot intentant trobar els punts identificables i característics d'aquesta nova manera de fer política des de la proximitat amb els veïns governats de cada municipi en qüestió.

A mesura que ens anem endinsant en la lectura de la recerca que a continuació presentem es podrà observar com, l'intent de procurar una alternativa no alineada amb les grans corrents i partits polítics d'ideologies transnacional, ha estat no només permanent en el temps sinó que ha cercat múltiples estratègies per fer notar la seva força.

Havent crescut arreu les candidatures municipalistes independents el següent horitzó de crear un aixopluc superior que les podés agermanar i sumar influència no ha estat del tot reeixit com intentarem demostrar en les següents pàgines.

La idea de què existeix una necessitat i una demanda més enllà del que poder arribar a oferir els partits majoritaris d'àmbit nacional i estatal és clara, malgrat que sembla precisament que l'atomització de les mateixes candidatures independents no facilita precisament la creació d'una alternativa uniforme en la mateixa dimensió que les forces hegemòniques malgrat tot.

Sembla doncs tal que durant un determinat temps s'hagi intentat periòdicament construir un model alternatiu que representés en cada ocasió una possibilitat d'alternativa a les majories existents i el seu estil de governar, que al cap d'un temps de desenvolupar-se es torna a fondre, ja sigui

segurament degut a la mateixa resiliència de les forces dominants o a la imperfecció del projecte presentat⁷.

És de tot això que al llarg d'aquestes línies parlarem, i el l'apartat de conclusions voldrem aportar-ne alguna llum sobre una matèria encara molt poc tractada fins al moment.

PART 1

CAPÍTOL 1: UNA DEMOCRÀCIA MADURA AMB CRITERIS INDEPENDENTS

Si volem posar a Cambrils com a exemple de les principals lectures que podem extreure de la presència del moviment independent en el cor de la democràcia avançada occidental resultarà imprescindible exposar l'evolució política del mateix municipi fins arribar a la recuperació democràtica a finals del segle passat⁸.

Per una altra banda conclourem la nostra aproximació a la definició dels aspectes més importants de la hipòtesi global d'aquesta investigació sobre la rellevància de les candidatures independents municipalistes en estudiar a fons precisament fins on arriba aquesta concepció del fet «d'esdevenir independent» i la concreció d'un tipus de política i ambició purament «municipalistes».

El tenir clar aquestes premisses, no només entendre l'evolució de les candidatures successives i les seves característiques durant més de quaranta anys estudiats, sinó, el que ens resulta encara més important, ens aportaran unes conclusions finals que ens ajudaran a mena de pista a entendre millor el que pot passar en el futur, per una banda a Cambrils, però també amb el comportament del fet independent a totes les democràcies de qualitat del món.

Cambrils en tot aquest temps sembla que hagi actuat com una espècie de laboratori polític on s'han donat tots els intents i esforços per conjugar un moviment fort a nivell intern de

7 Joan Font, *Public Participation and Local Governance*, Institut de Ciències Polítiques i Socials (ICPS), Barcelona, 2002.

8 David Held, *La democracia y el orden global. Del estrado moderno al gobierno cosmopolita*, Editorial Paidós, Barcelona, 1997.

representativitat independent i municipalista, conjuntament amb l'aspiració i contribució, igualment expressades en diferents fases, d'un moviment superior i aglutinador de la «força independent» que en el seu moment àlgid va aconseguir posar molt nerviosos a aquells que preferien mantenir l'*statu quo* de la política municipal sota les seves regnes.

I.1. Breu repàs històric a la democràcia i al govern local de Catalunya

Tres són les tendències generals que han viscut els Ajuntaments catalans i espanyols des de la reinstauració del sistema democràtic després de la mort del dictador Francisco Franco:

- 1) **Els partits polítics apareixen com a actor principal de la política municipal**, ja sigui refundant organitzacions que ja havien existit en el passat o d'altres de nova configuració amb referents ideològics i estructurals comuns als d'altres democràcies existents en els països veïns;
- 2) Aquest nou sistema de partits provoca un **nou procés d'"ideologització" i "nacionalització"** de la política estatal i catalana, que indirectament es traslladarà a l'arena local, supeditant moltes vegades l'interès estrictament municipal a altres competències partidistes i supramunicipals;
- 3) Finalment **s'observa com la participació política directa dels ciutadans queda certament circumscrita a canals estrictament representats pels partits polítics tradicionals**, o sigui mitjançant institucions de caràcter representatiu, propis d'altra banda de les democràcies de tipus liberal, que amb poc pas del temps ja denoten símptomes de desgast i erosió degut a la seva escassa permeabilitat.

Així doncs la democràcia local de les nostres contrades, inclosa la practicada a Cambrils, va confirmant progressivament aquestes tendències. Malgrat tot, el 1979 s'inicia el cicle electoral amb una abundància considerable de candidatures independents i municipalistes, sobretot desenvolupades a través de la fórmula de les Agrupacions

d'Electors, que amb el transcórrer del temps van viure una transformació progressiva en futurs partits polítics del mateix caire o en tot cas van anar desapareixent.

Cal explicar primer que, Cambrils, la ciutat que estudiarem amb més deteniment durant aquest estudi, és el segon municipi més gran de la comarca del Baix Camp, després de la seva capital Reus, amb a prop de 35.000 habitants, dins de la província de Tarragona. El nucli urbà es troba dividit tradicionalment entre dos àmbit ben diferenciats com és el barri de la Vila i el barri del Port, que constitueix un dels ports més importants del sud de Catalunya, a banda de compta amb nombroses urbanitzacions tant a llevant limitant amb la zona molt turística de Salou, com a ponent limitant amb Mont-roig del Camp i Hospitalet de l'Infant⁹.

Durant molts anys després, com intentarem demostrar al llarg d'aquesta investigació, la immensa majoria de regidors electes independents dels consistoris estudiats en molts casos passaran a participar a les eleccions i accediran a càrrecs electes de representació institucional enquadrats sota les sigles de partits polítics convencionals que es presentaran en eleccions superiors, com poden ser les autonòmiques o les generals, i fins i tot les europees¹⁰.

En aquest cicle inicial d'implicació dels partits independents municipalistes a les primeres eleccions totalment democràtiques després de Franco s'ens mostra, com a resultat d'aquest moviment o organitzacions, va existir certa formació de quadres polítics i certa professionalització de la seva tasca als ajuntaments, tot podent-se representar en certa manera com a vertaderes

9 Per obtenir més informació bàsica sobre el municipi de Cambrils es pot acudir a la bibliografia de forma extensa, però sobretot cal visitar les obres de: Montserrat Esporrín, *Evolució socioeconòmica de Cambrils*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1988; Lluís Recasens, *Cambrils a la segona meitat del S. XX*, Editorial Silva, Tarragona, 2016; i, Josep Salceda, *Estampes Cambrilenques*, Editorial El Mèdol, Tarragona, 1998.

10 Les eleccions convocades el dimarts 3 d'abril de 1979 foren les primeres eleccions municipals convocades a Espanya després de la dictadura franquista mitjançant sufragi universal. En aquestes eleccions optaven llistes de regidors del diferents partits polítics, que a *posteriori* escollien indirectament l'alcalde de cada municipi.

escoles de formació per a futur càrrecs institucionals finalment inserits en altres formacions partidistes¹¹.

En tot cas, podem dividir en diferents fases el desenvolupament progressiu de la nova democràcia espanyola a partir del 1976, sobretot tenint en compte les primeres eleccions totalment lliures i amb plena concurrència després de la mort del dictador Franco.

En un primer instant resulta molt important destacar la influència del profund "procés de despolitització" sofert en les dècades precedents, tot transformant, a primera vista, la majoria de càrrecs electes, ja fossin alcaldes o regidors, de llistes nacionals o independents, a simple vista exterior, en una mena de directius gestors i operadors executius, escollits orgànicament, als quals s'havia de premiar per la seva eficàcia en desenvolupar noves polítiques públiques inexistents, a la vegada que havien de superar les grans mancances d'un sistema burocràtic i funcional desfasat¹².

D'altra banda, a mesura que el sistema que s'anava construint s'apuntalava, amb el retorn i la presència dels grans partits polítics subvencionats en gran part des de l'exterior, les seves pròpies estructures s'escamparen per tots els ens territorials tot deixant menys espai als moviments i plataformes independents que van fer el gran esforç de fundar-se des del no res per pura convicció cívica de participació en la vida pública de cada municipi implicat¹³.

Aquesta segona fase de "partidització" de la política local, la qual ja avançàvem amb anterioritat, incloïa dosis

11 Max Weber, *Sociologia del poder*, Alianza Editorial, Madrid, 2012; Gaetano Mosca, *La classe política*, Fondo de Cultura Económica, Madrid, 2009; Wilfredo Pareto, *Manual de Economía Política*, Editorial Aranzadi, Madrid, 2010; i, Robert Michels, *Los partidos políticos*, Editorial Amorrortu, Madrid, 2012.

12 Sobre la democràcia orgànica de moltes dictadures, eludint el sufragi universal i el pluripartidisme, sobretot en el cas espanyol: Gonzalo Fernández de la Mora, *El crepúsculo de la ideología*, Editorial Marcial Pons, Madrid, 1971; y, Gonzalo Fernández de la Mora, *La Partitocracia*, Instituto de Estudios Políticos, Madrid, 1977.

13 El període que porta per nom Transició Democràtica fou liderat per Adolfo Suárez, cap de llista d'una opció política que portava per nom Unión de Centro Democrática (UCD), que al igual que altres forces polítiques clarament democràtiques, va rebre finançament exterior dels països membres de les Comunitats Europees i del món occidental avançat precisament per realitzar aquest rol moderador.

d' "ideologització" i "nacionalització" del debat de carrer que res beneficiaven a les opcions que es qualificaven elles mateixes d'independents o municipalistes.

Aquest nou procés anteriorment comentat també ha estat conegut sota el nom de "repolització de l'àmbit local" més enllà del programa específic de millora de cada barri o actuació circumscrita al seu espai territorial delimitat.

No ens pot passar per alt que els mateixos partits polítics d'àmbit estatal varen consensuar un sistema electoral amb unes prerrogatives i idiosincràsia que els beneficiava a ells molt directament, tot apostant per una estabilització concreta de sistema de partits que, a la vegada, permetia l'estabilitat en la configuració de cada govern¹⁴.

Les característiques d'aquest sistema que poc beneficia, encara avui dia, a les opcions independents i que també es tornaran en el clamor per a la seva reforma són:

- Districte únic municipal;
- Fórmula proporcional de la mitjana més gran per al repartiment dels regidors segons els vots aconseguits, segons la coneguda Llei d'Hondt¹⁵;
- Barrera mínima del 5% per aconseguir aquesta representació;
- Modalitat de Llista Tancada i Bloquejada;

14 Sobre sistemes de partits polítics i sistemes electorals m'he servit de les obres de: Montserrat Baras i Joan Botella, *El sistema electoral español*, Editorial Tecnos, Madrid, 2009; Maurice Duverger, *Los partidos políticos*, Fondo de Cultura Económica (FCE), Madrid, 1981; i, Klaus von Beyme, *Partidos políticos en las democracias occidentales*, Centro de Investigaciones Sociológicas (CIS), Madrid, 1986.

15 La Llei d'Hondt és un mètode d'assignació d'escons en sistemes de representació proporcional que reparteix segons el partit que tingui la mitjana més gran de tots els presentats. Va ser inventat pel jurista belga Víctor d'Hondt el 1878 i és a Bèlgica on s'ha prodigat més, país del qual el va importar la LOREG. S'ha demostrat a la pràctica que perjudica enormement els partits polítics petits com pot passar amb els partits independents que es presenten als municipis.

- I, elecció indirecta de l'Alcalde per la majoria absoluta dels regidors en sessió plenària tot prenent com a referència els caps de llista de les forces presentades.

D'aquesta manera resulta evident que el caràcter proporcional i indirecte del sistema electoral també aplicat als municipis segons la Llei Orgànica de Règim Electoral General (LOREG)¹⁶ facilita la concentració del vot en les forces més populars i reconegudes a nivell superior autonòmic i estatal, tot evitant la fragmentació que pot existir en els resultats d'altres països, i afavorint una quota estable de representativitat a partits dels espectres comuns de les democràcies occidentals, com poden ser el PSOE o el PP¹⁷, actualment, o el cas dels partits nacionalistes en els àmbits no estatals, com poden ser Convergència i Unió (CiU), el Partit Nacionalista Basc (PNB), Coalició Canària (CC), el Bloc Nacionalista Gallec (BNG), i d'altres de la mateixa inspiració¹⁸.

16 El sistema electoral espanyol queda comprès des del 1978 dins de la Ley Orgánica del Régimen Electoral Español (LOREG), que s'aplica en el cas d'eleccions al Congrés, Senat, Parlament Europeu, algunes Comunitats Autònomes, i Ajuntaments. S'aplica doncs igualment en el cas de Catalunya perquè les forces polítiques representades en el seu territori, malgrat haver-hi diverses propostes, no s'han pogut posar d'acord en més de quaranta anys per realitzar reforma pròpia avalada dins del seu àmbit competencial.

17 Després del lideratge de Adolfo Suárez, al capdavant de la UCD, durant el període de la transició, fins al dia d'avui, els dos partits polítics majoritaris, Partido Obrero Socialista Obrero Español (PSOE) i Partido Popular (PP), expressant les ideologies majoritàries de centre-esquerra i centre-dreta, s'han repartit les presidències del govern central instal·lat a Madrid.

18 Paradoxalment i com a fruit de les negociacions per a ratificar la nova Constitució Espanyola del 1978, finalment es va atorgar un pes molt important, o sigui una representació, a les forces anomenades "nacionalistes" o "regionalistes" en el territori concret en el qual es presentaven majoritàriament degut a la seva especialització. És aquest el motiu de l'hegemonia de Convergència i Unió a Catalunya, que en els darrers temps li ha pres aprofitant la mateixa mecànica Esquerra Republicana de Catalunya, així com també succeeix de forma molt clara amb el PNB al País Basc. D'altra banda, aquesta sobre-representació no es va voler acordar per al benefici de les llistes localistes que es podrien presentar a les respectives eleccions municipals.

Així doncs durant molts anys quedava reproduït, en les diferents escales d'elecció i representació, un esquema bastant similar de distribució de les forces entre dos partits a escala espanyola, com podia ser el PSOE i el PP, i dos partits més en l'escala catalana, com podien ser CiU i PSC, el que s'anomena tècnicament com a "bipartidisme imperfecte».

L'hegemonia descrita s'ha mantingut ferma, sense cap mena de dubte, fins a la darrera dècada tractada, però és sobretot a partir de l'any 2010 quan es van començar a prodigar nous partits polítics d'esfera superior, als quals també se'ls hi sumava un repuntar dels partits independents municipalistes, el que ha anat acabant de configurar un panorama de l'espectre polític actual més complex que mai abans¹⁹.

Els números aguanten tot el que aquí s'ha exposat, essent 17.000 els regidors no adscrits a partits convencionals i identificats amb candidatures municipals independents l'any 1979, en varen quedar només 5.600 al cap d'una dècada, tornant a viure en l'actualitat, com dèiem, un nou procés de revifalla política fruit del panorama d'incertesa majúscula a nivell territorial i mundial.

Des de sempre, per molts partits hegemònics, les eleccions municipals han estat tractades com el camp de batalla previ a les següents eleccions de més importància estratègica per ells, ja siguin les estatals o les autonòmiques, variant molt el missatge segons la conjuntura que es desitja crear per al futur immediat.

D'aquesta manera, el discurs "municipalista" de moltes forces polítiques que es presenten a les diferents eleccions superiors va oscil·lant segons la conveniència de demostrar una imatge més forta d'unió nacional o estatal, o deixant major autonomia al discurs de la llista local.

Els partits polítics d'àmbit català i espanyol, més ben organitzats internament per la seva estructura superior, i més ben recolzats econòmicament, comptem amb innumbrables

19 Com va posar de manifest l'aparició del "Moviment del 15 M", que fa referència a les reclamacions inicials realitzades per una democràcia de major qualitat davant de la convocatòria d'unes noves eleccions municipals el Maig de l'any 2011. En el mateix marc i context de les grans manifestacions de la Plaça Catalunya a Barcelona i la Plaza del Sol a Madrid, és que sorgeixen dues alternatives als partits fins llavors majoritaris com serien Ciudadanos i Podemos.

avantatges versus les candidatures independents que només compten com a major virtut la major llibertat en la presa de decisions sobre el fet de com dissenyar la campanya electoral i quin programa de propostes dur a terme, així com també es corrobora el mateix en altres casos analitzats de democràcies veïnes europees occidentals.

Un altre tema, no menys interessant que el de la incidència dels partits independents en la política actual, que només toca esmentar a continuació, però no tractar-lo en profunditat en aquest treball perquè es mereixeria gairebé una altra tesi doctoral, és l'aposta, segons en quina època més clar que en altres, per la incorporació de candidats independents a les pròpies llistes electorals dels partits tradicionals.

Aquest recurs per captar més recolzaments donada la popularitat d'aquest tipus de candidat resulta efervescent, ja que provoca d'altra banda el descontentament implícit dels militants i sectors de base de cada organització que no entén que altres individus passin per davant en la seva possibilitat de ser escollits com a càrrecs públics.

D'igual forma hem de fer esment als partits polítics suposadament independents i municipalistes que són captats en el nivell democràtic inicial per tal de sumar vots i representativitat en la selecció derivada dels comicis locals, com pot ser la relativa als Consells Comarcals o Diputacions; en molts casos els grups realment municipalistes es presten a donar els seus vots a altres opcions de país en el segon lloc de representació, i en altres casos són els mateixos partits que davant de la dificultat de presentar la seva sigla oficial en un municipi procuren buscar una opció aparentment més independent i municipalista a manera de tècnica de màrqueting.

Aquests poden ser alguns exemples de les aliances més conegudes entre llistes independents, a les quals s'atorga un nom genèric, i partits polítics tradicionals, entre molts d'altres possibles i existents:

- Acord Municipal (AM) - ERC
- Progrés Municipal (PM) - PSC
- Unió del Progrés Municipal (UPM) - ICV

Sota el nostre criteri, aquestes llistes queden implícita i explícitament lligades a les sigles d'un partit consolidat superior pel qual no les podem considerar del tot independents i municipalistes, al mateix temps que reconeixem que poden aconseguir el seu objectiu marcat de cara a l'electorat d'aconseguir donar aquesta imatge.

En aquest cas també hem de considerar que són molts els casos d'aquest tipus de llistes locals que van oferint o canviant el recolzament o benefici cap a altres marques superiors, a canvi de guanyar més agilitat en els tràmits burocràtics a efectuar, i major recolzament en l'escenari mateix de la campanya. Evidentment els partits tradicionals compten amb instruments econòmics i materials que els hi permet la llei per seguir ampliant la seva presència a tot el territori i més.

Si realment volem anar a l'origen de les autèntiques candidatures independents predemocràtiques aquest l'hem de buscar en els moviments i associacions veïnals que, des de la darrera etapa del franquisme, ja van defensar un model més horitzontal de participació política en els governs locals, com podem posar com a exemple la Candidatura per a la Participació dels Veïns (CPV), que amb el candidat Paco Xammar va arribar a entrar en el primer govern democràtic de la ciutat de Tarragona l'any 1979²⁰.

Molts dels esforços d'aquests associacions, així com va passar en el terreny de qualsevol candidatura independent formada, gradualment van ésser fagocitats per la força creixent dels partits tradicionals, i aquells de nova configuració autonòmica i estatal, en la forma de captació de molts dels seus líders i quadres amb la possibilitat d'accedir a càrrecs de major representativitat i poder institucional.

En tot cas, durant aquests primers passos d'aquesta nova democràcia anhelada per la gran majoria del poble espanyol,

20 La creació i el trànsit de la Candidatura per a la Participació dels Veïns (CPV) a Tarragona, encapçalada pel capella jesuïta i líder veïnal Paco Xammar, resulta l'exemple paradigmàtic de la creació d'uns instruments polítics des de les cendres del franquisme, entrant a governar la ciutat amb altres forces tradicionals que l'acabaran arraconant i fent desaparèixer, a la vegada que aprofitant i reciclant molts dels seus antics membres per a noves causes més institucionals.

a aquestes associacions no se'ls hi pot negar la seva capacitat inicial mobilitzadora vers una societat més oberta i plural que iniciava el període de la transició democràtica.

Alguna dècada més tard, les reclamacions per l'obtenció d'una política més propera al ciutadà i no tan incrustada en les institucions precisament han representat de nou un clamor, enfortint-se novament amb les sinergies creixents de la societat civil organitzada.

D'una banda, els ciutadans s'han sentit menys motivats cap a la seva participació directa i han criticat més que mai obertament el sistema tancat de partits que han dirigit el rumb de les darreres decisions públiques importants.

D'altra banda, com molt bé explica Ronald Inglehart²¹, el sentiment de pertinença a una determinada classe social i la conseqüent simpatia per l'opció política que teòricament la defensava s'ha anat perdent en el temps, ben entrat el S. XXI, en el que els valors ja no són considerats tan absoluts com més aviat líquids i variables²².

Així doncs avui dia el comportament polític a les societats democràtiques més avançades és més obert que en cap altra època anterior i es definiria més aviat per les preocupacions ciutadanes per altres factors de caire sociocultural com poden ser la defensa del medi ambient, la protecció dels animals, una vida i una alimentació sana, el respecte a la diversitat, etc., i en aquest mateix marc es pot recuperar de nou gran part de la força del moviment independent municipalista²³.

Moltes d'aquestes inquietuds s'han vertebrat en gran part al voltant dels "nous moviments socials", que s'han beneficiat d'una classe mitjana crítica que defensa un millor funcionament democràtic de les institucions polítiques que els representen alhora que reclama una societat més conscient i menys passiva en el terreny de les decisions públiques.

Des dels anys seixanta i setanta del segle passat ja es va utilitzar el terme "nos moviments socials" per definir la

21 R. Inglehart, *Modernización y Desmodernización*, Centro de Investigaciones Sociológicas, Madrid, 1995.

22 Z. Baumann, *Modernidad líquida*, Editorial Austral, Barcelona, 2005.

23 Z. Todorov, *Elogio de lo cotidiano*, Galaxia Gutenberg, Barcelona, 2005.

construcció d'hipotètiques noves ideologies, com podien ser el antimilitarisme, pacifisme, l'ecologisme o el feminisme, que, en principi superaven el tradicional eix esquerra-dreta, malgrat no aconseguir-ho del tot.

En la mateixa línia en les últimes dues dècades del segle present d'altra banda ha existit l'associació d'altres grups alternatius al voltant de la lluita contra la pobresa al món, els drets humans, els drets dels refugiats o de les minories, els drets dels sense sostre o els de diferent orientació sexual, entre d'altres, que han possibilitat un increment notari per la política en general més enllà dels partits polítics constituïts.

Així doncs, no ha de resultar estrany que l'aparició de la darrera onada de partits municipalistes independents a partir del 2011, com dèiem abans, també coincidís amb les reclamacions del "Moviment dels Indignats" del 15-M que a la vegada va incidir directament en la creació d'un nou sistema partidista a nivell espanyol que més aviat podríem definir de "quatripartidisme imperfecte" amb la irrupció de dos partits més majoritaris, a nivell espanyol, com foren i encara són Podemos i Ciudadanos²⁴.

Podemos, en concret, oficialment surt a la llum el gener de 2014 quan queda reconegut com a partit polític al Registre General de Partits Polítics. Essent liderat indiscutiblement pel molt mediàtic professor i analista de ciència política Pablo Iglesias, es recolza igualment en les figures de Juan Carlos Monedero, Íñigo Errejón i Carolina Bescansa, obtenint el seu primer èxit electoral als comicis europeus del mateix any on gairebé arriben al 8% dels vots a Espanya i una representació de cinc eurodiputats.

D'altra banda, el partit que porta per nom Ciudadanos-Partido de la Ciudadanía és un partit igualment d'àmbit espanyol amb la singularitat d'haver-se fundat a Catalunya com a resposta a les polítiques dominants nacionalistes a Catalunya, tot arribant a representar la segona força política al Parlament de Catalunya per davant d'altres forces tradicionals.

Malgrat l'aparició d'aquests nous rivals a batre, la dimensió local, en tots aquest casos, segueix semblant la més idònia

24 Per conèixer la gènesi d'aquests nous partits: Jacobo Rivero, *Podemos. Objetivo asaltar los cielos*, Editorial Planeta, Barcelona, 2015; y, Albert Rivera, *Un ciudadano libre*, Editorial Espasa, Barcelona, 2019.

per explorar noves vies que afavoreixin la intervenció dels ciutadans en els afers públics, que avui dia representa un dels grans dèficits de la democràcia moderna tal com analitzen els principals politòlegs i entesos en la matèria del moment. Essent l'ajuntament la institució representativa més propera al ciutadà resulta lògic que es torni a alimentar el discurs independent i municipalista²⁵.

A tall d'exemple, sempre segons la percepció de l'opinió pública general, per una banda, el govern de la Generalitat a Barcelona, i per l'altra, el govern de l'Estat a Madrid, queden cada vegada més lluny d'aquestes preocupacions diàries dels ciutadans de cada municipi habitat que desitgen millorar els aspectes concrets de la vida quotidiana als seus carrers.

Durant molt de temps la llunyania de les elits polítiques, les falses promeses i els casos de corrupció que han anat proliferant, per esmentar només tres vectors bàsics, a part de provocar una apatia evident que ja comentàvem anteriorment, i un desinterès generalitzat per la política que es creu tota igual, han provocat també un sentiment de rebuig i desprestigi que contradictòriament pot comportar un retorn a comportaments i governs més autoritaris i més dèspotes, i per tant menys democràtics.

En aquest punt cal aclarir que el concepte d'elit política, que s'origina arrel de les obres de Max Weber, Gaetano Mosca, Wilfredo Pareto i Robert Michels, i la crítica cap al mateix, torna a agafar embranzida i la canalitza parcialment per al seu relatiu èxit electoral fins arribar a formar part de la coalició de govern actual Pablo Iglesias i el seu partit abans esmentat Podemos. En aquest cas també es traduirà a la concepció de "casta política", igualment una nova versió de "classe política", o el que és el mateix "un grup privilegiat

25 Josep Maria Vallès, i Joaquim Brugué, *Los sistemas de representación y gobierno, Fundació Pi i Sunyer, Barcelona, 1997*; Joan Subirats, *Análisis de políticas públicas y eficacia de la administración, Ministerio de Administraciones Públicas, Madrid, 1989*; Joan Botella, *La ciutat democràtica, Ediciones de Serbial, Barcelona, 1999*; Ricard Gomà, *Gobiernos locales y políticas públicas, Publicacions UAB, Barcelona, 2000*.

tancat en sí mateix per tal de defendre la seva quota de poder”²⁶.

En aquest cas com més petites siguin les poblacions més hi ha a protegir i més capacitat existeix per desenvolupar un discurs localista més pronunciat. El candidat de cada llista electoral, a més, compta amb un reconeixement més directe, obtenint un *bonus* cabdal propi de vot amb un pes específic molt més gran que el d’una opció política corrent o generalista.

Avui en dia els estudis sobre índex de qualitat democràtica al món ens diuen que per molt que s’hagin expandit els règims autodenominats i qualificats com a democràcies, molts d’aquests que hi arriben, i d’altres que porten anys en un sentit decreixent del seu desenvolupament, ens confirmen que hi ha un risc evident d’increment de l’autoritarisme i el menyspreu a algunes de les normes bàsiques democràtiques com poden ser la separació de poders, la llibertat de premsa o la llibertat general d’expressió a la via pública²⁷.

Per ampliar els coneixements i reflexions sobre aquesta temàtica es pot acudir a l’obra de Samuel Huntington i Francis Fukujama, que marquen el canvi de paradigma en aquest sentit des del S. XX al S. XXI²⁸.

El ciutadà d’avui dia posa en valor la coneixença directa dels seus candidats i la seva capacitat de gestió, per davant de les sigles que seleccionen i organitzen els seus quadres a presentar, o per mitjà d’altres qüestions diverses, que no són directament el reconeixement de mèrits en la vida professional o les qualitats cíviques de cadascun d’ells.

Amb això, tant les primeres Agrupacions d’Electors, com les candidatures que procuren mantenir-se lliures d’un color polític determinat, juguen la partida d’escacs en una relació

26 Gaetano Mosca, *Historia de las doctrinas políticas*, Editorial Reus, Madrid, 2009.

27 Víctor Lapuente, *La corrupción en España*, Alianza Editorial, Madrid, 2019. L’autor en qüestió analitza els mals índexs de qualitat democràtica a Espanya que a la llarga l’aboquen a periòdics processos de corrupció generalitzada.

28 Samuel Huntington, *El choque de civilizaciones y la reconfiguración del orden mundial*, Editorial Paidós, Madrid, 2015; y, Francis Fukujama, *El fin de la historia y el último hombre*, Editorial Planeta, Barcelona, 1992.

més directa amb els seus possibles electors i votants, sense barrejant mediàticament ni distorsionant amb missatges que puguin arribar d'altres esferes alienes.

L'escenari municipal actual també ha comptat, més que els escenaris polítics superiors, com a conseqüència de tot plegat, amb una proliferació de governs de coalició que a la vegada atorguen una centralitat indiscutible a les llistes independents que poden decidir l'alcaldia cap una banda o una altra segons les negociacions del pacte respectiu; fins i tot arribant a comptar amb l'alcaldia amb una minoria de regidors, o enfortint un govern que no fora possible si no fos pel recolzament d'un únic regidor; ambdós casos protagonitzats, per exemple, per l'Alternativa Cambrilena Independent (ACI) en el cas de la vila marinera que ens ocupa.

Una altra qüestió que no es pot negar és l'impacte del transfuguisme en la pròpia vida de les candidatures independents, ja que molts antics membres de partits polítics consagrats, finalment per desavinences amb aquestes pròpies formacions, han decidit organitzar les seves candidatures particulars de caire i definició independent i municipalista²⁹.

El trànsfuga en el món de la política pràctica és aquell representant que, essent escollit per una determinada força política, per la seva pròpia conveniència i interès, abandona la seva relació i militància per recolzar una altra opció contrària o diferent tot posant per damunt de qualsevol altre concepte la seva voluntat individual.

No és trànsfuga el que pot deixar oficialment un partit per adherir-se a una altra després del compliment dels seus deures amb el primer, sinó aquell que en el transcurs d'un pacte o representació trenca de forma unilateral la seva relació compromesa inicialment. Des d'una altra perspectiva també cal destacar les expulsions arbitràries de militants d'organitzacions als quals s'acusa de no acomplir bé els preceptes de la mateixa, situació la qual generalment s'ha de dirimir en el marc de l'òrgan intern competent que és la Comissió de Garanties.

29 Pablo Santolaya, *Transfuguismo político: escenario y perspectivas*, Civitas Ediciones, Pamplona, 2015.

D'igual forma existeix el cas d'antics membres de candidatures independents que han utilitzat aquestes mateixes plataformes per fer el salt a un nivell superior de representativitat política, com podria ser el cas en els darrers anys del Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC), que va arribar a alimentar partits hegemònics com poden ser ERC, C' o PP, amb antics candidats procedents de la seva formació.

Com comenta l'articulista del diari El País, l'urbanista Jordi Borja:

"Els partits localistes no fan cap venda barata del discurs de la participació política, que sí que poden fer altres partits polítics en ple període electoral. Aquests petits partits identificats amb una realitat concreta i limitada assumeixen que la participació s'ha d'entendre igualment com el repartiment del poder, obrir camins a la concertació, al diàleg, a la negociació i al pacte. També possibilita a la vegada la gestió compartida i el control social sobre l'actuació pública.

D'aquesta manera resulta per hom reconeguda la necessitat de resoldre la complexitat de problemes que ens ocupen com a societat donada la diversitat dels seus actors mitjançant l'inevitable desenvolupament de noves fórmules polítiques participatives basades en compromisos directes entre administradors i administrats»³⁰.

Molts han estat els que han estudiat en aquests darrers anys les noves fórmules d'innovació democràtica, com els canals de democràcia directa, allò que altres anomenen assemblearisme, que des de plataformes independents i municipalistes el que fan és aprofundir en el recurs sistemàtic i imprescindible de la participació ciutadana, l'apropament de les institucions al ciutadà i el reclam del

30 Jordi Borja a <https://elpais.com/opinion>

disseny d'unes noves regles de joc que podria passar perfectament pel canvi en el sistema electoral³¹.

Sense cap mena de dubte és en el món local on s'ha introduït més fàcilment la pràctica d'unes noves polítiques públiques institucionalitzades que sota el títol de participació ciutadana volen incloure mètodes d'innovació democràtica que ajudin a legitimar el sistema en sí mateix en un procés de crisi i decadència prou reconegut.

Considerem en aquesta investigació que totes aquestes propostes i respostes aquí esmentades estan totalment lligades i són part del problema i virtut de la solució de la mateixa qüestió plantejada.

Si anys enrere la procedència d'un bon nombre de regidors i alcaldes dels moviments municipalistes havien garantit inicialment la proximitat amb les inquietuds ciutadanes directes i una fàcil assimilació de les necessitats socials de la població, avui per avui es demana a crits des de la societat civil organitzada una solució imminent al problema de la sensació de llunyania dels representants polítics i del centralisme del lloc de la presa de decisions, així com al mateix centralisme intern aplicat a la mateixa organització dels partits polítics tradicionals.

Els recents canvis en el marc d'una societat avançada de la informació impulsen a la vegada una inèrcia cap al canvi vers un nou model d'administració pública que haurà d'anar lligat al canvi del model de la pràctica política pregonat, tot fent ús i aprofitant tots els automatismes dels recursos telemàtics posats a la disposició d'una part cada vegada més gran de la ciutadania amb les seves dots de transparència i immediatesa.

Tal com assenyala el Catedràtic de Ciència Política Joan Subirats el nou sistema al qual s'haurà d'adaptar l'administració pública espanyola, tant feixuga i poc resolutiva en molts dels casos, haurà d'aplicar-se

31 Ulrich Richter, *De la protesta a la participación ciudadana*, Editorial Océano Exprés, México, 2013.

paral·lelament al canvi en la manera de prendre les decisions en l'esfera política³².

Per esmentar només alguns exemples, les noves tendències en el nostre cas apunten a què molt aviat els alcaldes hauran de ser escollits de manera directa o acceptar de forma consensuada aquell líder que ha estat sense cap mena de dubte el més votat.

Potser això també es transformarà en la necessitat d'optar en aquestes eleccions locals de què parlem i de ben segur en les superiors, per un sistema de doble volta on tot es resumeixi a escollir entre els dos candidats amb majors opcions de resultar escollit.

Les llistes de candidatures tancades també segurament seran substituïdes per un sistema de llistes obertes i no bloquejades, amb la complicitat de les secretaries d'organització de la majoria dels grans partits.

És en això tot plegat que ha influït el discurs dels partits independents que prediquen en el seu territori però les receptes dels quals es poden elevar a altres esferes superiors de la representativitat política.

Potser també arribarà un dia, avui dia gairebé de concepció impossible, en el qual les candidatures nacionals o estatals renunciaran a presentar-se als municipis ja que deixaran l'elecció dels seus representants en mans dels seus veïns per més tard cercar la seva complicitat en el nivell superior tot respectant aquesta autonomia natural de cada localitat.

Si seguim les tendències de la filosofia política dels darrers anys (Inglehart, Fukujama, Huntington, Baumann i Todorov, entre d'altres), segurament també la política local i estrictament ciutadana, cada vegada estarà menys influïda per les ideologies regnants al S. XX i es centrarà amb criteris de millor gestió i de "management", a la vegada que aquestes ideologies per tots conegudes estan en un procés evident de transformació i decadència.

Així doncs irremeiablement les propostes de la "gran política" i els temes inclosos en les agendes públiques tradicionals dels partits hegemònics de tota la vida hauran

32 Joan Subirats, *Análisis de políticas públicas y eficacia de la administración*, Ministerio de Administraciones Públicas, Madrid, 1989.

d'obrir un nou camí cap a les «micro-polítiques adequades» segons les circumstàncies i el lloc en cada ocasió, amb una nova generació igualment d'eines més eficaces i eficients.

Un cas clar del que aquí comentem, per exemple, es pot estar reproduint a l'Estat de Califòrnia, als Estats Units d'Amèrica, o al Canadà, on efectivament els partits polítics, a vegades per llei, i a vegades per costum, es limiten a manifestar públicament el seu recolzament a determinat candidat o llista sense que aquests en siguin uns membres seus, ni tan sols simpatitzants.

L'exemple, en aquest cas, nord-americà, i en general, anglosaxó, de fer campanya i fer elegible candidats municipals propers i populars a la comunitat, més enllà de les sigles partidistes, podria resultar un bon mirall on concentrar les nostres mirades.

Aquest sistema que proposem, també de manera indirecta, col·laboraria a imposar un millor criteri i més transparent i clarificador a qüestions obertes en el nostre entorn polític més immediat, com pot ser la del finançament o del funcionament democràtic intern de les mateixes candidatures, que deixen molt que desitjar representant aspectes totalment millorables i prioritaris en els temps que corren.

Si tornem al marc conceptual dibuixat inicialment conclouríem que les agrupacions d'electors i candidatures individuals i molt personalitzades es troben en la primera posició en la graella de sortida cap al desig d'aconseguir una relació més directa i sincera entre els que dirigeixen la "*res pública*" i els qui en reben les seves conseqüències, o sigui els seus administrats.

Són comuns els aspectes definitoris en aquest sentit que aglutinen moltes de les llistes electorals i partits independents que van proliferar a Catalunya, després dels primers assajos amb la restauració democràtica de finals dels anys setanta, sobretot al final dels noranta, del segle passat, i que podem resumir a la vegada en cinc aspectes claus:

- 1) **Descentralització**, a partir d'una organització de tipus assembleària, entre els simpatitzants i membres de base, que no tenen que ser estrictament militants ni pagar unes quotes en conseqüència, i un esquema d'implantació territorial basat sobretot en l'autonomia

de cada municipi, la seva singularitat i especificitat, fins i tot a l'hora d'arribar a un barri o entitat municipal descentralitzada concreta;

- 2) **No adopció de cap de les ideologies tradicionals definides**, sobretot les que conformaren ara fa més de dos segles els anomenats partits polítics de classe, tot mostrant-se més aviat transversals, eclèctics i evidentment heterodoxes al respecte;

- 3) **No acceptació de la disciplina ideològica i de partit preconcebuda**, i tan desenvolupada en el nostre entorn polític immediat, tot avantposant a l'estructura jeràrquica tradicional, en tot cas, la veu crítica i la posició individual de cada activista, membre o simpatitzant del nou tipus d'organització;

- 4) **Defensa de noves eines de desenvolupament democràtic sobretot dirigides a millorar la participació ciutadana**, en la presa de decisions públiques, mitjançant la recerca del major consens possible entre els diferents grups organitzats disposats a prendre part de cada debat, tot respectant les minories, i amb l'escut que defensa del «tots per igual» de la justificació municipalista (o sigui optar per allò de "el que sigui el millor del poble», prescindint d'apriorisme ideològics);

- 5) I, finalment, el reclam a favor de la **reforma del sistema electoral vigent**, pel qual es busca un recanvi que es mostri més proporcional i afavoreixi el multipartidisme, a la vegada que no condicioni els seus resultats i implantació segons la pertinença o no a les organitzacions majoritàries existents fins al moment.

En definitiva, el "moviment independent" considera que, els partits polítics tal i com s'han desenvolupat des de finals del S. XIX i durant el S. XX, no haurien de tenir l'exclusivitat de l'exercici del poder polític. Ans tot el contrari, s'hauria d'afavorir, en un futur proper, la

inclusió de qualsevol persona notable, a nivell individual, que per les seves condicions naturals i demostrades podria resultar més apta per tal d'administrar les relacions entre els seus veïns.

Tots els esforços dels partits independents s'han concentrat, al llarg del seu desenvolupament, a sumar el major nombre d'aliats i complicitats per tal d'aconseguir una opinió favorable majoritària de la societat civil organitzada a favor d'un canvi de model per a ben entrat el S. XXI, que podríem tornar a resumir en els següents aspectes i característiques:

- 1) **Aposta per la participació ciutadana** i el foment del civisme com a expressió màxima i eix bàsic de la democràcia que es cerca;
- 2) Major protagonisme de les unitats bàsiques de decisió a partir de la participació en **assemblees de barri, districtes o municipi**, així com la reunió d'objectius en grups sectorials que realitzen i comparteixen propostes entre ells per tal d'elaborar un determinat i hipotètic programa polític a defensar;
- 3) **Recerca del progrés econòmic i social consensuat i compartit**, en les diferents expressions d'un mateix municipi o ciutat, que és la que pot donar els fruits de la reducció de les diferències i divisions entre membres de la comunitat, i representa en sí mateix el que els pots unir;
- 4) **Respecte per tots els credos religiosos, formes de pensar i de manifestar-se**, de tots els membres de la comunitat, ja que aquesta ha de constituir-se irremeiablement diversa dins d'un mateix marc jurídic d'igualtat;
- 5) **Apropament a cada membre de la comunitat com a persona individual** que és, amb la seva excepcionalitat, fugint de l'aproximació més classista i grupal;

- 6) Per una altra banda, **defensa prioritària dels interessos i les necessitats de les minories**, i de les persones menys afavorides;
- 7) Preocupació per assolir el màxim de **transparència i rendiment de comptes** en la presa de decisions públiques;
- 8) Invitació a configurar i crear el **màxim nombre de fòrums previs**, per tal d'obtenir la informació suficient, i realitzar la posterior consulta de la seva opinió, als diferents segments d'una mateixa comunitat;
- 9) **Defensa del patrimoni i l'entorn natural més immediat** de la comunitat tractada en particular per tal de diferenciar-la i empoderar-la d'altres subjectes polítics veïns;
- 10) **Rebuig radical a la corrupció, l'aprofitament dels càrrecs i la intolerància dels comportaments autoritaris** que sempre venen de part d'uns pocs que se'n volen apropiar dels dèficits dels sistema decimonònic;
- 11) **Informació constant** i explicació de les circumstàncies que impliquen **pressupost i recursos humans** a l'hora d'emprendre una política pública determinada.

1.2. El fet independent a Cambrils, una constant durant la restauració democràtica a partir de la mort del General Franco

La consolidació de la democràcia a l'Estat Espanyol representa un estira i arronsa, al llarg de més de dos segles, entre forces més proclius al progrés i d'altres més

de tipus conservador pel que respecta als valors de les seves respectives societats emmarcades.

Entenent la democràcia no com una estació final sinó més aviat com una pràctica que s'ha d'anar practicant, perfeccionant i refinant al llarg del temps, és en aquest context que es desenvolupen els projectes polítics independents i municipalistes en el seu trànsit normal que ens ocupa fins als nostres dies.

Així doncs, el domini per part d'unes elits burgeses del poder que es va anar configurant a finals del S. XVII s'arrastra en el cas de Cambrils durant més de dos-cents anys tot concentrant la governabilitat, i obtenint el monopoli de la gestió municipal, en un grup destacat de propietaris i terratinents a la manera clàssica que passà a tota Catalunya i també a la resta de l'Estat Espanyol³³.

En un municipi dividit en dues parts ben diferenciades que anirien convergent al llarg del pas de les dècades fins al dia d'avui, com eren la Vila, dominada per pagesos, i el Barri del Port, habitat per uns pocs mariners, els primers eren els que dominaren tradicionalment el govern local fins ben entrats els efectes del turisme a finals del S. XX que prodigà una avantatja comparativa per aquells propietaris d'edificis i terrenys situats més a prop de la mar.

Tradicional fou el repartiment entre unes poques famílies que es repartien quotes d'influència des de la seva representativitat en entitats com podien ser la Cooperativa Agrícola o la Confraria de Pescadors, fins al mateix Ajuntament, que poc a poc aniria essent escollit amb un sufragi més universal, tot excloent l'etapa franquista del 1939 al 1979³⁴.

33 De la història cambrilenca predemocràtica, a banda d'ocupar un territori reconegut de població ibèrica i romana pels jaciments que s'hi han descobert, podem destacar un fet històric de rellevància com fora el Setge de Cambrils de 1640: Josep Iglésies, *El Setge de Cambrils*, Dalmau Editors, Barcelona, 2010. Igualment fins a l'arribada dels preceptes liberals bàsicament el S. XVIII podem esmentar a: Carles Maristany, *La Vila de Cambrils, del S. XII al XVII*, Ajuntament de Cambrils, Reus, 1986.

34 Ignasi Martí, *Elits i control social al Cambrils de la restauració borbònica*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2005. El poder concentrat al voltant d'unes poques famílies es situava al voltant de la pagesia latifundista i sobre del control de la seva institució bàsica com

D'aquesta manera, els hereus de les famílies Samà, Ferré, Bassedas, Clanxet, Gimbernat, Vidal i Barraquer, Roig, Cutxillo i Rigual, entre d'altres, es distribuïen entre els dos partits constitucionals del moment com eren els "liberals" o els "conservadors", que més tard van anar derivant d'igual manera als moviments associatius "de les classes proletàries" i "dels terratinents», a favor del canvi o a favor de mantenir l'statu quo, en cada cas³⁵.

En aquest context d'avenços i retrocessos entre cosmovisions més orientades cap a la democràcia i d'altres més retrògrades, que s'allargarà durant moltes dècades, en tot cas més que a la resta de països de l'Europa Occidental, la proclamació de la Segona República el 1931 suposà un canvi de ritme important en el moviment partidista i enfrontament polític a la població.

Aquest període que aniria fins al 1931, que superava per molt el recorregut del primer període republicà anterior, dóna el tret de sortida a l'aparició amb poder real de les organitzacions catalanistes com podia ser la Lliga Regionalista, malgrat continuar ubicada en el bàndol conservador i petit burgès.

Del mateix moment històric són els partits polítics revolucionaris i de masses, en l'altre extrem, representats a Cambrils per socialistes, radicals, republicans, radical-socialistes, anarquistes i comunistes, entre d'altres grups reconeguts d'esquerres.

En aquells anys a Cambrils s'intercanviaren governs d'Acció Popular Catalana, un partit clarament de dretes dins de l'òrbita de la Confederación Española de Derechas Autónomas

també es pot extreure a: Josep Maria Siuró, *Del Sindicat d'ahir a la Cooperativa d'avui*, Editorial El Mèdol, Tarragona, 1999.

35 El Marquesat de Marianao és un títol nobiliari espanyol creat el 1860 per la reina liberal Isabel II a favor de Salvador Samà i Martí, que retornat molt ric de Cuba, invertí en unes terres i un palau que porten el seu nom a Cambrils. D'altra banda, tant el cirurgià Antoni de Gimbernat, com el religiós conegut com "El Bisbe de la Pau" Francesc d'Assís Vidal i Barraquer, juntament amb Salvador Gené i Torrents, missioner franciscà a Califòrnia, són els tres Fills Il·lustres declarats per la població de Cambrils. Per conèixer més al voltant de les famílies Gimbernat, i Vidal i Barraquer, cal llegir: Laureà Pagarolas, *Els Gimbernat a Cambrils al S. XVII*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1985; i a Margarita Mauri, *El pensament del Cardenal Vidal i Barraquer*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2005.

(CEDA), amb els governs de coalició del Partit d'Obrer d'Unificació Marxista (POUM), Partits Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) i Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), el referent revolucionari del novament reivindicat nacionalisme català³⁶.

El boicot a la Segona República i segurament els seus propis errors, en proporcions semblants de culpa, acabaria amb l'aixecament militar, sota l'aprovació de la jerarquia de l'església catòlica que abocaria tot el país a una Guerra Civil Espanyola que durà gairebé tres anys, entesa com un enfrontament sense precedents entre les ideologies totalitàries del comunisme i del feixisme que més tard es repetiria a tota Europa i el món sencer.

El franquisme guanyador instal·laria al poder fins a la mort al llit del propi dictador, quan es reprendria de nou la singladura democràtica mitjançant la promulgació de la Constitució de 1978 i les primeres eleccions municipals plenament lliures del 1979 (període que alguns avui anomenen "Règim del 78")³⁷.

Cal dir que els darrers anys del franquisme ja s'havia produït un cert espai d'obertura i, malgrat que els ajuntaments i altres quotes de poder encara estaven pre-determinades i influenciades pel règim.

A la pràctica aquesta petita obertura es traduïa en el món municipal amb una major autonomia en la gestió del dia a dia, fet que destaca per exemple l'elecció dels mateixos regidors dels anys setanta del segle passat que precisament no podien ser titllats exclusivament de "franquistes"³⁸.

D'aquella època, del darrer consistori franquista cambrilenc, se'n recorda encara de forma generalment positiva l'obra pública realitzada per adaptar el municipi

36 Manel Tarés, *Els Ajuntaments cambrilencs a la Segona República*, Revista Cambrils, Cambrils, 2006; i, Josep Bertran, *Cambrils, Dictadura i República (1923 - 1939)*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1989.

37 Josep Bertran, *El Franquisme a Cambrils*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2003; i, Josep Bertran, *La transició democràtica a Cambrils*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2017.

38 Ampliar al llibre del darrer Alcalde escollit durant el règim franquista a Cambrils: Lluís Recasens, *Cambrils a la segona meitat del S. XX*, Editorial Silva, Tarragona, 2016.

a les necessitats de creixement demogràfic del municipi, així com els plans urbanístics que van convertir el gran poble o petita ciutat en un far referent del turisme a la Costa Daurada.

L'etapa post-franquista ve determinada per la Llei per a la Reforma Política del 1976, la legalització de tots els partits polítics i el retorn de clandestins i exiliats, per iniciar unes "Cortes Constituyentes" sorgides de les Eleccions Generals de 1977 que acabarien proposant la ratificació de la Constitució de 1978, i a posteriori les Eleccions Generals i Municipals de 1979, amb molt poc espai de diferència entre les dues, el referèndum de l'Estatut de Catalunya i les primeres Eleccions al Parlament de Catalunya del 1980.

Resulta interessant remarcar que en el mateix moviment reivindicatiu de l'Assemblea de Catalunya, entre molts dels seus membres que acabarien formant part dels nous partits democràtics majoritaris de l'època, també destacaren aquelles personalitats que van optar per definir-se com a part del "Grup d'Independents", per no haver-se d'identificar amb cap sigla en concret³⁹.

Així doncs, la transició democràtica que feu possible el pas més ràpid conegut en episodis del mateix tarannà en altres països de l'entorn, de la dictadura al règim democràtic, amb el mínim de sang vesada, l'emmarquem entre l'any de la mort del mateix dictador, el 1975, fins a l'any 1982,

Feia mesos que el partit creat ad hoc per portar el timó de la transformació política, la Unión de Centro Democrático (UCD), vivia una lluita cruenta interna per fer-se amb el poder per part de les seves diferents famílies integrades, el que facilità la seva derrota estrepitosa davant de la majoria absoluta d'un altre partit directament hereu del bàndol perdedor de la guerra civil a nivell de tot l'Estat Espanyol⁴⁰.

39 Revista Cambrils, *L'Assemblea de Catalunya a Cambrils*, Febrer del 2001, pp. 50-60.

40 La UCD fou una coalició política i, posteriorment, un partit polític definit de centre moderat, que governà per primer cop Espanya després de Franco. Molts dels seus quadres eren hereus del franquisme, com el seu mateix líder, en Adolfo Suárez, però precisament creien que el règim estava esgotat i havien d'optar per la democràcia tal i com s'estava aplicant en l'entorn europeu immediat.

En els anys immediatament posteriors als comentats, sota la demanda d'un nou estil de fer política, sobretot posant l'èmfasi en la millora de la gestió i apartant-se dels lligams de dependència ideològica i burocràtica que acabà conformant una xarxa d'interessos pròpia del partidisme clàssic, el moviment municipalista va anar creixent i fent-se present a les nostres contrades, especialment a Cambrils.

Des de que s'instal·la aquest retorn a la disposició democràtica ha existit doncs un discurs més horitzontal, que parteix de la base del militant i de l'elector directe, segons el qual el desenvolupament del millor sistema de participació possible en els afers de la vida pública és aquell que pot sortir de l'organització dels habitants mateixos d'un municipi en concret que voldran exposar així les seves propostes i solucions en cada cas.

Evidentment tots aquests moviments, més o menys organitzats, més autònoms o interconnectats entre sí, han provocat la reacció i el rebuig dels qui posseeixen el govern de torn i no volen veure amenaçada la seva hegemonia.

Malgrat això, el mateix canvi de vocabulari polític i la majoria de temes tractats des del municipalisme independent han estat adoptats de forma natural per la resta de partits polítics majoritaris i preexistents en la seva nova transformació fins a arribar als nostres dies.

En aquesta línia discursiva, com dèiem abans, des de la restauració democràtica introduïda després de la mort del Dictador Franco, Cambrils ha gaudit d'una munió destacable de candidatures polítiques anomenades independents que s'han anat presentant a les respectives eleccions municipals.

Aquestes opcions en cap cas han volgut identificar-se directament amb les ideologies i organitzacions predominants a la resta del país, auto-definint-se sobretot pel seu àmbit d'actuació i vinculació única amb el municipi en qüestió, com també es deixaran influenciar per les pròpies circumstàncies concretes de la seva creació i els seus lideratges impulsors⁴¹.

El primer exemple el tenim amb la Candidatura Independent Cambrilenca (CIC) que guanya les primeres eleccions democràtiques del període i governa la Vila amb el seu cap

41 Actes dels Plenaris Municipals de l'Ajuntament de Cambrils, Arxiu Municipal, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1979 - 2019.

de llista transformat en Alcalde, el Doctor Josep Maria Queral.

Una de les novetats d'aquesta candidatura és que resulta estar formada per veïns coneguts i populars al municipi que no resulten ésser gaire identificats amb els anteriors alcaldes i regidors del període franquista

La mateixa configuració progressiva dels blocs hegemònics a nivell de país amb la creació de partits d'àmbit català i estatal reconeguts per tots fagocita el mateix desenvolupament d'aquesta candidatura que perd la seva força en una segona convocatòria electoral, resultats de la qual donaran el govern a una aliança d'esquerres (que sumava al Partit dels Socialistes de Catalunya -PSC-, Partit Socialista Unificat de Catalunya -PSUC- i Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) davant d'un altre bloc al voltant de la coalició de Convergència i Unió (CiU), però en el qual també podem comptar amb el Partit Popular (PP) i la Unión de Centro Democrático (UCD).

En les terceres eleccions democràtiques donada ja l'embranchida dels nous grans partits, sota l'hegemonia hegemonia de CiU i del PSC, alguns amb moltes dècades d'història, i d'altres creats al voltant d'unions de petites organitzacions que també ja havien existit prèviament, es constata la primera debilitat del moviment de les candidatures independents al municipi, a les quals es criticarà sempre el fet de no tenir aliats directes a nivell supramunicipal.

No obstant això, la CIC es tornarà a presentar amb el mateix Dr. Queral, disminuint en aquesta ocasió molt la seva representació quedant-se tal sols amb tres regidors que foren suficients per entrar al govern municipal del moment liderat per la coalició de CiU.

El 1991 l'experiment de crear una nova força independent de caire municipalista sorgeix de la mà de l'Alternativa Cambrilenca Independent (ACI), que amb els dos membres seus destacats antics militants d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC), aconseguen l'Alcaldia pel seu candidat Josep Pedrell, amb un pacte amb PSC i PP per tal d'arraconar a CiU.

Per segona vegada un partit independent aconseguix l'alcaldia del municipi però en aquesta ocasió no per majoria de regidors sinó amb un pacte dels anomenats anti-natura en

el qual ACI només comptava amb dos regidors i posa la condició de l'acord precisament en l'obtenció de l'alcaldia.

A la següent legislatura ACI repetirà els mateixos resultats però en aquesta ocasió no hi haurà pacte de govern que compti amb ells tot passant la llarga travessia de l'oposició.

El 1999, ACI, amb el seu nou candidat Francesc Garriga, convertint-se en regidor frontissa d'un plenari de 21 membres, baixa a només a una representació, que malgrat entrar en un principi al govern municipal n'acabarà també sortint.

A les següents eleccions del 2011 ACI es tornarà a presentar amb Eduard Madico com a cap de llista però en aquesta ocasió no obtindrà cap representació⁴².

En aquest mateix període sorgeix una nova candidatura independent al voltant d'un regidor del PP, en aquells moments Regidor de Turisme del municipi, Xavier Martí, que s'ha barallat amb la seva antiga formació i funda la Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC).

La PLIC tindrà presència a l'Ajuntament des d'aquest moment fins al 2013, havent arribat també a estar en una ocasió al govern, però perdent tota representació, i reprèn certament el relleu d'ACI en el fet de procurar crear un moviment més ampli a nivell de comarques tarragonines i catalanes de candidatures independents sota el nom de Federació d'Independents de Catalunya (FIC).

Una vegada més, obrint-se un nou escenari que arribarà fins als nostres dies, en el moment que reula una candidatura independent que ha arribat al seu topall màxim de suport, en surt immediatament una altra de nova, que en aquest s'anomenarà Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC), al voltant d'un antic regidor del PSC, que obtindrà a les Eleccions del 2011 un resultat inicial de tres Regidors.

El mateix NMC millorarà els seus números en la comtessa posterior del 2015 amb quatre representants i 1800 vots, i, finalment, en el seu tercer intent, amb novament tres

42 Veure Revista Cambrils, Maig 2011. Publicada en paper des de ben entrats els anys cinquanta del segle passat, i actualment en format digital, esdevé la font d'informació més fidel en el cas local cambrilenc. Visitar <http://www.revistacambrils.com>

regidors i 1300 vots aconseguirà entrar en un govern complex juntament amb ERC i Junts per Cambrils, heretera de CiU.

Durant els més de quaranta anys de democràcia actual no han faltat altres intents, més enllà d'aquests quatre exemples principals, que no han reeixit en el seu objectiu de mantenir una estructura estable i uns resultats destacats com poden ser Units per Cambrils (UpC), Alternativa Democràtica per Cambrils (ADC), Alternativa Mediterrània (ALME) o Ara Decidim Nosaltes (ADN)⁴³.

La hipòtesi principal de treball que en aquesta investigació presentem és que la tradició de l'existència de partits independents no només és de Cambrils, Catalunya o Espanya, sinó que resulta un fenomen recurrent en totes les democràcies avançades.

Parlem d'organitzacions al voltant de lideratges potents que defugen ésser definides amb una etiqueta ideològica concreta i es caracteritzen per integrar diferents sensibilitats amb l'únic objectiu d'obtenir la millora en la gestió i el progrés social i econòmic d'un territori en concret.

Aquesta hipòtesi principal del treball de recerca presentat, sota les premisses bàsiques anteriorment esmentades, és que concretament a Cambrils hi ha una tradició rellevant en les seves eleccions municipals de donar la confiança a candidatures fora dels partits polítics tradicionals que volen concentrar els seus esforços en la millora dels seus diferents barris.

Això es pot comprovar fàcilment amb l'estudi de l'evolució del vot, que es manifesta de forma permanent, i amb la mateixa formació i evolució de les diferents organitzacions d'aquesta índole que han existit al llarg de les darreres quatre dècades.

43 Tots els partits polítics i federacions de partits que actuen dins de l'Estat Espanyol han d'acomplir el requisit de ser autoritzats pel Registre General de Partits Polítics ubicat a Madrid i depenent del Ministeri de l'Interior. Una vegada superat el filtre per a la seva participació democràtica acceptant mitjançant els seus Estatuts Fundacionals els principis bàsics de la Constitució Espanyola de 1978, llavors es podran presentar a les diferents comesses electorals convocades segons com han definit l'àmbit d'actuació de la seva política.

Els supòsits teòrics de base per a fonamentar aquest estudi es podrien resumir sota cinc epígrafs fonamentals:

- 1) **En democràcies avançades sorgeix el fenomen dels partits independents**, sobretot en el marc de les eleccions locals i l'especialització en municipis concrets, resultant una tendència extrapolable i exportada d'indret en indret, malgrat desenvolupar singularitats prou particulars en cada cas segons les conjuntures i contextos diferents que esmentarem;
- 2) El moviment de partits independents estudiat a gran escala, però també en el propi nivell intern cambrilenc, **demostra tant semblances entre els seus membres com notables diferències**, que seran objectius de les nostres anàlisis i definicions, tot descrivint tipologies i classificacions específiques per a cada cas, des dels exemples francès i alemany, passant per Espanya, Catalunya, Tarragona i el municipi de Cambrils, com a circumscripcions particulars;
- 3) La **durada de la vida pràctica de cada organització independent**, que com dèiem va agafant el relleu l'una de l'altra entre les més destacades amb el pas del temps, sempre resulta limitada, amb dificultats evidents en la seva fase de creació, moment àlgid quant als millors resultats que es poden aconseguir, i les característiques concretes que influeixen en la seva desaparició;
- 4) L'**evolució dels resultats** és en un principi notablement ascendent, tot podent-se calcular un tant per cent més o menys estable de ciutadans que opten per aquest tipus d'organització política local per tal de procurar resoldre els seus problemes o apropar les seves inquietuds, malgrat que el vot vagi variant entre velles marques que desapareixen i noves d'actual creació;
- 5) Finalment, l'estudi dels casos més notoris al respecte en l'àmbit cambrilenc ens pot aportar **conclusions**

interessants de cara al futur per a la població concreta del municipi en qüestió, però igualment per altres llocs on es viuen circumstàncies similars, pel que respecta a les inquietuds d'un tant per cent molt considerable de la població i d'aquí el seu comportament electoral.

**ÚLTIM AJUNTAMENT NO DEMOCRÀTIC
(DURANT EL DARRER PERÍODE DE DICTADURA FRANQUISTA)**

ALCALDE:

- Lluís Recasens i Colom

Representants de les Entitats:

- Francesc Rovira, Miquel
- Samà i Àngel Recasens

Representants de les Famílies:

- Joan Baptista Ferrando,
- Rafael Alvarito i Joan Pijoan

Representants dels Sidicats:

- Josep Cros,
- Pere Llorens
- Ismael Fortuny.

** Imatge de l'antic Ajuntament de Cambrils, també anomenat Casa de la Vila, precisament a la Plaça de la Vila.*

1.3. Delimitació fonamental de conceptes per començar: independent i municipalista

En cada treball de recerca ambiciós i de vocació cent per cent científica cal aclarir en primer lloc l'abast de la matèria tractada i la definició dels principals conceptes emprats.

No és doncs el mateix un partit independent que un partit municipalista, malgrat que moltes vegades coincideixen la mateixa adjectivació per una mateixa proposta política.

En el cas de Cambrils, per exemple, considerem com a partits independents i municipalistes, aquells partits que havent obtingut o no representació municipal, des de les primeres eleccions democràtiques del 1979 fins a les darreres eleccions del 2019, o sigui durant els darrers quaranta anys, les següents formacions segons data cronològica de la seva fundació, que passem a destacar a continuació per ordre cronològic:

- 1) Candidatura Independent Cambrilenca (CIC)
- 2) Alternativa Cambrilenca Independent (ACI) - FIC
- 3) Units per Cambrils (UpC)
- 4) Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC) - FIC i ARA
- 5) Vilaafortuny per Cambrils (VxC)
- 6) Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC)
- 7) Alternativa Democràtica per Cambrils (ADC) - FIC
- 8) Ara Decidim Nosaltres (ADN) - ARA
- 9) Alternativa Mediterrània per Cambrils (ALME)

D'aquests partits hem de destacar que només la CIC, UpC, VxC i NMC, compten d'una autonomia i independència plena dins del seu municipi, ja que la seva creació i àmbit d'actuació confirmada de forma estatutària es centra només al terme municipal de Cambrils, mentre que ACI, PLIC, ADXC ADN i ALME, formen part de coalicions amb dues organitzacions municipalistes superiors com són la Federació d'Independents de Catalunya (FIC) i el partit polític ARA, dels quals més endavant també en parlarem.

En aquest ànim clarificador del concepte que ens ocupa en aquesta investigació no considerem com a opcions independents aquells partits que tenen algun tipus de dependència jeràrquica, jurídica o formal amb altres organitzacions que existeixen més enllà del municipi estudiat en qüestió.

Aquest és el cas doncs de l'Agrupació d'Electors d'Esquerra (AEE), que es presentà a les primeres eleccions del 1979, i que a banda de tenir un nom prou eloqüent i delimitador, estava format per persones que finalment formarien part d'opcions reconegudes a nivell català i espanyol, com pot ser el PSC en la seva fase de refundació.

Sota les sigles d'Unió del Progrés Municipal - UPM, el partit hereu del comunisme català, Iniciativa per Catalunya Verds

(ICV), reconvertit en ecosocialista, ampliaria la seva llista electoral amb la presència de candidats independents no afiliats durant els anys vuitanta del segle passat.

Quelcom semblant passa amb el nou partit sorgit el 2015 i que es queda sense representació el 2019 de l'Assemblea de Cambrils, que malgrat proclamar-se municipalista, internament compta amb quotes de representació de partits reconeguts com poden ser la mateixa ICV, Podemos, Procés Constituent o la CUP, i fins i tot més tard Equo o els Comuns, el que ens confirma que es tracta més aviat d'una suma de petits partits en la qual efectivament també es compta amb independents.

Finalment hauríem d'esmentar el cas de Primàries Cambrils, que té una identificació evident amb altres partits que sota la mateixa marca es varen presentar a les darreres eleccions del 2019 per fer trontollar l'hegemonia de l'independentisme a ERC, Junts per Cambrils o les Candidatures d'Unitat Popular, recollint gran part dels militants que havien creat anteriorment Solidaritat Catalana per la Independència⁴⁴.

En aquests casos cal també esmentar que a l'hora de comptabilitzar el sentit del vot per la seva opció o, fins i tot, la definició pròpia de molts dels seus actius pot ésser compresa perfectament dins de la concepció d'"independent", malgrat que no es pot obviar que no representa una visió global i uniforme del grup que compta, com dèiem, amb una relació directa amb altres organitzacions polítiques superiors.

A continuació nombrem la resta de partits, per ordre cronològic de la seva aparició, que s'han presentat a les eleccions municipals en els darrers quaranta anys a Cambrils i que en cap cas poden ser considerats independents, sinó que responen a ideologies polítiques concretes, segons l'eix esquerra-dreta tradicional o la clivella nacionalista⁴⁵, com són:

44 Norberto Bobbio, *Derecha e Izquierda*, Editorial Taurus, Madrid, 1985.
Giovanni Sartori, *¿Qué es la democracia?*, Editorial Taurus, Madrid, 2007.

45 Joan Font, *La política i la participació, partits polítics i eleccions*, Editorial Mediterrània, Barcelona, 2005.

- 1) Unión de Centro Democrático - Centristes per Catalunya (UCD)
- 2) Convergència i Unió (CiU), del qual prendrà el relleu Junts per Cambrils (JxC)
- 3) Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)
- 4) Organización Revolucionaria de Trabajadores (ORT)
- 5) Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)
- 6) Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC)
- 7) Centro Democrático y Social (CDS)
- 8) Alianza Popular (AP), que passaria a ser més endavant el Partit Popular (PP)
- 9) Iniciativa per Catalunya Verds (ICV)
- 10) Esquerra Catalana (EC)
- 11) Ciudadanos (C')
- 12) Moviment d'Esquerres (MES)
- 13) Solidaritat Catalana per la Independència (SI)
- 14) Podemos
- 15) Candidatures d'Unitat Popular (CUP)

Si no ens centrem tant en l'epítet "independent" i analitzem l'adjectiu "municipalista", d'altra banda sí que podem considerar que alguns partits dels esmentats en primer lloc, com poden ser l'AEE, la UPM lligada a ICV, l'Assemblea de Cambrils, la llista de Primàries, i, fins i tot, les CUP, d'aquests altres partits que ja tenen implantació nacional, poden ésser considerats de tal manera donat que es concentren en propostes molt específiques en el terreny municipal, o en tot cas estan més especialitzats en aquest àmbit que no pas la resta de partits tradicionals.

Malgrat aquesta especialització en municipalisme de determinades candidatures, cal dir que com succeeix amb el feminisme, pacifisme, ecologisme o altres tendència de cada moment, amb el temps passen a ser incorporades per la gairebé totalitat de candidatures que es presenten a uns comicis locals, atès que representa el desig objectiu de mols dels seus electors.

D'altra banda, en aquest capítol també resulta important realitzar la diferència entre partit polític, moviment i plataforma, així com d'altres nomenclatures que la pràctica ens ha portat a estar acostumats a escoltar-les.

Si per un costat, els politòlegs de més prestigi defineixen com a partit polític l'organització de persones amb idees similars que té com a objectiu presentar-se a unes eleccions per guanyar-se la confiança dels electors i poder així arribar a gestionar l'àmbit públic, tot tradicionalment deixant-se reconèixer pel que coneixem com a ideologia, el que és una manera de defensar els interessos d'una visió concreta de les qüestions plantejades.

Per un altre costat tindriem les «plataformes», que poden representar, en molts dels caos, un estadi previ, a la configuració d'un nou partit polític, o també pot no arribar a configurar-se mai com a tal, en tot cas sempre mantenint una comunió de punts de vista i reivindicacions entre els seus participants que no deixaran de fer pressió davant de la resta de la població.

Està clar que en el cas de Cambrils, com en mols altres exemples d'altres poblacions, darrera de la creació d'un determinat partit polític independent i municipalista ha existit gairebé sempre una plataforma que l'ha impulsat, amb unes figures notòries al capdavant, que en tot cas hauran de decidir, arribat el moment, si voldran participar de la vida política.

La CIC sembla en aquest cas una candidatura de ruptura amb polítics i figures identificades amb l'antic règim. Darrera d'ACI, molt semblant al cas de la PLIC, s'hi pot observar el perfil d'uns grups de pressió que existeixen al municipi al voltant dels interessos del comerç, de la restauració i de l'hoteleria.

Ja en uns inicis en la creació d'una plataforma ciutadana que reclamava la gratuïtat de l'Autopista del Mediterrani al seu pas per Cambril i la prohibició del trànsit pesat per

l'antiga Carretera N-340 s'hi poden veure al capdavant membres destacats dels primers inicis de la creació d'ambdós partits.

En unes circumstàncies prou diferents el NMC agafa la bandera de la regeneració democràtica sobretot per part d'un sector jove de la població després del cansament dels primers anys d'una democràcia guanyada de nou amb molts dèficits observats, tot coincidint amb els gèrmens del moviment del 15-M, així com la ruptura interna d'un dels partits tradicionalment hegemònic.

Finalment, per «moviment» entenem aquella reivindicació constant, que, moltes vegades està formada per més d'un grup o plataformes, vers un mateix concepte o idea, pel qual es pot arribar a parlar perfectament de «moviment independent».

És en aquest sentit que si la plataforma resulta més utilitarista, el moviment mentre està en vigor pot establir-se abans del món partidista, però igualment també quan un o diversos partits queden constituïts i segueixen la mateixa lluita sota diferents dimensions.

Per finalitzar cal especificar també que la paraula «independent» mantenint la seva etimologia es respecta arreu on existeix un projecte particular no alineat que vol representar una alternativa a l'hegemonia o a la manera de fer predominant.

Per independent en tots els llenguatges de les diferents cultures polítiques arreu del món s'entén aquell que presumiblement és lliure i no dependent d'altres influències superiors a l'hora de prendre les seves pròpies decisions.

CAPÍTOL 2: LES CANDIDATURES INDEPENDENTS NO COM UN FET AÏLLAT

En el marc de les candidatures independents municipalistes que van anar proliferant a nivell que avança la democràcia local, existeixen diferents intents de crear estructures superiors aglutinadores de les mateixes que puguin aconseguir representativitat en el nivell superior de les

comarques, diputacions i, fins i tot, el Parlament de Catalunya, com poden ser les Agrupacions Independents, Progressistes i Nacionalistes (AIPN), sorgides a la demarcació de Lleida, la Federació d'Independents de Catalunya (FIC) o el partit polític Ara Catalunya, totes les quals es declaren d'ideari independent i municipalista⁴⁶.

En aquest sentit estudiarem a continuació més en concret el cas específic de la demarcació tarragonina on sorgeix el projecte de la FIC que procurarà la seva extensió a la resta de Catalunya.

D'igual manera en aquest capítol es tractarà aquest mateix tipus de fet viscut a nivell espanyol, cosa que confirma que tampoc existeix una única versió catalana, així com penetrarem en l'observació dels **casos alemany i francès**, per igualment observar que existeixen arreu el mateix tipus de dinàmiques més enllà de les nostres fronteres immediates.

2. 1. La Federació d'Independents de Catalunya (FIC), de les comarques tarragonines a la resta de Catalunya

Des de l'impuls inicial, el 1993, la implantació d'una futura Federació d'Independents de Catalunya (FIC) es pot descriure com la suma de plataformes i moviments independents municipalistes, sobretot a les comarques del Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre, que decideixen federar-se per tenir més presència institucional, sobretot als Consells comarcals, i coordinar d'aquesta manera alguns dels seus objectius estratègics.

El detonant de l'aparició de la Unió d'Independents de la Conca (UNIC), autèntic motor de la futura FIC, fou la defensa d'un problema mediambiental i territorial tan concret com la implantació del Pla de Residus que la Generalitat de Catalunya volia implantar a la comarca de la Conca de

46 En la present investigació optarem per centrar-nos més en l'exemple i procés de la FIC com a vertadera plataforma que aspira aglutinar els independents catalans. Personalitats de la FIC contribuïren posteriorment a l'aparició del partit ARA Catalunya.

Barberà, sense el consentiment i l'aprovació de les gentes que hi habitaven, fet que provocaria que molts dels alcaldes i nous líders de la qual s'aliessin per fer-hi front⁴⁷.

En una època en la qual també proliferava el moviment antinuclear a les comarques de la Ribera d'Ebre i del Baix Camp en relació a les centrals instal·lades a Ascó i Vandellòs, la pressió popular, per part de la majoria dels habitants dels petits pobles de la Conca de Barberà, amb episodis de crispació manifesta, va aconseguir que la Generalitat hagués de parlar amb ells per tal de tirar endavant la implantació d'una planta de gestió de residus al seu territori. Aquest fet va aglutinar l'esforç de molts militants, regidors i alcaldes que es van passar a la fe independent tot creant-ne les seves primeres estructures amb la voluntat de permanència.

Des d'aquest moment iniciàtic, la FIC, així com tot l'espectre de moviments independents municipalistes, va rebre moltes crítiques pel que respecta a la seva ubicació ideològica, o sigui per la seva suposada "manca d'ideologia" o conveniència conjuntural a l'hora de posicionar-se en els eixos tradicionals d'esquerra, centre i dreta.

Per exemple, segons el periodista Jordi Duran, des de l'edició del diari El Punt de les Terres de l'Ebre, es criticava el següent:

*"La Federació d'Independents de Catalunya (FIC) ha constituït el darrer gran fracàs de crear una alternativa a Convergència i Unió (CiU) als anys 90 en l'àmbit rural, ja que el seu excés de pragmatisme i el seu desinterès per la ideologia l'han convertida en una opció indesxifrable en què poden campar des d'ultradretans fins a independentistes, passant per independents purs, gent de bona fe i tot el mostrari de rebotats, dissidents i trànsfugues que generen els partits tradicionals"*⁴⁸.

47 Diari de Tarragona, 15 de febrer de 1993, p. 15.

48 El Punt Avui, 11 d'octubre del 2002, p. 16.

Per contra, el regidor independent de l'Ajuntament de Vandellòs i Hospitalet de l'Infant, Ferran Castellví, recordava que:

«Des de l'acta fundacional de la FIC sempre ens hem definit com a municipalistes, nacionalistes, ecologistes i independents»⁴⁹.

Anys més tard la FIC, tot mantenint els adjectius de "municipalistes", "nacionalistes", "ecologistes" i "independents", amplia la seva definició amb la seva auto-denominació com a "progressistes", malgrat tractar-se totes elles de definicions molt vagues i àmpliament compartides per moltes organitzacions de diferent índole.

Esteve Ferran, Alcalde independent de la població de Salou, des de la seva segregació de Vila-seca, que mai va arribar a presentar-se amb la FIC malgrat mantenir-hi una relació molt directa, comentava en un escrit igualment a la premsa, en relació a un dels partits hegemònics del qual ell n'havia format part en el passat:

"Efectivament com a partit que governem amb majoria absoluta des de 1991 i la segregació de Vila-seca, provoquem inestabilitat i causem problemes als partits considerats de sempre, sobretot als feus on tradicionalment havia guanyat Convergència Democràtica de Catalunya (CDC)"⁵⁰.

Un dels altres alcaldes forts del moviment independent, Joan Solé, de Perafort, en aquest cas de la comarca del Tarragonès, comentava igualment al Diari de Tarragona:

49 Diari Aquí, 19 de gener de 2007, p.8.

50 Diari de Tarragona, 25 de Març de 1995, p. 12.

"Als pobles petits no és recomanable que es presentin candidatures sota les sigles de grans partits polítics"⁵¹.

Repasant els casos d'Alcaldes que varen mantenir-se molt de temps en el càrrec resulta molt comú observar com abans o després acaben igualment per participar de la dinàmica dels grans partits polítics d'àmbit superior.

En el mateix cas d'Esteve Ferran, actualment el seu partit Ferran Units per Salou (FUPS) es presenta sempre en coalició amb l'antiga CDC de la qual en un principi els seus membres fundacions se'n s'havien desmarcat ans enrere.

Interessants igualment són els casos de la captació d'alguns alcaldes independents que finalment passaran a ostentar càrrecs importants de representació dins pel PSC: Dolors Carreras (Cunit), Antoni Sánchez (L'Espluga de Francolí) i Anton Farré (Alcover), només per esmentar-ne uns casos.

Entre totes aquestes veus primerenques del moviment independent que es feien notar, potser qui més destacà fora l'Alcalde de Pira, Josep Pijoan, que és al mateix a qui s'atribueix la popularització de la fórmula conjugada de «partits independents municipalistes».

Per fer una mica de cronologia de l'esdevenir de la FIC, en la Primera Trobada de Candidatures Independents de les Comarques de Tarragona, a l'Espluga de Francolí, el 27 de Juny de 1993, els seus futurs membres van ser capaços de redactar un manifest que sota el títol "Què és ser independent?" intentaven respondre a la qüestió fonamental aquí plantejada tot recordant que en aquells moments representarien de constituir-se oficialment la tercera força política municipal a la província amb un nombre de regidors només superat per CiU i PSC.

Entre els arguments defensats per promoure el fet independent s'esmentaven:

51 Diari de Tarragona, 12 de Febrer de 1995, p. 8.

"La possibilitat de no haver de dependre de cap estructura partidista tradicional concreta ni amb ideologies de classe definida".

A continuació reivindicaven la seva capacitat de convivència interna amb diferents maneres de pensar "ideològicament" però amb uns objectius comuns, que són acotar la governabilitat i la seva eficiència al màxim en un marc molt limitat geogràficament com és el municipi⁵².

En tot cas dins d'aquest manifest també es marcaven unes prioritats específiques, com són la defensa de la llengua pròpia, la cultura, les tradicions i la història pròpies, al igual que la naturalesa en general, així com es vol lluitar contra la corrupció, l'aprofitament dels càrrecs públics i la intolerància.

A partir d'aquest moment fundacional, molts altres documents publicats per la FIC fins al dia d'avui afirmen en la mateixa línia:

"Ser independent és la manera de servir a la teva gestió i al teu poble, perquè no et trobis subjecte a les directrius ideològiques de partit, que, en alguns moments, et demana que les posis per davant dels interessos del teu poble. La unió dels diferents grups independents de diferents municipis ens garantirà la força i representativitat per fer reals tots els canvis que desitgem"⁵³.

En el mateix document fundacional de la FIC, sota l'epígraf de "Principis Bàsics de la FIC", destaquen:

a) la democràcia com a eix bàsic i forma de participació;

52 Documents que es poden visitar de la pàgina web de la FIC, <http://www.ficcat.cat>

53 Presentació al públic de "Qui Som?", a la pàgina web de la FIC: www.ficcat.cat

b) el respecte a la forma de pensar, les creences i els costums de tothom.

Com a "Objectius Estratègics" marcats, tal com afirmen les seves declaracions oficials i materials de difusió:

a) assolir el protagonisme a que tenen dret els nostres Pobles i Comarques;

b) treballar pel seu desenvolupament econòmic, social i cultural;

c) així com la transparència i claredat en la gestió pública.

D'aquesta manera els Primers Estatuts de la FIC contemplaven *de facto* que aquesta era una federació de dos partits existents anteriorment, la Unió d'Independents de la Conca (UNIC) i el Partit Independent de les Terres de l'Ebre (PITE), amb la vocació d'integrar i de servir d'aixopluc legal a noves candidatures independents que es volguessin presentar a les eleccions locals a les diferents comarques tarragonines.

El fet d'optar per una "Federació Independent" resulta la forma legal de mantenir la autonomia local de la candidatura de cada municipi, conjuntament amb el sentiment de pertinença i control amb una estructura superior que també s'auto-defineix com a independent, amb l'ampliació "de Catalunya", el que deixa oberta la possibilitat, i un objectiu també no gaire llunyà, la possibilitat de presentar-te a tot el territori català.

Mentrestant no es celebrés el seu Primer Congrés, la direcció inicial de la FIC recauria en una Comissió Gestora integrada precisament pels seus promotors membres dels partits anteriorment esmentats: Núria Freixes, Valentí Miralles, Ricard Gatus, Joan Marc Rodríguez i Josep Pijoan, en representació de la UNIC; i, Manuel Castellà, Josep Gil, Francesc Manuel Ación, Àngel Biosca, Daniel Calduch, Estanis Tomàs i Gonçal Verge, en representació del PITE.

En alguns municipis la nomenclatura FIC es podria presentar sola i així actuar directament, mentre que en molts d'altres es preferia mantenir el nom, generalment previ, de la candidatura local, tot afegint-li les mateixes sigles de la

FIC, tal com van començar a desenvolupar els municipis precisament de la Conca de Barberà.

Així doncs per esmentar alguns exemples iniciàtics, entre els quals podem esmentar també Cambrils, ens podríem trobar amb:

- Agrupació Cambrilenca Independent (ACI) - FIC
- Agrupació d'Electors de la Palma d'Ebre (AEPE) - FIC
- Entesa d'Electors d'Hospitalet de l'Infant (AEHI) - FIC
- Agrupació d'Electors de Vinebre (AEV) - FIC
- Agrupació d'Independents de la Serra d'Almos (AISA) - FIC

El primer domicili social de la FIC fou inicialment a Montblanc, coincidint amb la llista local de la Candidatura de Progrés Democràtic per Montblanc, com a referent capital de la comarca de la Conca de Barberà.

És precisament a la Conca de Barberà on les sigles FIC sempre tindran un protagonisme més enllà de la pròpia denominació local i seran fàcilment reconegudes pels seus electors i habitants, com havien estat reconegudes anteriorment les sigles de la UNIC.

Posteriorment la seu de la FIC serà rotatòria i es traslladarà coincidint amb els orígens dels membres de la Presidència Col·legiada del moment.

* Logo de la FIC

2. 1. 1. La Unió d'Independents de la Conca (UNIC)

En uns primers moments, la UNIC havia de donar pas a l'«Agrupació d'Independents de Catalunya» (AIC), malgrat que finalment s'optà pel nom de la FIC quan es va consensuar la fusió amb les candidatures del PITE. La AIC que mai va donar llum igualment plantejava mantenir la seu a Montblanc, la capital pionera del moviment independent de la comarca de la Conca de Barberà

La UNIC havia estat legalitzada com a partit polític al Registre de Partits Polítics del Ministeri de l'Interior a Madrid en el seu Tomo II, Foli 348. Concretament la data del seu bateig és el 16 de Gener de 1991 actuant com a promotors Josep Pijoan (de Pira), Joan Farré (de Rocafort de Queralt), Josep Puig (de Valls) i Cèlia Poblet (de Montblanc).

Així doncs queda clar, també integrat en el seu mateix nom, que el seu objectiu fonamental era presentar-se a les poblacions de la comarca de la Conca de Barberà malgrat que també tenia la vocació d'integrar altres poblacions properes de la comarca veïna com seria l'Alt Camp, on tradicionalment també s'hi presentaren força candidatures i amb relatiu èxit.

A banda del protagonisme de la ciutat de Montblanc per la UNIC, cal esmentar l'empenta de tres poblacions concretes de la zona: Pira, d'on era batlle en Josep Pijoan; Rocafort de Queralt, per l'activisme reconegut d'un dels seus ideòlegs originals, en Valentí Gual; així com Solivella, d'on provenia una d'aquestes primeres figures des dels inicis de la formació, en Ricard Gatus.

Per part de la UNIC també cal destacar el fet de defensar la creació de la subcomarca de la Baixa Segarra amb capital a Santa Coloma de Queralt, tot desagregant-la de la mateixa Conca, fet que també li mereixia molts simpaties en l'àmbit territorial concret esmentat.

* Logo de la UNIC

2. 1. 2. El Partit Independent de les Terres de l'Ebre (PITE)

El PITE va ser, com diuen els seus Estatuts fundacionals, una associació política independent, supramunicipal perquè tenia l'ambició de presentar-se a diferents territoris de la vall catalana de l'Ebre, legalitzada l'1 de Març de 1991.

Sota l'aspiració de reunir les candidatures independents de les comarques del Baix Ebre, Montsià i Terra Alta, els seus promotors principals foren l'agrupació de Sant Carles de la Ràpita que ja participà anteriorment amb la marca Rapitencs Independents (RI) a les Eleccions Municipals de 1987 aconseguint un miller de vots, gairebé un vint per cent de l'escrutini, i un total de tres regidors al consistori⁵⁴.

De forma molt clara, en general, les candidatures sorgides a les Terres de l'Ebre, i sobretot les que acabarien aglutinades dins del PITE, són un clar exemple de l'intent de la unió de forces per desbancar la força en aquells moments concrets de la coalició nacionalista CiU, tot reunint diferents inquietuds i sensibilitats, deixades a banda en tot cas, per un mateix objectiu com era fer fora de l'alcaldia molts dels candidats que encara s'hi mantenien des de l'antic règim.

Aquesta mateixa formació el 1991 incrementà els vots fins als 1.330, gairebé un 23 per cent de l'electoral, i quatre regidors representats al consistori, el que donava sentit a una voluntat de creixement i consolidació del projecte.

54 Diari de Tarragona, 25 de Maig de 1987, p. 14.

És per tot això que originalment el domicili social de la PITE, aprofitant l'estructura de Rapitencs Independents es va instal·lar a Sant Carles de la Ràpita, d'on era originària igualment una de les seves principals cares visibles, en Daniel Calduch.

Concretament, en un esquema gairebé calcat al de la UNIC, els promotors del PITE, que actuaven com els seus principals dirigents allà on l'organització tenia millor resultats, foren en un inici: Manuel Castells, Josep Gil, Francesc Manuel Acién, Àngel Biosca, i el mateix Daniel Calduch.

A les Eleccions de 1995, sota l'aliança que genera amb la UNIC per crear la FIC, que ja funciona a ple rendiment, la PITE-FIC aconsegueix fer un gran salt en la representació als Consells Comarcals del Montsià, amb tres representants, i al Baix Ebre, amb un.

Pel que respecta a una comarca particular de les anomenades Terres de l'Ebre, la Terra Alta, es constituïrien diferents candidatures independents sota la denominació de les sigles d'Unió pel Progrés de la Terra Alta (UPTA), cara visible de la qual fou per molts anys l'Alcalde de Batea, Joaquim Paladella, que actuaria de soci local del PITE, i de retruc de la FIC a l'esmentada comarca.

Més tard, tot coincidint en el moviment realitzat pel candidat socialista Pasqual Maragall per fer fora del Palau de la Generalitat el President Jordi Pujol, tot obrint-se precisament cap a formacions independents municipalistes, el PSC signaria un protocol de col·laboració amb la UPTA que igualment donaria més pes institucional sota aquestes sigles al seu portaveu original, en Joaquim Paladella.

A les següents eleccions de 1999 el PITE va quedar totalment tocada de mort amb la marxa de molts dels seus representants sota l'aixopluc de candidatures d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC); així com d'altres, per exemple en el cas de la UPTA a la Terra Alta, però també a la comarca veïna de la Ribera d'Ebre, havien fet el mateix, com ha hem vist amb el PSC.

Com es podrà observar més endavant el PITE en aquest temps viuria una escissió traumàtica entre el grup dels fundadors de Daniel Calduch i Sant Carles de la Ràpita, i un nou grup liderat pel regidor de Roquetes, Francesc Xavier Alegret, que finalment acabara constituint una marca pròpia anomenada

Independents per l'Ebre (IpE) que acabarà funcionant a banda de la FIC.

Finalment, cal esmentar que en l'actualitat de nou Sant Carles de la Ràpita, i les Terres de l'Ebre en global, estan vivint una nova revifalla de partits polítics localistes que poden prendre el relleu de les experiències passades entre els que poden destacar Més Ràpita i Som Terres de l'Ebre.

** Logo de Som Terres de l'Ebre*

** Logo de Més Ràpita*

2. 1. 3. Fases congressuals i organització de la FIC

Així doncs, com hem dit a la presentació del capítol, la Trobada de l'Espluga de Francolí, el 1993, i la posterior Trobada de Reus, el 1994, van començar a posar les bases del que més tard es batejaria com a Federació d'Independents de Catalunya.

Dins del nucli impulsor cal destacar la participació de la Unió d'Independents de la Conca (UNIC) i el Partit Independent de les Terres de l'Ebre (PITE). Cal recordar en aquest punt que mentre, la UNIC sorgeix com un moviment solidari entre poblacions que es veuen amenaçades per un gran projecte d'incineració de residus promogut per la Generalitat que no compta amb el recolzament de la majoria de veïns de la zona, el PITE resulta directament una mena de rebel·lia contra l'hegemonia caciquil implantada al seu territori.

Les poblacions on l'UNIC, molt directament per l'empenta del carismàtic Josep Pijoan, estava representada en un principi eren Barberà de la Conca, Blancafort, Forès, L'Espluga de Francolí, Les Piles, Montblanc, Pira, Rocafort de Queralt, Santa Coloma de Queralt, Sarral, Solivella, Vallfogona de Riucorb, Vilaverd i Vimbodí, a la Conca de Barberà; i Cabra del Camp, Mont-ral, El Pla de Santa Maria, Vallmoll i Vilardona, a l'Alt Camp.

D'altra banda, les poblacions concretes on estava instal·lat el PITE eren Sant Carles de la Ràpita (amb Daniel Calduch, com a màxim exponent i portaveu), Amposta, Masdenverge, Freginals, Ulldecona, La Galera i Godall, pel Montsià; i Roquetes, Camarles Tortosa i Xerta.

A la Terra Alta ja hem comentat anteriorment que es comptava amb la col·laboració de la Unió pel Progrés de la Terra Alta (UPTA), al capdavant de la qual destacava l'Alcalde de Batea, Joaquim Paladella, que presentava candidatures al mateix temps a les poblacions de Caseres, Corbera d'Ebre, El Pinell de Brai, La Fatarella i Vilalba dels Arcs.

A la primera reunió espluguina doncs es van reunir més de cent batlles, regidors, consellers comarcals i membres de candidatures independents. A banda de tractar temes del moment de rellevant importància com podia ser la problemàtica de la distribució territorial, l'estat de les hisendes locals o les relacions amb altres formacions polítiques, llavors ja

es va plantejar per primera vegada poder-se presentar de forma federada a les properes eleccions de 1995.

En aquest sentit la Segona Trobada de Candidatures Independents va resultar un punt d'inflexió en el procés de fundació de la FIC, un any més tard, concretament el 20 de novembre de 1994, a Reus, plantejant directament l'opinió dels assistents davant de la proposta de creació d'una federació política de caire independent. A partir de la trobada de Reus la cursa fou vertiginosa fins arribar a la data electoral fixada per l'any següent tot creant comissions de treball ad hoc per assolir l'esmentada fita.

Les següents reunions del moviment municipalista es desenvoluparien precisament a la localitat de Cambrils, sota l'auspici de l'Alternativa Cambrilenca Independent (ACI), els dies 26 de Novembre, i els 3, 17 i 31 de desembre del mateix any.

En aquestes reunions es va concretar el nom oficial de FIC, els seus Estatuts van ésser enviats al Registre General de Partits Polítics del Ministeri de l'Interior a Madrid, així com quedava definit el l'anagrama de la formació.

L'1 de Febrer de 1995 es rebria la conformitat i legalització de la nova formació política, fet que es donaria a conèixer a la nova reunió dels promotors celebrada el dia 11 del mateix mes a Miravet (Folio 159, Tomo 3)⁵⁵.

Entre moltes altres reunions entremig cal destacar que el 24 de Febrer es va realitzar la presentació oficial de la FIC al Col·legi de Periodistes de Tarragona, així com el 18 de Març de 1995 es celebrà el Primer Congrés Constituent de la FIC a l'Hospitalet de l'Infant.

D'aquesta manera és que podem afirmar que la gènesi de la FIC iniciada a la Trobada de l'Espluga de Francolí el 1993, realment es materialitza el 1995 amb la seva oficialització i la convocatòria del seu Primer Congrés Constituent que comptaria amb més de dos-cents participants.

Els acords principals als quals es va arribar a l'Hospitalet de l'Infant foren els següents:

55 Per aconseguir la informació de qualsevol formació política legalitzada a l'Estat Espanyol es pot acudir al següent link de la pàgina oficial del Ministeri de l'Interior: <https://sede.mir.gob.es>

- 1) Nomenament de la Comissió Executiva de la FIC. Cada comarca tarragonina participant presenta dos membres i s'aproven per unanimitat dels assistents;
- 2) Nomenament dels Representants a les Juntes Electorals Central, Provincial i de Zona;
- 3) Nomenament d'un Administrador General i un altre de suplent;
- 4) I, finalment, s'aprova elaborar un Reglament de Règim Intern dels seus membres, així com una Comissió de Garanties.

Entre les poblacions i polítics locals que quedaren nombrats com a fundadors de la FIC a partir del Congrés Constituent de l'Hospitalet de l'Infant del 18 de Març cal esmentar a: Daniel Calduch (de Sant Carles de la Ràpita, de la comarca del Montsià), Miquel Bové (de Falset, Priorat), Joaquim Marsal (de Miravet, Ribera d'Ebre), Josep Maria Ferré (d'El Morell, Tarragonès), Josep Maria Font (de La Fatarella, Terra Alta), Josep Puig (de Valls, Alt Camp), Neus Bosquet (de Cambrils, Baix Camp), Joan Fusté (de Xerta, Baix Ebre), Gil López (de Cunit, Baix Penedès) i Josep Pijoan (de Pira, Conca de Barberà).

Resulta interessant veure com quedava Cambrils indirectament incorporada a la Federació d'Independents de Catalunya (FIC) mitjançant el Comitè del Baix Camp en el qual participaven, a banda dels representants de Cambrils, altres membres de candidatures independents de la comarca com podien ser Vinyols i els Arcs, Mont-roig del Camp, Montbrió del Camp, L'Argentera i Almofter, comptant amb un protagonisme especial els membres de la candidatura de l'Hospitalet de l'Infant Ferran Castellví, Francisco Morán, Carles Escoda, Ramon Miralles i Marisa Maroto.

Les primeres Eleccions Municipals a les quals es presenta la FIC el 26 de Maig de 1995 ja la varen convertir *de facto* en la segona força política provincial en número d'Alcaldies, i tercera força tarragonina en nombre de Regidors, fet que possibilitava una presència notòria en diferents Consells Comarcals, sense poder entrar, això sí, a l'òrgan de la Diputació.

El Portaveu de la FIC sobre el qual existia una total unanimitat fou l'Alcalde Pira, població de la Conca de Barberà, a banda de promotor de la UNIC, Josep Pijoan.

No deixa de ser curiós que en les següents reunions informatives de la FIC, i tot atenent que s'apropaven igualment unes properes Eleccions al Parlament de Catalunya el 29 de Novembre del mateix any, la majoria dels membres de la FIC varen proposar un Vot en Blanc, malgrat que finalment alguns faran notori el seu recolzament a partits com el PSC o ERC, llavors a l'oposició del Palau de la Generalitat.

Pel que respecta a la presidència de la FIC es va aprovar a les diferents reunions convocades el 1995 i 1996 que fos de forma rotatòria per part de tres representants escollits per una mateixa comarca, essent la primera comarca elegida la del Baix Camp, i restant escollit Josep Pedrell (com a representant de l'ACI, de Cambrils), així com Maria Concepció Verdeny (de Vinyols i els Arcs) i Ferran Castellví (de l'Hospitalet de l'Infant), *de facto* els membres de la primera presidència col·legiada de la FIC.

Posteriorment el model de presidència seria el conformat per un representant de tres comarques diferents, resultant escollits en la seva primera ocasió: Ricard Gatus (de Solivella, Conca de Barberà), Joan Manuel Fernández (de Cornudella del Montsant, Priorat), i Ferran Castellví (de L'Hospitalet de l'Infant, Baix Camp).

A la Trobada de Miravet del 29 de Juny de 1997, la mateixa que de forma efectiva va acordar ampliar la federació a les comarques de fora de la demarcació de Tarragona, amb la intenció de presentar candidatures a les properes eleccions municipals de 1999 a més de la meitat del territori català, la presidència col·legiada l'assumiren Joan Manuel Fernández, que repetia representant al Priorat, Joaquim Marsal (de Miravet, Ribera d'Ebre) i Marc Escolà, l'ex-gerent del Consell Comarcal del Priorat i antic home de confiança d'UDC a la mateixa comarca.

Entre els diferents càrrecs electes i poblacions on la FIC va poder comptar amb presència a les comarques tarragonines podem esmentar: Cabra del Camp, Mont-ral, Nulles, El Pla de Santa Maria, Puigpelat i La Riba (comarca de l'Alt Camp); Blancafort, Conesa, Pira, Rocafort de Queralt, Santa Coloma de Queralt, Vilaverd i Vimbodí (Conca de Barberà), Falset, Marçà, El Masroig i Torroja del Priorat (Priorat); Creixell, Perafort, La Pobla de Montornès i Torredembarra

(Tarragonès); Camarles, Roquetes i Xerta (Baix Ebre); Alcanar, Freginals, La Galera, Godall, Masdenverge, La Sénia i Ulldecona (Baix Ebre); Ascó, Benissanet, Garcia, Miravet, La Palma d'Ebre i Tivissa (Ribera d'Ebre), a banda de les poblacions anteriorment esmentades que formen part de la comarca del Baix Camp, entre les quals també està inclosa Cambrils.

El poder local de la FIC el 1995 després de presentar-se per primera vegada a unes eleccions fou el següent: 805 membres inscrits, 69 llistes electorals presentades, 170 regidors, 20 alcaldes i presència a 8 dels 10 consells comarcals de la província de Tarragona, amb les excepcions de la manca de representativitat a les comarques de les dues grans ciutats del territori com són Tarragonès (Tarragona) i Reus (Baix Camp).

Si tenim en compte totes les capitals de comarca cal destacar en aquestes primeres eleccions els resultats a Tortosa, amb l'entrada al consistori amb dos regidors d'Unió Tortosina (UT); Montblanc, feu tradicional de la UNIC; i l'èxit de l'Alcalde independent Jaume Domènech, també antic militant d'UDC, a Falset. Entre les altres grans ciutats del territori cal destacar els resultats a Sant Carles de la Ràpita, feu tradicional del PITE, Torredembarra i, concretament també Cambrils.

Tenint en compte la implantació comarcal segons els resultats sumats de tots els municipis queda clar que la FIC s'instal·lava amb molt de poder a la Conca de Barberà i Montsià, així com cal remarcar l'increment de la presència absoluta i relativa a les comarques del Priorat i Terra Alta.

Després de les Eleccions de 1995 cal valorar directament les paraules de satisfacció del portaveu del moment de la FIC, un partit fundat escassament quatre mesos abans, Josep Pijoan:

"Ens hem plantat com a tercera força política a la demarcació, encara que això no ens permet encara entrar a la Diputació de Tarragona. Està clar que a les poblacions que hem governat prèviament hem tornat a tenir uns resultats excel·lents. Bona prova del que diem són els quinze municipis en els quals hem obtingut la majoria absoluta i els cinc en la qual la tenim de forma relativa. Cal destacar el gran

resultat a Falset superant a CiU i PSC i malgrat tenir presència en vuit dels deu Consells Comarcals ens agradaria haver entrat al Tarragonès i al Baix Camp, així com obtenir la majoria i la presidència del Consell Comarcal de la Conca"⁵⁶.

Sense cap mena de dubte doncs el definitivament va resultar l'any més exitós de la FIC si ho analitzem en perspectiva històrica, l'any considerat com el de la seva consolidació.

Juntament amb els Estatuts originals, el partit es va poder dotar d'un Reglament de Règim Intern molt avançat i elaborat que ja contemplava una organització horitzontal, autònoma en cada nivell, que anava des del Municipi, a la Comarca, i ja contemplava les Províncies, i la Direcció a nivell de Catalunya, en el cas també de què hi podessin haver en el futur Diputats al seu Parlament.

Interessant resulta en aquest temps igualment la posada en funcionament de Comissions de Treball amb vocació d'ampliació a tot el territori, de la mateixa manera que es contemplava el finançament futur de l'estructura mitjançant les subvencions segons els resultats obtinguts a cada municipi, el pagament d'una quota anual de tots els seus membres, i un deu per cent de les retribucions dels seus càrrecs electes.

Més endavant, el Maig del 1996 es publicà el primer Butlletí d'Informació de la FIC, en el qual es dona la possibilitat de fer-se subscriptor anual, on es confirma que s'està a la "fase de consolidació com a moviment assembleari", amb el funcionament efectiu de les seves diferents Comissions de Treball com a eines fonamentals per a la creació dels futurs programes electorals a presentar a cada municipi, de la mateixa manera que es comencen a donar a conèixer els passos

56 Josep Pijoan va ésser durant vint-i-cinc anys Alcalde de la petita localitat de no més de cinc-cents habitants de Pira, a la Conca de Barberà. Havent començat de regidor als 28 anys durant tres mandats, el 1991 va encapçalar la llista electoral de la FIC resultant ésser escollit Alcalde; així doncs que deixà el seu seient al plenari municipal amb 66 anys, prop de quaranta anys després dels inicis de la seva singladura al marge dels partits tradicionals. En aquest transcurs dels anys ell es pot considerar l'autèntic promotor i impulsor de la FIC, amb la qual de forma paral·lela arribà a presidir durant un temps curt el Consell Comarcal de la Conca.

realitzats fins al moment per entrar en contacte amb altres grups independents del territori català.

Aquest any 1996 també la FIC es troba amb una prova de foc davant l'esclat del conegut com a "Cas Priorat", en el qual queda palès una malversació de fons originada al seu Consell Comarcal del qual l'organització en forma part i que ella mateixa denuncia⁵⁷.

Durant un temps, donada la dimissió del seu president convergent, en Manel Miralves, membre de la FIC i Alcalde de Marçà, n'arribà a ser el seu President en funcions fins al nou nomenament votat per les majories existents.

El fet de governar força municipis i formar part de les entitats supramunicipals de primer grau com són els consells comarcals donarà més visibilitat a la FIC en el seu reclam de no abandonar places i centres escolars a les zones rurals, així com preservar els seus entorns naturals davant dels insistents intents d'urbanització i el foment de l'activitat turística i primària del territori en general.

És en aquesta etapa de consolidació i creixement que s'han de prendre igualment les decisions més difícils vinculades a un partit polític com poden ser les d'haver d'expulsar-ne algun antic membre.

Així doncs haurem de parlar del Primer Dictamen de la FIC en el conflicte intern de la comarca del Montsià. En les eleccions de 1995 el PITE constava amb 180 militants, 128 al Montsià i 52 al Baix Ebre, sense comptabilitzar el d'altres comarques adherides posteriorment com podien ser la Terra Alta o la Ribera d'Ebre.

Aquestes eleccions de 1995 van propiciar l'obtenció de tres Consellers al Consell Comarcal del Montsià, que es devien estatutàriament al PITE i a la FIC respectivament. El problema sorgí quan una àmplia majoria de militants del PITE van fer saber a la FIC que no estaven satisfets amb la tasca realitzada per dos dels tres consellers esmentats, més

57 El Cas Priorat va donar molta notorietat a la FIC en tractar-se d'un dels Consells Comarcals on hi tenia més representació. En resum, es tractà d'una denúncia per part del nou gerent de l'ens contra l'antic gestor i el seu president que havien realitzat males pràctiques manifestes de contractació pública per tal d'afavorir un entramat d'empreses fantasma vinculades al món de CDC, entre les quals també hi figurava el quart fill del mateix president de la Generalitat, Pere Pujol Ferrusola.

concretament en Daniel Calduch (a la vegada Regidor de Sant Carles de la Ràpita i President del PITE) i en Gonçal Verge (Regidor de Godall i Secretari del PITE).

Així doncs els membres de la FIC de les poblacions d'Ulldecona, Masdenverge, La Galera, Freginals, Les Cases d'Alcanar, Roquetes i Xerta, en demanen la seva dimissió i donar-los de baixa de la FIC, "per manca de confiança en la seva gestió", tot sabent que la renúncia als esmentats càrrecs respondria en tot cas a una decisió seva estrictament personal⁵⁸.

A partir d'aquesta iniciativa el PITE queda dividit en dos grups de poder: un liderat pel mateix Daniel Calduch, al que recolzen evidentment els municipis de Sant Carles de la Ràpita i Godall; i un altre anomenat "Grup de Masdenverge", al qual pertany el tercer conseller comarcal en qüestió, l'Estanis Tomàs, liderat per en Xavier Alegret, escollit President de la nova Gestora del PITE.

Degut a què el funcionament de la Comissió de Conflictes, contemplada en els Estatuts del partit, encara no havia entrat a funcionar dins de l'organigrama efectiu de la FIC, va ser la seva Comissió Executiva qui es va emplaçar a trobar una solució al conflicte.

Després de més de vint reunions de l'esmentada Executiva amb les dues parts implicades, i després d'haver recollit proves documentals suficients, s'accepta el laude arbitral del màxim òrgan de la FIC en aquells moments, el qual definitivament dona empara a la majoria de membres del PITE i expulsa a títol individual de l'organització els dos consellers, que tenen dret a realitzar unes al·legacions i defensa en temps i forma que finalment no duren a terme.

El 1997 es pot considerar que és l'any del salt efectiu, del moviment independent, originat inicialment a les comarques de la Conca de Barberà i l'Alt Camp, per una banda, i el Baix Ebre, Montsià i Terra Alta, per una altra, posteriorment ampliat a totes les deu comarques de la província de Tarragona, cap a una implantació a tot el territori català.

Concretament a la Trobada del que es va anomenar Grup de Treball d'Implantació Territorial a la població d'Argelaguer (a la comarca de la Garrotxa) hi varen ser presents

58 Diari de Tarragona, 17 de Novembre de 1995, p. 25.

representants i candidats independents de les poblacions de Santa Coloma de Farners, Palau de Plegamans, Barcelona, Sant Adrià del Besòs, Roses, L'Escala, Sant Cugat del Vallès, Figueres, Vilassar de Dalt, Santa Fe del Penedès, Bàscara, Caldes de Montbui i el mateix Argelaguer.

En successives reunions s'hi van afegir representants de Girona, Masquefa, Begues, Bàscara, Vilanova del Camí, Fogars de Tordera, Campdevàrol i Sant Feliu de Codines, per esmentar només uns exemples, comptant, en general amb una bona presència a les comarques gironines, dificultats a les barcelonines, i molt poca presència a les lleidatanes.

Sobretot cal destacar l'increment de candidatures adherides a la comarca del Solsonès, degut a la mala reacció als incendis viscuts aquell estiu per part dels governs majoritaris i a les novament escissions de membres d'UDC de l'aliança tradicional amb CDC.

A Osona es col·labora fermament amb els Independents pel Progrés Municipal d'Osona (IPMO), que ja venen funcionant d'un temps ençà.

També a la comarca del Vallès Oriental, força transfuguisme i escissions de membres de candidatures o aliances governamentals, genera un moviment procliu a la creació de noves llistes electorals independents i el consegüent creixement de la FIC, que passarà de dues a sis candidatures.

A la part sud de Lleida, per exemple a Cervera i Tàrrrega, existeix un apropament progressiu que finalment no reeixirà amb les Agrupacions d'independents, Progressistes i Nacionalistes (AIPN), formades per votants d'esquerres, molts d'ells antics socialistes en desacord amb la configuració de les llistes electorals i les dinàmiques internes de la seva antiga formació. Entre ells cal destacar el futur alcalde de la mateixa Tàrrrega, Joan Amézaga.

La FIC decideix convocar un Congrés Extraordinari, també conegut com a Congrés de Refundació, materialment el Segon Congrés de la federació, a Vilafranca del Penedès el 7 de Juny de 1998. En aquest Congrés es va voler tractar sobretot el tema de la formalització de les adhesions a la FIC, creant quelcom semblant a la militància d'un partit tradicional ara sí pagant una respectiva quota que en donés dret a votar, escollir i ésser escollit, a les properes convocatòries i pel que respecta a les futures properes decisions importants a prendre.

Durant aquest Congrés es torna a aprovar, dins de la Ponència Estratègica i de Mínims Programàtics un Manifest que sota el títol de "Ser independent, l'altra manera de fer política" manifesta les següents qüestions: "Els independents considerem que els partits polítics tradicionals no han de tenir l'exclusivitat del poder polític i que qualsevol persona pots accedir a representar els seus veïns".

En aquest nou Manifest de la FIC es posa èmfasi en el fet de què la unió de les diferents candidatures independents del territori donaran la força que li cal al seu propi moviment per promoure els canvis desitjats.

Altres línies estratègiques destacades de la FIC seran promoure les llistes obertes en el sistema electoral, la potenciació del poder local mitjançant l'autorització de més competències acompanyades de més recursos econòmics per assumir-les, la defensa d'un reequilibri territorial que tingui més en compte les diferents àrees urbanes, així com els seus espais naturals, agrícoles i ramaders, l'avenç vers el ple autogovern de Catalunya, per una Europa de les persones amb especial atenció al seu benestar i els seus drets socials, i, com a horitzó immediat, practicar noves formes de fer política de tal manera que els partits independents es converteixin en un autèntic aixopluc de moviments socials, cívics i sectorials que proliferen en aquests moments.

Al Congrés de Vilafranca del Penedès es van convidar a tots els Alcaldes, membres de llistes electorals independents, de Catalunya, amb un resultat desigual pel que respecta a l'afluència de províncies i comarques.

Molt important en aquesta data va resultar la integració dins de la FIC de la Plataforma d'Independents de l'Alt Penedès (PIAP), creada un any abans, el 1997, a la població de Sant Cugat Sesgarrigues, com a entitat aglutinadora de set agrupacions d'electors que ja s'havien presentat a les eleccions de 1995: Llebeig de Sant Cugat Sesgarrigues, Agrupació d'Independents d'Olèrdola, Candidatura Independent i Democràtica de Subirats, Grups d'Opinió d'Olesa de Bonesvalls, les agrupacions d'electors de les Cabanyes i Santa Fe, així com el grup consolidat de Democràcia i Progrés (DiP).

La presentació en públic de l'aliança de la PIAP amb la FIC dona una senyal inequívoca de voler aprofundir i desenvolupar tots els seus recursos personals i materials per permetre

amb més força units assolir noves fites. L'esmentada plataforma arribà a aglutinar diferents homes i dones que amb les seves opinions i propostes diverses ompliren de contingut la seva participació en la política pública de cada poble i comarca amb força recolzament per part dels habitants de les poblacions respectives.

Així doncs una vegada més s'imposava l'objectiu comú d'incrementar la presència en aquest nivell local de col·lectius independents, lliures de qualsevol lligam, sense consignes superiors de partit, i disposats a treballar pel bé comú del municipi.

Al text fundacional fundacional de la PIAP s'afirma el següent:

"com a independents us oferim la nostra feina, la nostra il·lusion i tota la col·laboració i suport que necessiteu. Els independents no donem carnets, els independents no preguntem d'on veniu, sinó on voleu anar. Si voleu anar cap a la millora del vostre poble i comarca llavors podreu avançar amb nosaltres".

Interessant és que la FIC confirma allò que també molts veuen com una gran avantatge a l'hora de presentar-se a unes eleccions municipals com a independents, intentant evitar l'excessiva burocràcia, normatives i exigències de pel mig a l'hora de la seva oficialització:

"La FIC i la PIAP us resoldrem tots els tràmits de constitució i legalització de la vostra candidatura si és que finalment us voleu presentar al vostre municipi»⁵⁹.

D'entre les altres fites importants dutes a terme a Vilafranca del Penedès fou donar veu per primera vegada a persones que defensaven obertament presentar candidatures a poblacions més grans de les habituals fins arribar a la mateixa capital catalana, Barcelona.

59 El Punt Avui, 13 de març de 1997, p. 7.

És en aquest sentit que s'estableixen contactes amb la Plataforma Independiente de España (PIE) que ja comptava amb diverses agrupacions independents que es presentaven a diferents indrets del territori català.

Amb aquests canvis de ritme, a partir de 1997 s'inicia doncs una època durant la qual es procurarà arribar a posicionaments conjunts, no sense moltes dificultats, en qüestions de territori, per exemple aportant i debatent la viabilitat del nou Estatut de Catalunya o d'oposició a la possible instal·lació del Magatzem Temporal Centralitzat a la comarca del Baix Camp. Amb tot plegat es convoca el Tercer Congrés de la FIC els dies 19 i 20 de Juny a la Fontcalda de Gandesa, a la Terra Alta.

A nivell dels lideratges assolits per la FIC en els seus primers anys també resulta notari que dels candidats i caps visibles de la Federació molt units als seus territoris fundacionals comencen a aparèixer molts rostres nous fruit de les noves incorporacions i la implantació important progressiva que es duu a terme a tot el territori català.

Només cal repassar la premsa local per adonar-se que els noms d'alguns membres de la FIC que havien tingut força protagonisme en la seva etapa inicial, per esmentar només alguns exemples, els de Ricard Gatus i Carme Crespi (a Solivella), Josep Maria Carreres i Ramon Orga (a Santa Coloma de Queralt), Àlex Marfull (a la Figuerola del Camp), Núria Freixes (a Valls), Maties Sanahuja (a Montblanc), Valentí Gual (a Rocafort de Queralt), Joan Grimau (a Cabra del Camp), Josep Maria Coma (a Vila-rodona) o Manuel Castellà (de Sant Carles de la Ràpita), Xavier Alegret (a Roquetes) i Celestino Hervás (a Ulldescona); poc a poc van passant el relleu a candidats i personalitats de circumscripcions més grans i llunyanes, com poden ser els mateixos Enric Ases, Josep Maria Farré o Jordi Rius (de la PIAP), Joan Malla (del Grup Útil Independents Arbocenc, de l'Arboç), Juli Bàrcena (de Subirats, també en territori del Penedès); Benet Oliva (de Vilassar de Mar), Salvador Domínguez (de Les Franqueses del Vallès); Joan Fernández (de Sant Feliu de Codines), entre d'altres.

A destacar que, posteriorment al Congrés de Vilafranca, es realitzarà una Trobada important a Pira, a la Conca de Barberà, seu important de la UNIC, per tal d'homenatjar en certa manera el seu alcalde, Josep Pijoan, que, com dèiem era la persona que es mantindria sempre fidel al seu discurs

i al capdavant de la federació com a cara visible i portaveu de la formació.

En el cas de les mateixes comarques tarragonines es viurà igualment aquest relleu important de personalitats, però sobretot cal destacar, sense cap mena de dubte, l'interès en dotar de més protagonisme la secció local de la FIC que vol presentar-se a Reus, sobre la qual es disposarà molta confiança per dirigir a la vegada l'operació de fer créixer l'organització territorial.

El 1999 els resultats de la FIC són els següents: 107 candidatures a diferents municipis; presència doncs a 21 comarques de tot el territori català; 21 Alcaldes, dels quals 18 a la província de Tarragona; 229 Regidors, la majoria dels quals també a Tarragona; i, 24 consellers comarcals concretament en 9 Consells Comarcals.

No havent assolit, per les dificultats de la pròpia llei electoral, cap Diputat Provincial, un objectiu el qual es buscava des d'un bon principi, és clar que la fortalesa de la presència a Tarragona segueix sent considerable, a la vegada que es poden destacar els resultats del creixement a la resta de territori català amb resultats prou relatius.

Per aquestes eleccions municipals havia existit una campanya expressa de partits tradicionals com poden ser PSC, CiU o ERC, per captar candidatures independents sota el seu paraigües que van representar certament un fre a la FIC. A la demarcació es baixa en vots fins arribar als 14.331, i es perden en aquest territori fins a 42 regidors, que es compensen amb els que sorgeixen de la resta del territori.

En aquesta nova fita electoral es considera un èxit la consolidació al Priorat, mitjançant la plataforma Independents pel Priorat (IpP) i el nou èxit de Jaume Domènech a la capital de Falset, com també el pacte que atorga l'alcaldia a l'independent Miquel Aubà a Gandesa, la Terra Alta. D'altra banda no cal amagar que existeix un fort desencís per no haver aconseguit la representació a la segona ciutat del territori, Reus.

El mateix 1999 la FIC decideix realitzar el salt, tan debatut i tan desitjat, de presentar-se a les Eleccions al Parlament de Catalunya. Segurament els mals resultats obtinguts, i l'estat posterior de desànim i cansament, provocarien a partir d'aquest moment una davallada progressiva en els objectius marcats de la formació.

CANDIDATURA DE LA FIC A LES ELECCIONS AL PARLAMENT DE 1999

1. Josep Pijoan
2. Ferran Castellví
3. Josep Maria Pujol
4. Núria Freixes
5. Celestí Salort
6. Joan Manuel Fernández
7. Joan Marc Rodríguez
8. Francesc Xavier Alegret
9. Mateu Montserrat
10. Josep Machado
11. Marisa Maroto
12. Valentí Gual
13. Ferran Masdéu
14. Carles Llurba
15. Àlex Marfull
16. Josep Maria Carrera
17. Raül Rovira
18. Cèlia Poblet

Veiem com a cap de llista de la FIC l'indiscutible Josep Pijoan, Alcalde de Pira, aquell qui des de ben aviat al seu municipi i al capdavant de la UNIC de la Conca de Barberà, donaria a conèixer i expandiria de millor manera l'expressió "independents municipalistes".

En aquesta candidatura de la FIC presentada el 1999, que només va arribar a un 0'31% dels vots a la demarcació de Tarragona, s'observen els principals noms dels actius de la UNIC i de la PITE durant anys precedents, amb candidats molts dels quals guanyen àmpliament a les seves poblacions, que, d'altra banda, no sabran canalitzar el seu vot cap a unes eleccions posteriors.

En aquesta llista exposada es confirma de forma dràstica que, la bona representació de figures prou reconegudes al llarg i ampli de totes les comarques del territori tarragoní, no es tradueix en uns bons resultats, més quan a les grans concentracions urbanes aquests candidats ja no són tan forts ni populars, essent en aquest terreny realment on s'acaben guanyant les eleccions per part dels grans partits consolidats.

* Josep Pijoan, Candidat de la FIC

2.1.4. De les AIPN al partit Ara Catalunya, altres intents d'enfortir el moviment independent

Com hem comentat amb anterioritat existeix un espai per al fet independent mancomunat al sud de les comarques de la província de Lleida, fins i tot anterior als èxits de la UNIC i del PITE, a partir de la segona meitat dels anys vuitanta del segle passat.

L'experiència de les Agrupacions Independents, Progressistes i Nacionalistes (AIPN), que varen tenir molta prèdica a ciutats com Cerva i Tàrrega, no es poden desvincular dels esforços realitzats per les diferents corrents polítiques d'esquerra de l'esmentat territori per representar una alternativa a l'hegemonia de CiU des dels primers embats de la represa democràtica.

Moltes vegades propers al PSC, i d'altres posteriors a ERC, amb millors i pitjors etapes de col·laboració les AIPN, a les eleccions de 1987 aconsegueixen aglutinar uns resultats prou envejables per altres formacions de la demarcació, sobretot sota l'empenta del seu promotor inicial, en Josep Maria Barrios.

Després d'instal·lar-se a les comarques de la Noguera, el Pla de l'Urgell i l'Urgell, els resultats encara seria millor els anys 1995 i 1999, el qual plantejaria una possible

aliança amb la FIC, que, malgrat els deguts contactes, mai es duria a terme.

El fort poder als petits municipis no podia competir d'igual forma amb els vots a les poblacions més grans i a la capital Lleida, malgrat la forta figura del nou lideratge al capdavant de la formació del Joan Amézaga, en aquells moments Alcalde de Tàrrega.

Potser pel mateix fet d'haver estat creades una mica abans, arribaran a coincidir AIPN i FIC en anys de creixement, però també aquest primera començarà abans la seva progressiva davallada.

Cas diferent és el del relativament nou partit constituït Ara Catalunya, que sota la tutela de la direcció de les candidatures de la FIC a Reus, crea una primera estructura que acabà funcionant a Reus, el partit polític conegut com Ara Reus, per després exportar-se amb la seva pròpia i fora de la mateixa FIC.

El 2011 doncs l'antic convergent Jordi Cervera creava el seu propi partit, Ara Reus, que aconseguiria per primera vegada representació d'una formació independent si exceptuem la presència al consistori de la Coordinadora Reusenca Independent (CORI) de l'Ariel Santamaria⁶⁰.

En aquella ocasió acompanyaria el líder carismàtic de la formació, la regidora independent Cori Fargas, i en les següents comtesses electorals es repetiria el resultat dels dos regidors, primer en companyia d'en Daniel Rubio, i finalment aquest darrer acompanyat de la Dolors Vázquez.

Fins l'aparició del partit Ara Reus, la FIC havia intentat en diferents ocasions desembarcar a la capital del Baix Camp sota les sigles de l'Alternativa de Reus (AxR) i la Plataforma Reusenca Independent Municipalista (PRIM), al capdavant de la qual es postulava el líder veïnal del barri de l'Harmonia del Carme, Josep Machado, després d'haver cercat altres lideratges com podien ser l'ex socialista

60 Efectivament es pot considerar com a candidatura independent la presentada pel funcionari de correus i músic reusenc, Ariel Santamaria, que vestit d'Elvis Presley aconseguiria obtenir la seva acta de regidor durant un mandat, el qual encara li donaria força per presentar candidatura a les Eleccions al Parlament de Catalunya amb personatges de llista tan agònics com podia ser "la Veneno" i "el Pirata".

Manuel Marín, l'ecologista Joan Manel Olivella, o l'anti-prohibicionista Artur Sardà.

Juntament amb Josep Machado, que n'era el candidat, molt protagonisme cobra el seu president, l'advocat Josep Maria Pujol, que després de no sortir-se'n en el projecte de la FIC recolzarà la candidatura d'en Cervera igualment des de l'ombra, i amb el nou fitxatge del periodista Daniel Rubio, qui finalment substituirà d'igual manera al propi Cervera.

A partir de 2013 es legalitza la marca Ara Catalunya, amb ambició de presentar-se més enllà de Reus, quan la FIC ja anava a la baixa a tot el territori.

Com diu la seva Carta de Presentació:

«Ara Catalunya no depèn de cap ideologia regida pels centralismes de Barcelona i Madrid. Som un projecte polític plural, transversal i integrador, que vol fugir de les típiques estructures organitzatives de partit. És per això que ens definim com un moviment municipalista de base, liberal, democràtic, social, avançat i progressista, al servei de la societat catalana»⁶¹.

Si un segueix amb atenció l'adjectivació del propi partit acabarà llegint igualment l'expressió «som de centre plural», amb tres objectius programàtics bàsics com resulten ser la promoció econòmica, la visió europeïsta, i la defensa dels valors ètics i democràtics fonamentals.

Sota l'impuls recent d'en Josep Maria Pujol, com a president, i d'en Daniel Rubio, a banda de Portaveu del seu Grup Municipal a l'Ajuntament de Reus, com a Secretari d'Organització, el partit Ara arribarà a instal·lar-se a setze municipis de la demarcació de Tarragona, entre els quals cal destacar Cambrils, Mont-roig, Riudecanyes o Castellvell, i dos més de la província de Lleida, entre els quals la mateixa capital i Puigverd.

La presència notòria de Cambrils, ja sigui amb les sigles de la darrera Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC), o amb

61 Text extret de la presentació de l'Ara Catalunya a la seva pàgina web <http://www.aracatalunya.cat>

les de Ara Decidim Nosaltres (ADN), resultarà important per la formació local per accedir amb un lloc al Consell Comarcal del Baix Camp, que d'altra banda ja s'havia ocupat per part de la FIC en ocasions anteriors gràcies als vots de la població cambrilenca a favor de l'antiga ACI o la primera PLIC.

Per finalitzar aquest capítol, que intenta esmentar els principals esforços, més enllà de la FIC, per aglutinar el fet independent de forma més global, analitzarem igualment els intents per part de formacions independents per obtenir representació a la capital Tarragona, més enllà de la primera candidatura veïnal liderada per en Paco Xammar, i l'intent anys més que intentaria sense èxit l'ex regidora del Partit Popular Maria Mercè Martorell.

És en aquest ordre de qüestions que el partit Ara ho intenta en dues ocasions fallides amb la marca Ara Tarragona, inicialment liderada per l'Emili Rivellés, que es va quedar molt a prop de l'escó, i en una segona ocasió, després de mantenir l'estructura orgànica presidida per l'advocat Óscar Busquets, per una candidatura de darrera hora que portarà per nom Ara Tarragona Cinc Estrelles, amb un candidat més propi d'un partit pirata o radical a favor del software lliure com podia ser el jove David Varona⁶².

Per una altra ocasió quedarà l'estudi del detall de les candidatures independents que ens consta han existit i s'han desenvolupat a les comarques gironines, també molt recentment a les comarques de la Selva i l'Empordà.

62 Sota la pressió els tradicionals eixos que divideixen la política ideològica de les formacions polítiques entre Esquerra i Dreta, les candidatures independents catalanes també han coincidit amb una època de reivindicació catalanista que ha provocat més d'una dificultat a l'hora de vincular-se o no en qualsevol projecte de país defensat. En aquest ordre de coses totalment extemporànies van semblar les afirmacions del candidat independent per Tarragona, Emili Rivellés, que en una entrevista al Diari Més Tarragona, del 15 de març de 2015, comentava al respecte: "l'Ara Tarragona no és de dretes ni d'esquerres, però sí és independentista".

* Logo d'Ara Reus

2. 2. El fet independent a Espanya, França i Alemanya

Com ja hem repetit en diferents ocasions en aquesta investigació, la nostra intenció no és només demostrar que el «fet independent municipalista» no és únic de Cambrils, de la demarcació de Tarragona o catalana, sinó que es tracta d'un fenomen d'àmbit superior, com es pot observar a altres indrets de l'Estat Espanyol, i com també intentarem exemplificar en els casos de França i Alemanya.

Entenem doncs que s'ha d'entendre la presència de candidatures independents com a conseqüència de l'aprofundiment democràtic en molts països i regions, i no pas com un fet aïllat que ens podem trobar aleatòriament.

Periòdicament llegim als mitjans de comunicació més habituals la convocatòria d'eleccions democràtics als racons més llunyans del planeta i podem observar igualment la presència independent com a excepció a la uniformitat i hegemonia de les corrents predominants de les organitzacions polítiques a nivell internacional en tots els nivells de les seves convocatòries.

Així doncs en el cas més recent de les Eleccions convocades a Corea del Sud aquest mes de març on guanyaria de nou el president actual, en Moon Jae In, no pas per la seva proposta ideològica, sinó per la seva capacitat de gestió del coronavirus al seu país, podem llegir:

«Moon, cap de llista dels social-demòcrates ha guanyat podent ocupar més de la meitat dels escons del Parlament, per davant del partit conservador, queden repartits la resta d'escons entre altres partits minoritaris i molts altres candidats independents»⁶³.

Molts dels candidats independents en aquests casos també queden definits com a no-alineats, el que pot portar en molts casos a sobrepassar el recolzament als partits tradicionals en crisi, com passà l'any 2019 a les eleccions presidencials austríaques en les quals va quedar guanyador igualment un candidat independent malgrat que recolzat per la Coalició dels Verds, un partit de llarga tradició que quan es presenta sol a altres eleccions veu molt reduït el seu recolzament.

També es pot considerar independent o no alineat, malgrat haver militat en el passat en el Frente Farabundo Martí de Liberación Nacional (FMLN) a El Salvador, l'actual president Nayib Bukele, que tampoc pertany a les famílies de partits de la dretana coalició ARENA.

En tot cas, per no caure en la fàcil crítica de ser titllats de «personalistes» o «populistes», a continuació volem comentar i posar l'exemple de dues democràcies avançades que ens són veïnes, com poden ser la francesa i l'alemanya⁶⁴.

Si més difícil, sense cap mena de dubte, representa l'anàlisi estatal, ens centrarem doncs en el cas del món local al cor de l'Europa Occidental que no es distancia de tot el descrit fins el moment des de casa nostra.

63 La Vanguardia, 10 de març de 2020, p. 13. Per les notícies d'àmbit estatal i internacional hem acudit a l'hemeroteca que ens proporcionen els mitjans escrits El País, El Mundo, La Vanguardia i El Periódico de Catalunya.

64 L'expressió "populista", que es pot associar, malintencionadament o no, en molts casos, a opcions "independents" o "no alineades" amb les corrents fins al moment majoritàries, representa en si mateixa una contradicció en el sentit d'acceptar que els electors des de fa temps cerquen quelcom diferent al que fins el moment han provat. Les experiències viscudes durant un temps prou remarcables a Amèrica Llatina ens porten a mostrar-ne un sentit pejoratiu del terme, donades les derives autoritàries dels partits i personalitats comentades.

Comencem però, en primer lloc, per remarcar el que passa a la resta d'Espanya.

2. 2. 1. Plataforma Independiente de España (PIE)

La Plataforma Independiente de España (PIE) fou inscrita com a formació política al Registre General de Partits Polítics de Madrid el 20 d'abril de 1994, definint-se com un partit polític d'àmbit estatal que agrupava els independents i municipalistes. A mesura que va créixer i establir-se va passar a ésser considerada com una federació de petits partits, a l'estil clàssic que també hem comentat amb anterioritat.

Així doncs forma part de la mateixa onada de creixement i organització del moviment democràtic després de la primera dècada democràtica dels anys 80 del segle passat, i coincidiria per cronologia i desenvolupament amb l'Alternativa Cambrilenc Independent (ACI) i la Federació d'Independents de Catalunya (FIC).

A les primeres eleccions a les que es va presentar no va tenir uns resultats gens dolents tot aconseguint més de 80.140 vots, obtenint l'acta de 204 regidors i un 0'36 % de recolzament a tots el territori espanyol.

La FIC el mateix 1995, com explicàvem al capítol anterior, tot i presentar-se més enllà de la Conca de Barberà i de l'Alt Camp (on s'havia presentat inicialment la UNIC), gairebé a la pràctica totalitat de les comarques de la província de Tarragona, va passar de 3.663 a 19.308 vots, el que vol dir de 65 a 170 regidors; o sigui de representar un 0'02 del percentatge total a arribar a un 0'09 % dels vots emesos.

El que resulta molt notori, d'altra banda, és que molts altres grups independents, que no es presentaven sota les sigles de la PIE ni de la FIC, van arribar als 726.390 vots, 4.092 regidors i un 3'28 % del total. El que vol dir evidentment que hi havia en aquesta època, i segurament encara hi és ara, un gran marge de creixement per a opcions no alineades o totalment autònomes de les organitzacions partidistes decimonòniques.

En aquells moments la PIE comptava a Catalunya com a referència la Plataforma Independent Ciudadana de Catalunya

(PICC), de la qual formaven part alguns dels seus membres que es definien en aquest cas concret com a «liberal-progressistes». Entre les personalitats més destacades a Catalunya doncs podem esmentar a Agustín Serrano i a Julio Ceballos. Com a membres catalans de la PIE també es van donar a conèixer en Juan Sangrés i l'Antoni Obach.

En les seves presentacions públiques els líders i candidats de la PIE comentaven que volien contribuir democràticament a determinar la política local, espanyola i catalana.

Immediatament després dels resultats positius del 1995, la PIE va començar a mantenir relacions amb la FIC mitjançant el seu candidat a Sant Adrià del Besòs, Rafael Caballero, una persona molt coneguda que es presentava sota les sigles de la Agrupación Independiente Besós y Barrio Sant Adrià (AIBSA).

Aquesta candidatura local va aparèixer a l'escena local a les eleccions municipals de quatre anys abans, el 1991, obtenint quatre regidors (o sigui 2.257 vots), tot denunciant la falta d'inversió en equipaments públics per part de l'administració socialista de torn que governava amb mà forta la ciutat.

L'any 1995 precisament els independents de Sant Adrià obtindrien dos Regidors, i finalment el 1999, quan decideixen deixar les sigles de la PIE i presentar-se directament amb la FIC, només mantindria la representació del seu mateix cap de llista, rebaixant les seves expectatives a només 886 vots.

Dins de la seva posada en escena tots aquests grups definien com independent:

"Aquél exento de dependencia, autónomo, dícese de la persona que mantiene sus derechos u opiniones, sin que le dobleguen respetos, halagos, ni amenazas. Los independientes tomamos el compromiso de levantar los ánimos de las gentes honradas y de desenmascarar a los que no lo son. Bajo el concepto de independiente se sustenta la irrenunciable potestad de poder obrar

siempre por propia reflexión y libre elección, al criterio y voluntad de cada uno"⁶⁵.

Més endavant, en l'intent de fer revifar una PIE que va anar perdent recolzament elecció darrera d'elecció, el seu candidat més conegut fou l'ex president del Club de Fútbol Atlético de Madrid, el metge Alfonso Cabezas, que es presentà a l'Alcaldia d'Alcobendas (Madrid), sota l'eslogan de la victòria de l'honestedat en la gestió de la política municipal.

De la mateixa època de la Plataforma de Independientes de España (PIE) i de la Plataforma Independent Ciutadana de Catalunya (PICC), n'és també la Federació Catalana d'Electors Independents (FCEI), fundada a Barcelona, però que en tot cas ni va arribar a les quotes assolides per les dues altres estructures.

Creiem que és just comentar que sota uns mateixos principis d'independència i autonomia política, des del món local, intentant saltar a nivells superiors, a Espanya en aquells anys van sorgir les projectes de la Agrupación Electoral José María Ruíz Mateos o Agrupación Ruíz Mateos, concretament l'any 1989; o la candidatura al voltant del també ex president del Club de Fútbol Atlético de Madrid, l'empresari Jesús Gil, que va arribar a ser Alcalde de Marbella sota les sigles del Grupo Independiente Liberal (GIL)⁶⁶.

65 Extret de les Notícies de Sant Adrià del Besòs, a El Periódico de Catalunya, 13 d'abril de 1995, p. 25.

66 El mateix 1989 la Agrupación Ruíz Mateos va aconseguir tenir dos eurodiputats al Parlament de Brusel·les i Estrasburg. Els problemes derivats dels judicis oberts contra el seu cap de llista van fer desaparèixer el partit el mateix 1995. Poc després el 1991 apareixeria el GIL, que, a Marbella, arribaria a ocupar 19 dels 25 escons possibles, propiciant una majoria tan absoluta que també encara avui es recordada pels casos de corrupció urbanística més famosos de la costa malaguenya. El partit de l'empresari que acabaria condemnat a anys de presó s'expandiria per la comunitat autònoma andalusa i la ciutat de Ceuta, desapareixent oficialment l'any 2007.

* Logo de la PIE

2. 2. 2. «Listes sans Étiquette en France»: Candidatures Sense Etiquetes a França

Molt semblant al que passa en territori català o espanyol quan un estudia les eleccions locals franceses es troba amb nombroses candidatures independents.

En el seu cas reben el nom de llistes electorals i candidats «sense etiqueta», volent dir que no estan adherits a cap de les organitzacions polítiques conegudes del país, i més enllà amb el mateix adjectiu es pretén remarcar igualment la seva independència o autonomia vers les grans ideologies polítiques del segle passat.

Donada la visió més aviat jacobina i centralista de l'Estat francès també es comú que en les eleccions de l'esglai democràtic més baix de la representació política institucional, en alguns territoris francesos, on no seria gaire ben vist anomenar-se com a opció «nacionalista» o «regionalista», i per allunyar-se de les grans opcions del passat social-demòcrata i gaullista o conservadors, molts partits i candidats es presenten com a independents⁶⁷.

L'etiqueta d'independent és doncs molt reconeguda pel ciutadà francès que viu en una ciutat o un poble francès i vol vincular-se més directament, i no tant ideològicament, a la gestió més directa del seu municipi, des del punt de vista també de l'aposta per la participació ciutadana més oberta i horitzontal on es demana l'opinió dels seus habitants més enllà de la seva etiqueta.

Això passa en casos estudiats al País Basc Francès, a la Bretanya i també a l'Alsàcia, particularment, però també per moltes altres motivacions a la resta del país de l'Hexàgon.

A França efectivament la major part de candidatures independents es produeixen doncs a les eleccions locals i departamentals, on moltes personalitat «outsiders» s'obren el camí vers quotes de poder relatives, ja que d'altra banda, resultaria molt difícil que un candidat sense etiqueta pogués saltar o presentar-se a les eleccions nacionals.

Malgrat tot, com passaria a Espanya, després de la mort de Franco, en alguns episodis històrics francesos es poden comptar fins i tot amb Presidents de la República, com fora Alexandre Millerant, dissident del Partit Radical, el 1920, fet que manifesta d'igual manera la importància del carisma i del lideratge d'algunes personalitats polítiques capaces d'endegar elles soles un projecte polític particular al voltant seu.

El mateix cas en l'actualitat del president Emmanuel Macron, al capdavant del Moviment «França En Marxa», va ser considerat des d'un bon principi com un candidat independent, malgrat el seu antic carnet del Partit Socialista Francès, qualificat de la seva ala més liberal, tot coincidint en una fase clara de destrucció del sistema partidista dominant des del final de la Segona Guerra Mundial.

L'altra etiqueta emprada per definir Macron seria la de «candidat europeista», davant d'una altra candidata a la darrera ronda de les eleccions presidencials franceses, Marine Le Pen, cap de llista del partit d'extrema dreta

67 La família política dels gaullistes a França se'n deriva de la figura del General Charles De Gaulle, qui en certa manera para reivindicar l'alliberament del país en mans de l'ocupació alemanya dels nazis, amb l'ajuda dels col·laboracionistes de Vichy, el qual també va cimentar el règim parlamentari de l'època. La seva definició nacionalista i conservadors també es dedueix per la seva aversió als moviments i la ideologia d'esquerra, l'altra alternativa del moment.

«Front Nacional», que es proclamava obertament euroescèptica.

El naixement o readaptació de noves famílies polítiques serà motiu d'estudi en els nostres dies, ja que aquest nou moviment de Macron ha desembarcat igualment al Parlament Europeu buscant nous aliats com en el cas espanyol podia ser en uns primers instants el partit de Ciudadanos.

És en general a que a nivell internacional doncs reneix l'interès per la creació de candidatures independents com a vacuna contra un sistema establert excessivament proteccionista per part dels mateixos partits polítics que el varen dissenyar, amb l'objectiu evident d'estabilitzar les seves respectives oligarquies a nivell intern i mundial.

Sota la pressió de noves candidatures independents, també molt extensament anomenades com a «ciutadanes» es buscarà el canvi en el sistema polític malgrat la reacció dels seus encara agents principals com són els partits polítics.

Com escrivia Duverger a la seva obra *Els Partits Polítics*:

«Els autèntics partits polítics es van crear no fa més de cent anys. El 1850 cap país del món, a excepció dels Estats Units d'Amèrica, coneixia els partits polítics en el sentit modern de la paraula que avui utilitzem: en tot cas hi ha tendències d'opinions, clubs populars, associacions de pensament, grups parlamentaris, però en cap cas partits polítics de la manera que avui en pensem»⁶⁸.

Veurem doncs com es poden arribar a articular aquests nous intents d'arribar al poder des de posicions no convencionals o integradores de diferents famílies ideològiques.

Perquè el mateix podríem dir del Moviment Cinc Estrelles, encapçalat per Beppe Grillo, a Itàlia, actualment formant part de la coalició de govern al país transalpí amb la única etiqueta clara d'esdevenir «antisistema».

68 Maurice Duverger, a *Los Partidos Políticos*, Fondo de Cultura Económica (FCE), Madrid, 1981, p. 16.

Si ens atenem als resultats electorals i la participació directa sembla que hi ha espai quan les forces dominants durant dècades baixen per sota del 7%, en el cas dels socialistes a França, i per sota del 20% els grups conservadors sumats.

2. 2. 3. "Freie Liste und Bürgerbewegung in Deutschland": Llistes Lliures i Moviments Ciutadans a Alemanya

Juntament amb Espanya i França hi ha altres països europeus occidentals que també gaudeixen del moviment independent al llarg de la seva història política democràtica.

A Bèlgica, per exemple, hi ha molts regidors i alcaldes escollits sota el qualificatiu d'«independents». Com dèiem en el cas francès molt sovint existeix una orientació política darrera de l'organització en principi sense etiqueta però que en tot cas no vol manifestar-se cap a l'exterior.

Pensem avui dia que el mateix President de Portugal, Marcelo Rebelo de Sousa, malgrat presentar-se amb el recolzament d'un reguitzell de partits polítics, ell personalment es va presentar el 1996 com a candidat independent.

El mateix passa a les joves democràcies d'Europa Oriental, on existeixen molts candidats independents que es presenten a Txèquia, Eslovàquia, Eslòvenia..., i fins i tot cal esmentar igualment la presidenta d'Estònia, Kersti Kaljulaid, i el president de Letònia, Egils Levits, que en el seu moment, els anys 2016 i 2019, es van presentar com a candidats independents.

En tot cas un focus molt important de participació de les llistes independents, igualment de caire municipalista, es reflexa a l'altre país motor europeu com és Alemanya, que potser esdevingui el cas més estudiat sobre la proliferació de candidatures independents i les facilitats que n'atorga el seu mateix sistema electoral.

Resulta obvi que en el mateix sentit del seu federalisme fundacional, la República alemanya compta intrínsecament amb una forta autonomia administrativa municipal que queda reflectit en el seu sistema i comportament electoral dels seus electors.

El prestigiós Catedràtic de Ciència Política de la Universitat de Heidelberg, Klaus von Beyme, a la seva obra *El sistema polític de la República Federal Alemanya*, igualment ens comenta la singularitat de la cultura política del país amb l'estigma que arrastra la seva població de considerar-se com a culpable de les dues guerres mundials, així com de l'Holocaust del segle passat, a banda del posterior trencament del seu territori en dues àrees d'influència, una d'occidental, controlada per nord-americans, francesos i britànics, i la segona controlada pels soviètics:

«Amb la reunificació alemanya després de la caiguda del Mur de Berlín, el 1989, sota la influència del Canceller Helmut Kohl, es va demostrar com la revolució pacífica a la República Democràtica Alemanya estava, malgrat tot, inspirada en un sentiment de pertinença a un únic país i a un únic poble que havia quedat desgraciadament dividit. Aquest es va fonamentar però en una nova manera d'entendre el nacionalisme, en allò que anomenaríem patriotisme constitucional, que fugia de qualsevol interpretació radical ja fos des de l'esquerra o des de la dreta, de les quals la majoria d'alemanys volien fugir cansats de les seves conseqüències desastroses en les darreres èpoques»⁶⁹.

En el cas alemany doncs tenim dos tipus de candidatures anomenades Les Llistes Lliures, i Els Moviments Ciutadans, que des dels anys seixanta tenen gran presència al llarg de tot el país igualment per representar una alternativa o una sortida, des de baix i des de zero, a les forces hegemòniques de la CDU i l'SPD, o sigui les forces democratacristianes i socialdemòcrates dominants a la República Federada.

En aquest sentit les Llistes Lliures es solen presentar a les eleccions locals a molts municipis de tot el territori alemany, mentre que el Moviment Ciutadà o la Iniciativa Ciutadana, que manifesta directament voler barrejar-se en

69 Klaus Von Beyme, *Partits Polítics a les Democràcies Occidentals*, Centro de Investigaciones Sociológicas, Madrid, 1986, p. 25.

l'àmbit de la presa de decisions polítiques, adopta una imatge més forta i coherent internament, que fins i tot l'ha portat a mantenir relacions directes amb algun partit polític de l'oficialitat, encara que sigui del bàndol més alternatiu com podrien ser El Verds (quelcom que a casa nostra es podria assemblejar a estar pròxim als Comuns d'Ada Colau, que, a banda de membres partidistes, també té molts recolzaments individuals, que, precisament han passat a anomenar-se Comuns).

Igual que passa a França, també sota la forma de candidatures independents es presenten organitzacions regionalistes o defensores de les minories d'un petit territori en concret, reivindicant quelcom molt diferent al que proporciona clàssicament l'eix ideològic entre dreta i esquerra, molt concretament al nord fronterer amb Dinamarca o Polònia, o també al Sarre, frontera amb França.

Això provoca igualment, i no volem amagar-ho, que sota les sigles de candidatures lliures o moviments ciutadans moltes vegades es puguin haver camuflat altres propostes extremistes que d'haver expressat a les seves sigles el real pensament de l'entitat no haguessin aconseguit els resultats obtinguts, a manera de màrqueting electoral.

La lectura que se'n pot fer de tot plegat torna a ser que al cap d'algunes dècades, potser a Espanya hi arriben més tard però també més de cop, de democràcia tutelada per unes mateixes organitzacions, la institucionalització de la voluntat de participació per part d'un ampli ventall de la població es pugui canalitzar mitjançant aquests moviments i candidatures que avui estudiem.

I és en aquest aspecte que el propi sistema alemany aplicat a les seves eleccions locals en pugui oferir més facilitats, en comparació amb altres països on per la presentació de candidatures independents es requereixen molts més filtres i sobretot tants per cents de signatures en molts ocasions mol difícils de presentar als organismes competents, com pot ser el cas de Rússia o Ucraïna, però igualment no tan lluny a la República Txeca o Polònia.

Un cas totalment a banda el representa la candidatura dels Electors Lliures a l'Estat Lliure de Baviera, partit classificat bastant a la dreta i nacionalista bavarès pel que respecta a la seva inspiració, que compta des de la seva fundació amb una forta presència institucional, no només als

municipis, sinó fins i tot al Parlament de München on recolza de forma indirecta el partit governant.

** Llei Fonamental de la República Federal Alemanya*

PART 2

CAPÍTOL 3: PRIMERA FASE DE LES CANDIDATURES INDEPENDENTS A CAMBRILS (1979 - 1991)

A continuació descriurem i analitzarem els quatre principals períodes de desenvolupament del fet independent a la renovada democràcia espanyola després de la mort del general Franco, tenint en compte que els quatre anys successius al seu traspàs es materialitza la part essencial del que anomenem Transició Democràtica espanyola⁷⁰.

En primer lloc, analitzarem el període que va concretament des de la convocatòria de les primeres eleccions municipals plenament democràtiques el 1979, immediatament després de la legalització del pluripartidisme al país i d'haver estat ratificada la nova Constitució de 1978.

Aquesta etapa, interrompuda durant quatre anys de desaparició de regidors independents ens trasllada a tota la dècada dels anys vuitanta del segle passat fins a la convocatòria de les Eleccions Municipals de 1991 on la primera Candidatura Independent Cambrilenca (CIC) desapareix del mapa polític i sorgeix com a recanvi l'Alternativa Cambrilenca Independent (ACI).

***Primer Ajuntament Democràtic de Cambrils**

70 No es pot entendre el període de la Transició sense conèixer el que va passar a la Guerra Civil i durant el franquisme: Alberto Reig, Alberto Reig Tapia, i Josep Sánchez Cervelló (Coord.), *La Guerra Civil Española, ochenta años después. Un conflicto internacional y una fractura cultural*, Editorial Tecnos, Madrid, 2019; Oliver Klein (Ed.), *Comunicacions del Congrés Internacional sobre el Vuitantè Aniversari de la Guerra Civil*, URV, 2019; Alberto Reig Tapia, *Franco. El César superlativa*. Editorial Tecnos. Madrid, 2005 i, Alberto Reig, i Josep Sánchez Cervelló, *Transiciones en el mundo contemporáneo*, URV, Tarragona, 2016.

3. 1. La Candidatura Independent Cambrilena (CIC)

Així doncs a les primeres eleccions democràtiques convocades després de la mort de Franco, el 3 d'abril de 1979, la irrupció de la Candidatura Independent Cambrilena (CIC) va representar una gran sorpresa i fet distingit a la població de Cambrils.

Després de l'etapa com a Alcalde de Lluís Recasens semblava consensuat que, més que per les sigles dels partits polítics més populars del moment, el comportament electoral dels cambrilencs vindria definit pels lideratges i personalitats englobades en una llista electoral determinada, i, sense cap mena de dubte, la guanyadora per majoria fou la del metge del poble, en Josep Maria Queral.

En tot cas, l'Alcalde Lluís Recasens fou un bon exemple del trànsit dels darrers governs municipals franquistes cap a les primeres eleccions i govern totalment democràtic després de la mort de Franco. Entre altres qüestions de l'etapa que li tocà governar destaquem la del boom turístic de Cambrils com a vila turística i com a conseqüència del mateix el replantejament i creixent urbanístic d'un poble, que poc a poc s'aniria transformant en una petita ciutat, tot incorporant les múltiples urbanitzacions privades que proliferaren tant a ponent com a llevant del municipi, on té avui encara una presència destacada el barri de Vilafortuny.

Tot i la participació de la Unión de Centro Democrático (UCD), amb la marca de Centristes de Catalunya, que guanyaria a la resta d'Espanya amb la figura d'Adolfo Suárez al capdavant; juntament amb altres partits consolidats, com podrien ser les coalicions de Convergència i Unió (CiU), i d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) amb el Front Nacional de Catalunya (FNC); l'Organització Revolucionària dels Treballadors (ORT); i l'Agrupació d'Electors d'Esquerres (AEE), germen en gran part del futur PSC; en la presentació de la CIC, el dia 29 de març, a la sala parroquial de Sant Pere, i el dia 30, al teatre de La Salle, ja es va poder veure la quantitat de gent atreta per una candidatura formada bàsicament per professionals lliures i membres destacats de la societat cambrilena en els seus àmbits igualment del comerç, la pesca i la pagesia.

Així doncs, dels gairebé 4500 vots emesos en aquella ocasió, que equivalia a una participació aproximada del 66% del cens

electoral, la CIC obtenia més de 1800 vots, o sigui 8 dels 17 regidors totals del consistori, amb un percentatge de gairebé un 41% que mai més repetiria cap partit polític al municipi, més enllà del seu tarannà independent, nacional o estatal. Els noms d'aquests primers regidors independents foren: Josep Maria Queral, Jaume Domènech, Josep Mellau, Bonaventura Ferran, Joan Rovira Bartra, Jordi Mariné⁷¹, Carles Borràs i Jacint Panisello. La Junta Electoral de Reus havia validat els resultats que donaven representació a quatre partits més, a banda de la CIC, quedant l'ORT sense cap regidor.

La força del futur batlle Queral quedà novament contrastada quan finalment en la seva investidura, i constitució del nou ajuntament el 19 d'abril de 1979, va aconseguir fins a 15 vots favorables al seu nomenament, arribant més enllà doncs del recolzament del seu propi partit, només comptant amb un vot alternatiu i un altre de nul, segons les indicacions del Secretari del moment, el Sr. Màrius Viadel⁷².

D'aquesta mateixa manera va iniciar la seva singladura un primer govern democràticament escollit amb la suma de tots els partits, a excepció de l'ORT que, com dèiem, havia quedat sense representació. Poc a poc, però, les desavinences entre les diferents personalitats de la llista presidida pel Dr. Queral, així com el perfil de cada una de les forces finalment assegurades al plenari, varen sentenciar una primera experiència "independent" al municipi de la Costa Daurada.

En el Comunicat de Presentació de la CIC enviat a la premsa de l'època ja es destacaven diferents aspectes de la caracterologia independent de la seva formació com era recordar que l'únic objectiu de la candidatura es devia a "treballar per Cambrils amb l'interès de millorar la seva qualitat de vida".

71 Resulta molt interessant llegir les Memòries del regidor de l'època Jordi Mariné, que a la vegada fou un destacat ciclista que participà a les Olimpíades de Tòquio, el 1964, al Japó: Jordi Mariné, *Una vida, no només en bicicleta*, Cossetània Edicions, Valls, 2001.

72 En Màrius Viadel fou un destacat jurista de l'època que governà des de la Secretaria General de l'Ajuntament l'adaptació a les noves lleis democràtiques a Cambrils. És per això que fa uns anys se li va reconèixer una Medalla d'Honor a títol pòstum de la Vila, de la mateixa manera que una Càtedra d'investigació en dret local porta el seu nom a la Facultat de Ciències Jurídiques de la Universitat Rovira i Virgili (URV) de Tarragona.

A continuació en reiterats discursos posteriors es deia que:

*"La nostra campanya volem basar-la amb una sola promesa: la del treball desinteressat, seriosament programat, ben planificat, sense utopies i amb els peus tocant a terra, però també amb una gran càrrega d'il·lusió i de desig de veure un Cambrils més pròsper i capdavanter, on res quedi descurat, ni la indústria, ni la pagesia, ni el comerç, ni la pesca, ni el turisme, ni la cultura, ni els aspectes urbanístics, ni l'esperit, ni la imatge del nostre municipi cap a l'exterior"*⁷³.

Tot signant com a Cap de Llista de la CIC el Dr. Queral comentava literalment: "Volem un poble millor, un poble del que se'n parli, però sempre amb admiració; volem estar a l'alçada del que ens exigeix la nostra història gloriosa com el seu futur prometedor; volem ser capdavanters en totes les línies de l'activitat humana i que el nostre poble creixi no tan sols en nombre d'habitats, sinó en potència econòmica, en l'esporgada dels defectes, i en l'elevació de les qualitats més nobles de qualsevol persona humana"⁷⁴.

Per conèixer més a prop l'ideari de la CIC en paraules del Dr. Queral, aquest responia el següent a l'entrevista realitzada per la Revista Cambrils, en el seu número 96, del mateix any 1979:

"Dintre de la nostra candidatura s'ha buscat gent el més honrada i sensata, amb qualitats per desenvolupar qualsevol funció, sobretot les de cultura i educació, que poden ser les més preocupants; a banda d'això, hem buscat gent independent que ja ho diu el mateix nom de la candidatura; no obstant independent total no s'ho pot ser del tot; tothom evidentment té les seves idees, però hem buscat gent moderada que pugui

73 Revista Cambrils, Març de 1979, p. 10.

74 Recull de Premsa de l'Ajuntament de Cambrils, Arxiu Municipal de l'Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1979 - 2019.

l·ligar amb tothom, i que tingui la màxima honradesa i bona voluntat possible"⁷⁵.

Si seguim la mateixa trajectòria política posterior dels llavors regidors "independents" observarem com molts d'ells, a la vegada que anava debilitant-se la CIC, optarien d'igual manera per sumar a altres sigles consolidades del moment com podien ser les de Convergència, Unió, socialistes o populars, tornant a demostrar el que realment havien estat, un grup que sumava diferents sensibilitats a sota d'un mateix objectiu inicial que era Cambrils.

A les següents Eleccions Municipals del 8 de Maig de 1983 la CIC no es presentà perquè l'Alcalde Queral només havia volgut mantenir-se en el càrrec un mandat, o sigui quatre anys, i ja s'havia acomiadat formalment en el darrer ple de la legislatura, tot consolidant-se a Cambrils una competència partidista formada bàsicament per CiU (antecedent immediat de l'actual Junts per Cambrils), PSC, ERC, AP (després PP) i PSUC (després ICV), que es mantindria tant per les Eleccions Locals, com per les Autonòmiques, Estatals i Europees, durant anys.

Aquests nous partits hegemònics en certa manera també s'encarregaren de fer créixer les seves files amb antics membres fundadors o participants de la CIC. En aquesta ocasió Convergència i Unió (CiU) aconseguiria un empat de 6 regidors amb el PSC, malgrat que aquesta segona força pactaria una opció alternativa de govern amb altres partits anomenats d'esquerres.

Malgrat el comentat anteriorment sobre l'hipotètic comiat del Dr. Queral, a les eleccions de l'11 de Juny de 1987 es va viure reeixit un esforç des de molts bàndols per fer renéixer la CIC, presentant-se novament a la comtessa encapçalada pel Dr. Queral, tot arribant a gairebé un miller de vots i més del quinze per cent del cens. Malgrat que llavors no foren els resultats del tot desitjats, aquesta nova embranzida del fet independent al municipi els hi serví

75 A banda de la Revista Cambrils, com a millor crònica local del municipi <http://www.revistacambrils.com>; a nivell radiofònic cal destacar la tasca de Ràdio Cambrils <http://radiocambrils.alacarta.cat>; mentre que a nivell de mitjà audiovisual caldria destacar la TV del Camp.

per entrar al nou equip de govern conjuntament amb la CiU, de l'Alcalde Josep Maria Panicello, i el PP.

Tot plegat no feia més que ratificar, ja llavors, dues tòniques dels partits independents cambrilencs: es pot aconseguir l'Alcaldia amb uns pactes difícils o una majoria folgada, o d'altra banda resulta molt difícil millorar els propis resultats que en algunes ocasions et poden portar a governs de coalició amb més socis, o en d'altres a l'ostracisme total que comporta restar a l'oposició. Els tres regidors escollits en aquesta ocasió per la CIC foren els mateixos Josep Maria Queral, Carles Borràs i Jopep Mellau, que repetien del primer mandat democràtic en el qual havia estat escollits⁷⁶.

Malgrat el desencís i el progressiu nou debilitament de la CIC, el caràcter dels independents deixà marcada una petjada forta en el consistori cambrilenc que reivindicarien posteriors moviments de la mateixa índole recordant les paraules del mateix iniciador Queral:

"procurant fer política a partir de les relacions d'homes i dones compromesos amb el poble però a la vegada sense lligams exteriors, això sí, amb moltes ganes de treballar i amb una responsabilitat profunda sobre la tasca a realitzar".

Dels candidats que es presentaren durant aquella primera època democràtica també resulta interessant assenyalar els referents polítics superiors d'alguns dels seus candidats: si pel Dr. Queral, el candidat dels independents, els seus referents eren tant Kennedy com Churchill; pel candidat de les esquerres ho eren en aquells moments Fidel Castro i Santiago Carrillo; pels conservadors catalanistes Jordi

76 Moltes de les consignes dels contrincants polítics dels partits independents que es presenten a les eleccions locals a Cambrils passen per intentar fer que aquestes organitzacions no toquin poder o passin el màxim de temps possible a l'oposició, amb l'objectiu de provocar el cansament i el desànim en la seva intenció de canviar les formes de governar i gestionar el municipi, ja que no tenen de suports econòmics i logístics suficients per mantenir les seves expectatives.

Pujol i Francesc Cambó; mentre que Adolfo Suárez ho era pels centristes. Tot queda dit.⁷⁷

REGIDORS DE LA CIC (1983)

1. Josep Qeral (Metge)
2. Jaume Domènech (Pescador)
3. Josep Mellau (Mecànic naval)
4. Bonaventura Ferran (Agricultor)
5. Joan Rovira Bartra (Hosteler)
6. Jordi Mariné (Comerciant)
7. Carles Borràs (Comerciant)
8. Jacint Panisello (Tècnic Avícola)

REGIDORS DE LA CIC (1987)

1. Josep Maria Qeral
2. Carles Borràs
3. Josep Mellau

⁷⁷ Testimoni oral que va deixar enregistrat l'antic regidor del consistori en diferents períodes, en Joan Baptista Ferrando Massagué, en el CD que conserva l'autor que porta per títol: "Memòries 1936 - 2019".

A continuació en el següent gràfic podem analitzar els resultats de les Eleccions Municipals de 1979 on es van començar a escollir disset regidors esdevenint d'aquesta manera en les primeres eleccions totalment democràtiques després de la superació de l'antic règim.

Es pot observar com les candidatures presentades encara no es corresponen en nom a les que finalment dominarien els períodes posteriors, del qual se'n aprofita la CIC amb una àmplia victòria.

Eleccions Municipals: 03/04/1979

PARTIT	COL·LEGIS ELECTORALS				TOTALS	% VOTS
	Districte 1	Districte 1	Districte 2	Districte 2		
	Secció 1	Secció 2	Secció 1	Secció 2		
Candidatura Independiente Cambrilense (CIC)	668	436	398	331	1833	40,76
Centristes de Catalunya (UCD)	182	205	244	270	901	20,04
Agrupación de electores de Izquierda	205	249	101	146	701	15,59
Convergència i Unió (CIU)	171	86	151	128	536	11,92
Esquerra Republicana de Catalunya amb Front Nacional de Catalunya	66	95	92	121	374	8,32
Organización Revolucionaria de Trabajadores (ORT)	37	26	11	29	103	2,29
Vots en blanc	4	5	5	1	15	0,33
Vots nuls	13	10	5	6	34	0,76
Número de votants	1346	1112	1007	1032	4497	100,00
Número d'electors (CENS)	1923	1561	1472	1833	6789	
Percentatge Participació	69,99	71,24	68,41	56,30	66,24	

PARTIT	regidors
Candidatura Independiente Cambrilense (CIC)	8
Centristes de Catalunya (UCD)	3
Agrupación de electores de Izquierda	3
Convergència i Unió (CIU)	2
Esquerra Republicana de Catalunya amb Front Nacional de Catalunya	1
Organización Revolucionaria de Trabajadores (ORT)	0

Cens	6789
Vots a candidatures	4448
Vots blancs	15
Vots nuls	34
Abstencions	2292
Vots vàlids	4463

Col·legis Electorals:
 1.1 = C/ Verge del Camí
 1.2 = Formació Professional
 2.1 = Pòsit
 2.2 = C/ Colom

Quatre anys més tard, el 1983, quan al conjunt d'Espanya ja guanyava per majoria absoluta el PSOE, i a Catalunya s'hi instal·lava còmodament la majoria de CiU de Jordi Pujol, qui governaria durant vint-i-tres anys ininterromputs, la CIC ja no té força per tornar-se a presentar i molts dels seus primers membres decideixen passar a formar part d'altres partits que poc a poc passaran a ser hegemònics.

En aquest cas s'observa la lluita aferrissada que enfrontarà a CiU i al PSC, amb el qual queda poc marge per a la resta de partits que només poden aspirar a sumar cap un bàndol o cap a l'altre.

Eleccions Municipals: 08/05/1983

PARTIT	COL·LEGIS ELECTORALS				TOTALS	% vots
	Districte 1	Districte 1	Districte 2	Districte 2		
	Secció 1	Secció 2	Secció 1	Secció 2 i 3		
Convergència i Unió (CIU)	435	397	418	484	1734	34,61
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	486	485	181	427	1579	31,52
Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)	223	163	160	193	739	14,75
Alianza Popular (AP-PDP-UL)	125	93	134	201	553	11,04
Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC)	76	151	44	106	377	7,52
Vots en blanc	6	12	0	7	25	0,50
Vots nuls	0	1	2	0	3	0,06
Número de votants	1351	1302	939	1418	5010	100,00
Número d'electors (CENS)	2093	1872	1412	2525	7902	
Percentatge Participació	64,55	69,55	66,50	56,16	63,40	

PARTIT	regidors
Convergència i Unió (CIU)	6
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	6
Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)	2
Alianza Popular (AP-PDP-UL)	2
Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC)	1

Cens	7902
Vots a candidatures	4982
Vots blancs	25
Vots nuls	3
Abstencions	2892
Vots vàlids	5007

Col·legis Electorals:
 1.1 = C/ Verge del Camí
 1.2 = Centre de BUP
 2.1 = Pòsit
 2.2 i 2.3 = C/ Colom

El 1987 alguns companys fidels del Dr. Queral l'animen a reprendre la candidatura de la CIC, però ja resultarà molt difícil lluitar contra un sistema de partits estatals i nacionals totalment establert i consolidat a tot el territori i, especialment, a Cambrils. Els tres regidors que obtindrien finalment en aquesta ocasió no dubtarien en oferir-los per entrar a la majoria governamental convergent.

Eleccions Municipals: 11/06/1987

PARTIT	COL·LEGIS ELECTORALS				TOTALS	% vots
	Districte 1	Districte 1	Districte 2	Districte 2		
	Secció 1 i 2	Secció 3 i 4	Secció 1	Secció 2 i 3		
Convergència i Unió (CIU)	259	490	411	631	1791	29,25
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	303	683	135	586	1707	27,87
Candidatura Independentie Cambrilense (CIC)	173	372	174	232	951	15,53
Centre Democràtic i Social (CDS)	52	145	44	225	466	7,61
Alianza Popular (AP)	55	144	77	165	441	7,20
Esquerra Republicana per Catalunya (ERC)	63	125	66	104	358	5,85
Unió Progrés Municipal (UPM)	22	153	39	84	298	4,87
Vots en blanc i nuls	11	46	1	54	112	1,83
Número de votants	938	2158	947	2081	6124	100,00
Número d'electors (CENS)	1418	3210	1341	3447	9416	
Percentatge Participació	66,15	67,23	70,62	60,37	65,04	

PARTIT	regidors
Convergència i Unió (CIU)	6
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	5
Candidatura Independentie Cambrilense (CIC)	3
Centre Democràtic i Social (CDS)	1
Alianza Popular (AP)	1
Esquerra Republicana per Catalunya (ERC)	1
Unió Progrés Municipal (UPM)	0

Cens	9416
Vots a candidatures	6012
Vots blancs i nuls	112
Abstencions	3292

Col·legis Electorals:
 1.1 i 1.2 = C/ Verge del Camí
 1.3 i 1.4 = Centre de BUP
 2.1 = Pòsit
 2.2 i 2.3 = C/ Colom

4. SEGONA FASE DE LES CANDIDATURES INDEPENDENTS A CAMBRILS (1991 - 2005)

La dècada dels anys noranta del segle passat coincideix amb l'efervescència d'un nou partit política independent, l'Alternativa Cambrilenc Independent (ACI) que, sense mai haver obtingut resultats massa espectaculars, i oscil·lar entre un i dos regidors, es va transformar en un partit frontissa i un partit clau per escollir la governabilitat del municipi cap a la dreta o cap a l'esquerra ideològica. Durant aquesta mateixa època començà a perillar l'hegemonia de CiU a nivell de Catalunya, com del PSOE a nivell d'Espanya, el que determinava nous rols a la política local.

En aquest cas l'exemple de l'ACI, que és qui començaria una col·laboració entusiasta en l'experiència de la Federació d'Independents de Catalunya (FIC) a nivell provincial i de tota Catalunya, era un perfecte reflex d'allò que ocorria a moltes altres poblacions del territori on petits partits independents es convertien en decisoris.

** Josep Pedrell Font, Alcalde de Cambrils (ACI)*

4. 1. Alternativa Cambrilenc Independent (ACI)

Passada la dècada dels anys vuitanta, una nova formació independent que portava per nom Alternativa Cambrilenc Independent (ACI) agafà el relleu del municipalisme profund de la CIC.

Havent-se forjat els darrers mesos del 1989, aquesta llista municipal es presentà per primera vegada a les eleccions locals de 1991, tot obtenint les actes de regidor pel dos primers números de la seva llista, dos antics membres d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC), Josep Pedrell i Joan Escrivà.

Resultava molt comú a l'època, dins de la coalició electoral de Convergència i Unió (CiU), que quan el soci menor no veia ben recompensada la seva quota dins de les llistes electorals compartides a presentar, llavors abandonaven la suma de dos per presentar-se sols o amb una candidatura independent, com la que va decidir crear en Pedrell⁷⁸.

En aquesta primera ocasió, sense el recolzament oficial de la FIC, amb la qual formalitzarà finalment la seva adhesió el 1994 per tal de presentar-se a les eleccions següents de 1995, en Josep Pedrell aconseguiria convertir-se en el Batlle de la ciutat gràcies a un pacte de govern considerat per molts antinatural elaborat amb el PSC i PP, per tal d'evitar la majoria evident de CDC, amb la qual el mateix Pedrell havia col·laborat prèviament.

Per molts cambrilencs es recordada la sessió d'investidura del nou govern municipal a l'antic edifici de l'Ajuntament situat a la Plaça Espanya on Josep Pedrell i el nou govern municipal sorgit d'un pacte a tres van ser rebuts amb ous i insults a la seva entrada. Era la primera ocasió on un partit que havia obtingut una majoria sobrada es veia superat per un pacte alternatiu cosa que molts no van entendre llavors ni moltes vegades entenen encara ara.

Des del 1995, reconeguda pel Ministeri de l'Interior l'1 de Febrer, inserida en el seu Registre Municipal de Partits Polítics del Ministeri de l'interior al seu Tomo III, Folio 159, l'ACI comptava amb la seva seu social al Carrer Borràs de la Vila de Cambrils, propietat de la família del seu mateix candidat. A partir de forma part del projecte de la

78 Diari de Tarragona, 13 de febrer de 1991, p. 16.

FIC quatre anys més tard, com passava en tots els casos de partits associats i federats, les sigles d'ACI haurien de veure's sempre acompanyades per les de la FIC, quedant reconeguda com a ACI - FIC.

ACI resulta doncs una candidatura contemporània a l'existència de la UNIC i del PITE, així com la UPTA, però que actuà a les eleccions de 1991, com passà a moltes altres poblacions de Catalunya, de forma totalment autònoma.

És en el trànsit cap a les següents eleccions del 1995 que l'ACI sumarà als esforços endegats per la UNIC i el PITE per construir una plataforma supramunicipal que reforçés el fet independent, i participarà en totes les seves trobades mensuals i màxims òrgans de direcció a les comarques tarragonines. En aquest cas podem afirmar que l'ACI acabaria transformant-se, a excepció de les candidatures originàries en la fundació de la FIC, en una de les poblacions més molt destacades i reconegudes pel fet independent a Catalunya.

En aquest precís moment també es pot observar el canvi generacional i cronològic que hi pot haver entre les antigues candidatures independents de pobles més aviat petits i de l'àmbit rural, amb l'aparició de candidatures independents en municipis costers i urbans, com pot ser la Costa Daurada, de Cambrils a Salou, passant per Altafulla, Torredembarra, Roda de Berà o Creixell, que serien des de llavors conegudes pel gran nombre de candidatures independents que acabarien fundant. Més difícil resulta presentar candidatures en poblacions de més de 50.000 habitants.

Més concretament els membres promotors d'ACI, com a programari general de la seva opció política, deixen escrit a l'època:

"Som independents perquè darrera nostre no hi ha cap grup que ens condicioni"; "Som persones del poble que valorem que l'Ajuntament sigui la Casa de tothom"; "Tenim voluntat de govern i creiem que val la pena treballar per servir a Cambrils"; "Oferim al nostre poble una opció totalment diferent, nova i renovadora"; "Respectem les formes de pensar, les creences i les costums de tothom"; "Fomentarem la Transparència i la claredat en la gestió pública"; "Rebutjarem amb tota la nostra força l'aprofitament

dels càrrecs, la corrupció, la intolerància i el malbaratament de recursos públics".

Sobre la unió amb la Federació d'Independents de Catalunya (FIC):

"Formar part d'una Federació d'Independents ens permet una igualtat de mitjans enfront d'altres partits a l'hora de manifestar les nostres reivindicacions i propostes"⁷⁹.

Si és veritat que a la primera candidatura de l'ACI hi havia molts membres o simpatitzants d'una part de la Unió Democràtica de Catalunya (UDC) que no s'havia posat d'acord en la configuració de les llistes electorals per a l'any 1991 amb el seu soci majoritari de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), com passava a títol d'excepció en molts pobles malgrat ser part estable en el temps de la coalició estable de CiU, a les segones eleccions de 1995 es prou notable l'aparició de nous membres d'ACI d'origen i perfil molt més divers i plural, com ha marcat en general el fet independent fins als nostres dies.

Per una banda, en el perfil dels membres de les candidatures, sobre el que aprofundirem més endavant, podem trobar-hi persones que, tenint inquietuds polítiques mai abans havien format part de cap estructura partidista; i per una altra banda també hi podem trobar altres persones amb perfil d'experiència i interès polític més intens que havien provat sense sort en altres fórmules polítiques abans d'entrar a col·laborar en el projecte independent de què parlem.

79 Materials de campanya dels diferents partits polítics independents a: *Arxiu Municipal de l'Ajuntament de Cambrils*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1979 -2019.

CANDIDATURA ACI 1991

1. Josep Pedrell
2. Joan Escrivà
3. Joan Maria Ivern
4. Jaume Gil
5. Francesc Masdéu
6. Anton Prim
7. Rosa Robert
8. Francesc Vernet
9. Carme Pascual
10. Xavier Llauradó
11. Antonio Laguna
12. Carles Matas
13. Domingo Pijoan
14. Joan Carles Moreno
15. Janina Castellnou
16. Josep Maria Asensio
17. Maria Mallafré

CANDIDATURA ACI - FIC 1995

1. Josep Pedrell
2. Neus Bosquet
3. Pere Gómez
4. Maria Dolores García
5. Antonio Laguna
6. Antoni Porta
7. Rosa Figueras
8. Lleo Vernet
9. Francesc Costa
10. Sadurní Martí
11. Joan Domingo Pijoan
12. Joana Rocamora
13. César Fernández
14. Agustí Colom
15. Gregorio Riaño
16. Xavier Savall
17. Jordi Piñas

Així doncs, el 1995, una renovada ACI es torna a presentar les eleccions, tornant a obtenir dos regidors, entre els quals el mateix Josep Pedrell, i la nova regidora Neus Bosquet, que en aquesta ocasió passaran a formar part de l'oposició⁸⁰.

80 Neus Bosquet i Pujol, com ens expliquen les cròniques del moment en qüestió, deixà de ser regidora independent dins de la llista electoral del PSC, per passar a realitzar el relleu pactat de l'antic líder de la Unió de Pagesos i lloctinent de Pedrell, en Joan Escrivà. Com explicava la nova regidora ella entrà a l'ACI quan des del PSC li van

Recordem les primeres declaracions del seu cap de llista en conèixer l'escrutini del moment:

"La valoració que podem fer dels resultats és extraordinària, boníssima. Nosaltres, amb el resultat que hem obtingut en aquestes eleccions, per la mateixa inèrcia, podríem continuar amb els companys de govern que tenim, perquè aquesta legislatura ha anat molt bé i s'han fet moltes coses pel poble. Jo personalment estic doncs molt content. He d'agrair doncs a tots els que ens han donat una altra vegada el vot de confiança i, sobretot, felicitar al Partit Popular, que és l'únic partit que ha millorat els seus resultats. Queda doncs un panorama similar al de fa quatre anys. En qüestió de pactes està clar que s'haurà de negociar amb tots els partits presents, i si calgués jo podria renunciar a l'alcaldia".

Els vaticinis de Pedrell no van acomplir-se i una coalició alternativa arribaria al govern de Cambrils: finalment convergents i socialistes es van decidir per compartir l'Alcaldia. Els dos anys primers serien per Josep Maria Panicello, de CiU, amb 6 regidors; i els dos anys següents per Robert Benaiges, del PSC, amb 4 Regidors.

Com sí que encertava la candidata d'ICV María Dolores Medina, i ens ho confirmaria el pas del temps:

"A Cambrils sempre pot passar de tot"⁸¹.

proposar fer-se militant del PSC per continuar, fet que ella mai havia contemplat perquè sempre havia volgut mantenir-se independent.

81 En un moment de recuperació democràtica en el qual els partits polítics tradicionals encara no tenien massa dones a les seves llistes, el moviment independent contribuï a la introducció de noves candidates al llarg de tot el territori català. Concretament a Cambrils el privilegi d'esdevenir la primera regidora dona de la democràcia post-franquista el va tenir la comunista Maria Dolores Medina; la seguiren, pels socialistes Camí Ortiga; pels independents, la mateixa Neus Bosquet; per Unió Democràtica, la Montserrat Garrido; i pel Partit Popular, la Carme Cros, segons l'ordre cronològic de la seva elecció.

La premsa local premsa definia el pacte de la següent manera:

*"Aquest és un acord que no havia d'estranyar gaire: ambdós partits signants comparteixen l'objectiu d'evitar que els seus grans rivals que són ACI tinguin cap tipus d'influència en la presa de decisions al municipi"*⁸².

Cal esmentar aquí que, abans de les eleccions de 1995, Josep Pedrell i Joan Escrivà, els principals promotors de l'AC el 1991, ja s'havien donat de baixa d'UDC, carnet polític de la qual encara tenien malgrat haver començat ja a col·laborar prèviament amb la FIC⁸³.

De cara al 1995 és notori, com dèiem, el canvi del número dos de la candidatura, tot renunciant en Joan Escrivà i entrant la mestra Neus Bosquet, en el seu lloc, havent estat ella també prèviament regidora independent dins de la llista del Partits dels Socialistes de Catalunya (PSC), i havent governat conjuntament amb el batlle en qüestió com a conseqüència dels pactes tancats.

Durant aquest període podem destacar l'organigrama següent d'ACI, al capdavant del qual es situava Josep Pedrell, com a President de la seva Comissió Executiva; Josep Enric Quintana, com a Vicepresident; Joana Rocamora, com a Secretària; Miquel Godayol, com a Tresorer; Neus Bosquet, com a Portaveu; Francesc Vernet, Jordi Piñas i Antonio Laguna, com a Vocals i responsables de diferents Comissions de Treball; César Fernández encarregat de Joventut; així com apareix en l'Assessorament Jurídic una persona de la confiança personal de Josep Pedrell com era en Francesc Garriga.

Aquests anys foren temps de reivindicació del trasllat de la Carretera N-340 perquè no creués el centre del municipi; la

82 *Especial Eleccions Municipals 1995 a Cambrils*, a la Revista Cambrils, Juny de 1995, pp. 20 - 40.

83 En un primer moment la FIC, amb l'objectiu de captar més candidatures i activistes per a la seva causa, va acceptar mantenir una doble militància dels seus candidats que mantenien vinculacions superiors amb altres partits. Això va durar mentre que l'organització s'anava enfortint fins haver de prohibir-se el fet esmentat.

reubicació dels animals i concretament de l'ós que habitaven a l'antic Parc del Pescador; campanyes contra el soroll d'automòbils i motocicletes que molestava a veïns i visitants turistes; millora dels accessos a les urbanitzacions de ponent; així com l'oposició a l'increment de la pressió fiscal, entre altres temes destacats.

A les següents eleccions de 1999 nous canvis es produirien a l'ACI després de què Josep Pedrell, malgrat mantenir la presidència de l'organització, donés el relleu com a cap de llista a la candidatura d'ACI a Francesc Garriga, anterior militant d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i posterior militant del Partit Popular (PP), amb el qual renunciava a la vegada a acompanyar-lo la regidora Neus Bosquet⁸⁴.

Passat el mal tràngol comentat, els resultats en aquesta ocasió es reduirien a guanyar l'acta com a regidor del mateix Francesc Garriga, que facilitaria una coalició de govern durant tres anys amb CiU i PP, que ell mateix trencaria els darrers mesos de legislatura per donar pas a un nou govern alternatiu anomenat d'«esquerres» amb els partits que fins llavors havien estat a l'oposició, o sigui PSC, ERC i ICV.

Aquest mandat estaria marcat pel desenvolupament del Vial del Cavet entre Cambrils i Salou; la construcció del quart centre d'educació primària al Molí de la Torre; la problemàtica de l'adjudicació del pàrquing soterrani de la façana marítima; el mal funcionament del servei privatitzat de neteja i recollida d'escombreries; i, finalment, l'expulsió dels avis del Casal de Jubilats Baix Camp del centre de formació permanent i el projecte hotel·ler de gran abast a la zona del Parc Samà.

L'any 2003, en el qual la població havia acumulat un important increment d'habitants i s'havia d'escollir per primera vegada 21 regidors al municipi, ACI encara mantenia orgànicament com a President en Josep Pedrell, i en Francesc

84 L'enfrontament personal entre el futur cap de llista Francesc Garriga i la regidora Neus Bosquet es va traslladar fortament als mitjans de comunicació de l'època i també saltà als òrgans oficials de la FIC dels quals els dos n'eren membres. Finalment, malgrat que Neus Bosquet passaria a formar part del Grup del No Adscrits a l'Ajuntament de Cambrils abandonant així la disciplina de grup d'ACI, dins de la FIC es seguiria mantenint com a activista fins i tot arribant a ajudar a crear una nova candidatura independent a la localitat veïna de Vinyols i els Arcs.

Garriga accedí a passar el relleu per encapçalar la llista a l'Eduard Madico, que finalment no podria conservar la representació al consistori cambrilenc. A nivell honorífic tant Garriga com Pedrell formaven part de la llista en els seus darrers llocs a nivell igualment simbòlic⁸⁵.

A les següents eleccions municipals del 2007 ACI ja no es presenta, i en certa manera el fet independent que protagonitzava acaba sent substituït per una nova organització del mateix caire anomenada Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC).

CANDIDATURA ACI - FIC 1999

1. Francesc Garriga
2. Miquel Àngel Garcia
3. Jordi Savall Ferraté
4. Carles Fressinier
5. Agustí Colom
6. Eduard Madico
7. Sandra Sala
8. Manuel Díaz
9. Dafne Jorba
10. Jordi Piñas
11. Raquel Gutiérrez
12. Teresa Balañá
13. Joan Mulet
14. Carmen Lavado
15. Sadurní Martí
16. Rodolfo Font
17. Josep Pedrell

CANDIDATURA ACI - FIC 2003

1. Eduard Madico
2. José María Tarrío
3. Agustí Estévez
4. Teresa Balañá
5. María Jesús González
6. Jordi Monserrate
7. Manuel Díaz
8. Josep Urbano
9. Francisco Escribano
10. Carles Duran
11. Mauro Montemezzani
12. Francesc Vernet
13. Agustí Massagué
14. Joan Mulet
15. Sadurní Martí
16. Josep Maria Sánchez
17. Jordi Piñas
18. Agustí Colom
19. Francesc Garriga
20. Rodolfo Font
21. Josep Pedrell

⁸⁵ La LOREG determina que a cada elecció cal calcular el nombre d'habitants exacta i dictaminar els canvis produïts als òrgans competents per dictaminar quants regidors s'escolliran en cada cas. Cambrils als inicis de la democràcia restava estable en la franja de 10.000 a 20.000 habitants pels quals s'havien d'escollir 17 regidors; a partir del 2003 el municipi sobrepassà aquests 20000 habitants i és per això que fins el dia d'avui se'n escolleixen 21. Actualment Cambrils té a prop de 35.000 habitants, i haurà de superar els 50.000 per passar a escollir 25 regidors.

Així doncs en quatre comtesses electorals a les quals es presenta ACI queda clar que hi ha un èxit inicial i manteniment de resultats, paral·lelament amb un creixement organitzatiu i de la col·laboració amb la FIC des de 1991 a 1998, per després començar un procés progressiu de retrocés des del 1999 mateix, malgrat entrar al govern amb el seu únic regidor, fins el 2007, quan ja desapareix totalment de l'escena política cambrilenca.

Malgrat això durant tot aquest temps el discurs es manté en la seva coherència i unitat:

"El nostre grup polític està format per homes i dones independents que, sense cap ideologia política en concret que ens comprometí, volem treballar perquè Cambrils esdevingui el poble que tots ens mereixem": "No és l'aparença el que pretenem aconseguir sinó l'obertura a l'entorn humà, i això fa que vulguem caminar de la mà de tots els cambrilencs sense distincions de creences i formes de pensar". "Ser independents representa ser respectuosos amb la forma de pensar, les creences i les costums de tots aquells que estiguin disposats a treballar i defensar els interessos del seu poble i de la seva comarca. Ser independent és la millor manera de servir a la gent perquè no et trobes subjecte a les directrius ideològiques d'altres individus i interessos, actuant sempre directament per les persones i la seva pluralitat"⁸⁶.

Destacable resulta que les llistes electorals presentades per ACI durant tot aquest període de temps confirmen que es significaven per ser les que comptaven amb més nombre de participants nascuts a la mateixa Vila de Cambrils, fet que les feia en aquest punt singulars davant d'altres rivals.

Aquest tret característic també ho esdevé de la majoria de formacions independents presentades al municipi, a la vegada

86 Material Electoral a l'Arxiu Municipal de Cambrils, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1991, 1995, 1999 i 2003. Extractes dels díptics i flyers que formaven part del màrqueting de la campanya electoral de l'ACI durant l'època.

que arreu on existeix aquest model de representació basat en el municipi.

No cal oblidar tampoc que durant aquest darrer mandat Josep Mellau, que anteriorment ja havia estat Regidor de la Candidatura Independent Cambrilenca (CIC) en dues ocasions, abandona el Grup Municipal del Partit Popular (PP) amb el qual havia revalidat de nou la seva acta de regidor, ocupant responsabilitats diverses de govern, passant a formar part del grup dels no adscrits⁸⁷, tot anunciant que es plantejaria "muntar una nova candidatura independent" que finalment va rebre el nom d'Units per Cambrils; la qual es presentaria igualment el 1999 sense obtenir representació al consistori.

La seva filla Laura Mellau esdevindria a la vegada regidora independent posteriorment en la candidatura de la PLIC, partit al qual es vincularia igualment gran part de la seva família.

CANDIDATURA UNITS PER CAMBRILS (UpC) 1999

1. Josep Mellau
2. Francesc Mercè
3. David Bono
4. Albert Homdedeu
5. Marta Oriol
6. Sílvia Monllau
7. Enrico Olivo
8. Sílvia Vidal
9. Juan Bautista Solé
10. Guillerma Mercado
11. Jordi Costa
12. Ana Isabel Mancera
13. Marta Campanillas
14. Josep Maria Colom
15. Maria Pilar Llaberia
16. Maria Teresa Pujals
17. Francesc Berengué

87 Des del 1979 fins al 2019 podem comptabilitzar múltiples casos de regidors no adscrits a Cambrils: Neus Bosquet (ex ACI), Montserrat Garrido (ex UDC), Josep Mellau, Xavier Martí, Iñaki Carnero i José Enrique Sirvent (ex PP), José Luis Notario i Mar Roca (ex PLIC), Oliver Klein (ex PSC) i Joan Maria Artigau (ex Junts).

Repasant les eleccions del període que mantenia com a força independent hegemònica l'ACI, veiem com el seu sostre electoral quedarà molt limitat, a la vegada que a mesura que passen anys la formació política va perdent múscul i presència en el debat polític.

En aquestes primeres eleccions del 1991 l'obtenció de dos regidors per part de la candidatura va resultar tot una sorpresa que encara engreixaria amb el fet de proclamar alcalde el mateix candidat independent.

Eleccions Municipals: 26/05/1991

PARTIT	COL·LEGIS ELECTORALS					TOTALS	% vots
	Districte 1	Districte 1	Districte 2	Districte 2	Districte 2		
	Secció 1 i 2	Secció 3 i 4	Secció 1	Secció 2 i 3	Secció 4		
Convergència i Unió (CIU)	488	472	344	535	245	2084	33,30
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	572	517	108	290	259	1746	27,90
Partit Popular (PP)	204	172	100	188	69	733	11,71
Alternativa Cambrilenca Independent (ACI)	150	101	185	125	80	641	10,24
Iniciativa per Catalunya Verds (IC-V)	68	121	39	78	68	374	5,98
Esquerra Republicana per Catalunya (ERC)	39	47	66	71	43	266	4,25
Esquerra Catalana (EC)	62	50	38	40	27	217	3,47
Centre Democràtic i Social (CDS)	8	16	11	31	10	76	1,21
Vots en blanc	24	30	8	22	3	87	1,39
Vots nuls	10	9	2	9	4	34	0,54
Número de votants	1625	1535	901	1389	808	6258	100,00
Número d'electors (CENS)	2675	2517	1387	2684	1603	10866	
Percentatge Participació	60,75	60,99	64,96	51,75	50,41	57,59	

PARTIT	regidors
 Convergència i Unió	7
 Partit dels Socialistes de Catalunya	5
 Partit Popular	2
 Alternativa Cambrilenca Independent	2
 Iniciativa per Catalunya Verds	1
 Esquerra Republicana per Catalunya	0
Esquerra Catalana	0
Centre Democràtic i Social	0

Cens	10866
Vots a candidatures	6137
Vots blancs	87
Vots nuls	34
Abstencions	4608
Vots vàlids	6224

Col·legis Electorals:
 1.1 i 1.2 = C/ Verge del Camí
 1.3 i 1.4 = Centre de BUP
 2.1 = Pòsit
 2.2 i 2.3 = C/ Colom
 2.4 = Formació Professional

Malgrat haver estat Batlle de la ciutat durant els quatre anys anteriors la lluita dels grans partits en una important ciutat costera com és Cambrils resulta fratricida. Els resultats de la formació independent el 1995 tornen a ser gairebé idèntics que en les eleccions , però en prèvies, però en aquesta ocasió la venjança es servirà freda i l'ACI es veurà condemnada directament a anar a l'oposició, el qual resulta un tràmol especialment dur per als partits independents, quan no es pot demostrar directament l'acció de govern d'una opció relativament nova amb ambició de regenerar.

Eleccions Municipals: 28/05/1995

PARTIT	COL·LEGIS ELECTORALS						TOTALS	% vots
	Districte 1	Districte 1	Districte 1	Districte 2	Districte 2	Districte 2		
	Secció 1 i 4	Secció 2	Secció 3	Secció 1	Secció 2 i 4	Secció 3 i 5		
Convergència i Unió (CIU)	527	333	456	344	567	359	2586	33,59
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	471	261	200	101	306	296	1635	21,24
Partit Popular (PP)	265	145	132	124	290	410	1366	17,74
Alternativa Cambrilenca Independent (ACI)	124	83	69	168	180	149	773	10,04
Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)	86	80	73	115	164	76	594	7,72
Iniciativa per Catalunya Verds (IC-V)	110	55	91	49	142	117	564	7,33
Vots en blanc	33	16	24	11	23	33	140	1,82
Vots nuls	6	11	1	3	15	4	40	0,52
Número de votants	1622	984	1046	915	1687	1444	7698	100,00
Número d'electors (CENS)	2797	1464	1497	1346	2846	2851	12801	
Percentatge Participació	57,99	67,21	69,87	67,98	59,28	50,65	60,14	

PARTIT	regidors
 Convergència i Unió	6
 Partit dels Socialistes de Catalunya	4
 Partit Popular	3
 Alternativa Cambrilenca Independent	2
 Esquerra Republicana de Catalunya	1
 Iniciativa per Catalunya Verds	1

Cens	12801
Vots a candidatures	7518
Vots blancs	140
Vots nuls	40
Abstencions	5103
Vots vàlids	7658

Col·legis Electorals:
1.1 i 1.4 = Escola de Música
1.2 = C/ Verge del Camí
1.3 = Palau d'Esports
2.1 = Casal Parroquial
2.2 i 2.4 = Cinema Rambla
2.3 i 2.5 = IB Cambrils

El 1999 el candidat fundador Josep Pedrell passa a la reserva i el nou candidat de l'ACI, en Francesc Garriga, aconsegueix la representació única del seu escó.

És aquí quan s'expressa la doble cara de les formacions independents, podent-se arribar a transformar en una mena de presa fàcil o tècnicament en allò que es coneix com a partit frontissa preparat per pactar amb el millor postor.

Garriga recolzarà un govern durant tres anys i mig, i durant els sis mesos de mandat darrers li retirarà la confiança tot donant peu a una nova aliança fins llavors a l'oposició.

Eleccions Municipals: 13/06/1999

PARTIT	COL·LEGIS ELECTORALS						TOTALS	% vots
	Districte 1	Districte 1	Districte 1	Districte 2	Districte 2	Districte 2		
	Secció 1 i 4	Secció 2	Secció 3	Secció 1	Secció 2 i 4	Secció 3, 5 i 6		
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	534	429	304	139	452	447	2305	28,13
Convergència i Unió (CIU)	263	275	223	283	375	427	1846	22,53
Partit Popular (PP)	282	176	154	98	263	468	1441	17,58
Alternativa Cambrilenca Independent (ACI)	128	67	78	66	155	164	658	8,03
Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)	75	64	38	153	197	108	635	7,75
Iniciativa per Catalunya Verds (IC-V)	119	74	85	47	142	146	613	7,48
Units per Cambrils (UPC)	41	23	32	98	95	59	348	4,25
Vots en blanc	52	29	51	17	34	84	267	3,26
Volts nuls	26	20	9	10	7	10	82	1,00
Número de votants	1520	1157	974	911	1720	1913	8195	100,00
Número d'electors (CENS)	2891	1936	1638	1381	3217	3870	14933	
Percentatge Participació	52,58	59,76	59,46	65,97	53,47	49,43	54,88	

PARTIT	regidors
 Partit dels Socialistes de Catalunya	6
 Convergència i Unió	5
 Partit Popular	3
 Alternativa Cambrilenca Independent	1
 Esquerra Republicana de Catalunya	1
 Iniciativa per Catalunya Verds	1
 Units per Cambrils	0

Cens	14933
Vots a candidatures	7846
Vots blancs	267
Vots nuls	82
Abstencions	6738
Vots vàlids	8113

Col·legis Electorals:
 1.1 i 1.4 = Escola de Música
 1.2 = C/ Verge del Camí
 1.3 = Palau d'Esports
 2.1 = Casal Parroquial
 2.2 i 2.4 = Cinema Rambla
 2.3, 2.5 i 2.6 = IB Cambrils

5. TERCERA FASE DE LES CANDIDATURES INDEPENDENTS A CAMBRILS (2003 - 2015)

En aquesta nova fase existeixen dues novetats notòries: per una banda hi ha més regidors a escollir donat el creixement demogràfic de la població cambrilenca, i ja es considera fins i tot normal que hi puguin entrar diferents candidatures independents en concurrència entre elles mateixes.

És clar que encara en la diferenciació a priori entre esquerra i dreta els partits independents podran jugar a les dues bandes donant o traient el govern dels uns o dels altres.

En el cas de la Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC) que es transformarà en hegemònica en el terreny de la participació independent cambrilenca, provenint el seu cap de llista del Partit Popular, havent fet oposició conjunta amb els seus antics companys i el nacionalisme conservador de CiU, també provarà el gust dolç d'arribar a governar en una mateixa coalició.

El canvi de segle també representarà un canvi important en el comportament polític electoral de catalans i cambrilencs que podem observar fins el dia d'avui en una nova transició després del cicle de pujada i davallada que analitzarem del partit en qüestió.

* Xavier Martí Rom, candidat de la PLIC

5. 1. La Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC)

L'any 2003 el Regidor Xavier Martí, que ja havia passat al Grup dels No Adscrit abans d'acabar l'anterior mandat, abandona el Partit Popular i crea la Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC).

En la primera ocasió que el municipi passa a escollir 21 Regidors, la PLIC n'aconsegueix tres, el mateix Xavier Martí, en Salvador Franch i en José Luis Notario, quedant a l'oposició en un govern que repeteix el tripartit d'esquerres format per PSC, ERC i ICV, en un panorama que es demostrarà més fraccionat que mai quant a la representació política general.

El Regidor Salvador Franch havia estat company de Xavier Martí durant la seva etapa al PP, a l'igual que altres membres de la candidatura. En José Luis Notario en sortir-se'n de la PLIC aniria de segon candidat a una nova llista promoguda al barri de Vilafortuny encapçalada per en Crescencio Sánchez.

El 2007, donada la desaparició definitiva de l'ACI de l'espectre polític cambrilenc, la PLIC decideix adherir-se a la FIC⁸⁸.

És en aquesta mateixa època que la FIC vol fer un gran pas endavant, i, després d'haver-ho provat inicialment amb L'Alternativa de Reus (AdR), decideix impulsar una nova candidatura independent a la capital del Baix Camp sota el nom de Plataforma Independent Municipalista (PRIM), sense tornar a aconseguir representació alguna.

Coincideix aquest principi del nou segle amb una FIC que arriba a presentar més de cent candidatures a diferents municipis del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, assolint més de cent regidors, i concretament disset alcaldies independents repartides per tot el territori català, entre les quals gairebé tres quartes parts provinents

88 Els Estatuts de la FIC només acceptaven llavors una candidatura per municipi. Havent desaparegut l'ACI, la PLIC va voler-s'hi adherir i seria a partir del moment el seu referent a Cambrils, malgrat existir altres partits independents com hem dit. Només en casos de nuclis segregats o d'Entitats Municipals Descentralitzades la FIC permetria la presentació de diferents candidatures sota les seves sigles en una mateixa circumscripció electoral.

de la província tarragonina, mantenint Cambrils una posició molt important entre totes elles.

El protocol de col·laboració entre el partit cambrilenc i la plataforma municipalista el signarien doncs el 2007, després de dos anys de negociacions, en Xavier Martí, com a Portaveu, i en Ricard Pujals, com a President, respectivament, per part de l'ACI; i Josep Maria Pujol, igualment Portaveu, i en Ferran Castellví, President rotatori, per part de la FIC.

El mateix president de la PLIC donaria a conèixer la inauguració de la seva seu social ubicada al Carrer Hospital del Barri Antic ben aviat, tot manifestant unes excel·lents relacions amb el Tarragona Grup Independent (TGI) que amb l'antiga regidora del PP a la ciutat de Tarragona, Maria Mercè Martorell, es presentaria també a la capital de la demarcació⁸⁹.

En aquesta mateixa onada de creixement expansiu del moviment independent municipalista és precisament que la PLIC incrementa el seus resultats fins a quatre escons incorporant a la regidora Mar Roca, malgrat que es repetirà la coalició d'esquerres al municipi transformant així el partit independent en el principal partit a l'oposició⁹⁰.

La participació de l'ACI en el projecte de la FIC, d'altra banda, li facilitarà formar part i estar representada temporalment al Consell Comarcal del Baix Camp, del qual ja en participà anteriorment en Francesc Garriga, amb l'ACI també coalhada llavors amb la FIC, amb les persones del seu

89 Hem parlat de la dificultat per part de candidatures independents de presentar-se amb bons resultats a ciutats grans, de més de cinquanta mil habitants, exemplificant el cas de Reus. En el cas de Tarragona encara resulta aparentment més difícil, després de la presència de la primera candidatura veïnal de Paco Xammar, amb la resta de posteriors intents fallits, ja sigui per part del grup de la Maria Mercè Martorell, o per part del partit polític Ara, nascut a Reus, auto-definit com a "independent" i "municipalista", que es presentaria a altres poblacions de la demarcació com pot ser la mateixa Tarragona, Mont-roig del Camp, Riudecanyes o Altafulla. Entre les persones vinculades a l'Ara Tarragona podem destacar en un inici a Emili Rivellés i David Serra, i en una segona etapa a l'ex convergent Óscar Busquets, Mónica Martín o Héctor Álvarez.

90 Un altre fet que demostra la transversalitat de les candidatures independents és que la regidora Mar Roca en deixar la PLIC encapçalaria la llista electoral del partit independentista Solidaritat Internacional.

cap de llista Xavier Martí per dos anys, i amb en Salvador Franch, el seu número dos, a continuació, en dos anys més.

Serà finalment el 2011, quan només amb dos regidors, que són el mateix Xavier Martí i la nova regidora Laura Mellau, que la PLIC, finalment, aconsegueix pactar un govern alternatiu amb CiU i PP, després de quatre anys d'oposició i col·laboració conjunta, que feu alcaldessa la convergent Mercè Dalmau⁹¹.

En diferents entrevistes a la premsa regional el cap de llista de la PLIC, en Xavier Martí, havia fet palesa la bona entesa entre els grups de l'oposició per tal de fer el salt al govern en forma d'aliança, concretament quan els seus resultats electorals començaven a minvar (el que confirma la teoria que diu que a vegades "menys pot ser més", si es gestiona bé a l'hora dels pactes post-electorals).

També en aquella campanya electoral es parlà sovint de la "doctrina propera" del grup municipalista, concentrant-se en l'àmbit de la promoció del comerç i del turisme, tot afavorint les inversions, a la vegada que procurant reduir l'endeutament de l'ajuntament. Un altre recurs de les candidatures independents a les ciutats més grans o de la costa, com pot ser Cambrils, resulta apropar-se a les associacions de veïns pel seu tarannà més directe i horitzontal⁹².

Finalment, el 2015, la PLIC es torna a presentar a les Eleccions aliada en aquesta ocasió amb les sigles d'una nova plataforma de partits independents que, sota el nom d'ARA, també optarà en alguns ajuntaments de les comarques del Baix

91 Mercè Dalmau es converteix així en la primera alcaldessa de Cambrils. Immediatament després la seguirà la republicana Camí Mendoza. En la primera etapa de la convergent Dalmau es confirmà aquella norma no escrita de què el companyerisme que sorgeix de fer oposició conjunta moltes vegades es transforma en possibilitat directa de nou pacte de govern a les següents eleccions, sempre que la suma doni, és clar.

92 Si analitzem els perfils dels militants i simpatitzants de la PLIC, i els creuem estadísticament amb els resultats obtinguts en els diferents col·legis electorals que representen els diferents nuclis urbans separats del municipi, observarem perfectament la presència de sectors concrets, com poden ser el comercial o l'hoteler, que coincideix allà on el partit local aconsegueix els seus millors resultats, en aquest cas al Port de Cambrils, Urbanitzacions de Ponent i barri de Vilafortuny.

Camp, com poden ser Mont-roig i Riudecanyes, i del Tarragonès, en els casos de Salou, Altafulla o Torredembarra.

Evidentment aquesta nova fórmula, que ve a reemplaçar a la FIC, resulta de nou una eina fonamental per arribar a la representació comarcal, així com a la tan anhelada provincial que mai arribarà.

El mateix partit Ara es presentarà a Tarragona capital, intentant esgarrapar algun conseller comarcal del Tarragonès, amb la suma total dels seus vots, i seguint el camí emprès a Reus la legislatura anterior on la candidatura de l'antic regidor convergent Jordi Cervera va obtenir dos regidors, repetint de nou en aquesta ocasió tot entrant igualment al govern municipal.

A Tarragona ciutat, com dèiem, més endavant es presentaran els independents per primera vegada de l'ARA Tarragona el 2015, no arribant al límit d'ocupar el primer escó, malgrat obtenir un força bon resultat i apropar-s'hi, i tampoc ho aconseguiran i restaran sense èxit el 2019.

Tornant a les Eleccions del 2011 a Cambrils cal esmentar que es va presentar una altra candidatura independent anomenada Vilafortuny pel Cambrils (VxC), liderada pel seu líder veïnal i protagonista del món associatiu del barri, Crescensio Sánchez, que no obtindria representant algun.

D'altra banda, pel costat de la FIC, en el mateix sentit d'acumular llistes i candidatures per optar els Consells Comarcals, el 2015, es presentaria una altra nova candidatura independent sota el nom d'Alternativa Democràtica per Cambrils (ADC) davant de la qual se postulava el jove Andrea Montemezzani, un antic militant local del Partit Popular i de Ciudadanos, que arrastra alguns dels seus simpatitzants després de dues escissions consecutives a les formacions prèvies⁹³.

93 La proliferació de sigles durant aquesta tercera fase del moviment de candidatures independents té molt a veure amb les escissions internes dels partits tradicionals, ja siguin CiU, PSC o PP, en la majoria dels casos, i els anhels personals d'alguns dels seus candidats per obtenir més notorietat, així com amb els ànims d'accedir a la via política de moltes altres persones que provenen del món de les associacions veïnals o del teixit associatiu i econòmic de la ciutat, el que anomenem "societat civil organitzada".

CANDIDATURA PLIC (2003)

1. Xavi Martí
2. José Luis Notario
3. Salvador Franch
4. María del Rosario García
5. Josep Mellau
6. Josep Llaberia
7. Crescencio Sánchez
8. Montserrat Ramon
9. Miquel Godayol
10. Josep Pijoan
11. Francesc Bordera
12. Domingo Capafons
13. Marta Sánchez
14. Alexis Domènech
15. María José Molina
16. Francisco Castro
17. Jordi Monzó
18. Sergio García
19. Daniel Pérez
20. Sabrina Diéguez
21. Julio Pérez

CAND. PLIC - FIC (2007)

1. Xavi Martí
2. Laura Mellau
3. Salvador Franch
4. Maria del Mar Roca
5. Josep Llaberia
6. Domingo Capafons
7. Alexis Domènech
8. Enric Daza
9. María José Molina
10. Maria Dolors Salas
11. Francesc Bordera
12. Jordi Monzó
13. Núria Fabregat
14. Marc Aureli Espada
15. Montserrat Ramon
16. David Diego Antolín
17. Francesca Rofes
18. María del Mar Alija
19. Francesca Callao
20. Albert Godayol
21. Ricard Pujals

CANDIDATURA PLIC – FIC 2011

1. Xavier Martí
2. Laura Mellau
3. Esteve Capella
4. Domingo Capafons
5. Camí Vidal
6. María Ángeles Zahino
7. Héctor Esqueva
8. Núria Fàbregas
9. Francesc Bordera
10. David Benaiges
11. Esther Martínez
12. María Dolores Pereira
13. Manuel González
14. Gerda Wagenaar
15. Francesc Recasens
16. Maria Christine Gracia
17. Eduard Garcia
18. José Antonio Muñoz
19. Alicia María Ruíz
20. Eugènia Taberner
21. Ricard Pujals

CANDIDATURA PLIC – ARA 2015

1. Xavier Martí Rom
2. Miquel Àngel Garcia
3. Sònia Sancho
4. Anabel Muñoz
5. Núria Fàbregas
6. Ester Prim
7. Begoña Muras
8. David Benaiges
9. Xavier Martí Garcia
10. Salvador Franch
11. Blanca Murillo
12. Miquel Godayol
13. María Rodríguez
14. Manuel Ramos
15. Antonio Arriaza
16. Maria Ángeles Garcia
17. Eduard Garcia
18. Juan Antonio Agúndez
19. María José Molina
20. Samuel Garcia
21. Eduard Martí

Després d'haver governat quatre anys conduint les regidories de Turisme, a càrrec d'en Xavier Martí, i de Joventut, a càrrec de la Laura Mellau, la PLIC es tornava a presentar el 2015 en un panorama obert en el qual aniria guanyant pes la nova formació del Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC), i amb la competència afegida de l'Alternativa Democràtica per Cambrils (ADXC) i d'altres partits d'àmbit català i espanyol que aspiraven a tenir representació en l'àmbit municipal.

En aquests temps, orgànicament feia ja mesos que la PLIC havia deixat de funcionar i aquesta vegada la maquinària electoral de darrera hora no li donaria representació. En aquest darrer cas observem que qui tanca la llista de la PLIC resulta que és l'incombustible Josep Mellau, durant temps regidor de la CIC, passat després al PP amb el qual també gaudiria de l'acta de regidor, fundador del seu propi partit sense bons resultats com seria l'Units per Cambrils (UxC), i ara finalment recolzant la nova candidatura

independent Alternativa Democràtica per Cambrils (ADC), també adherida temporalment a la FIC. A les darreres eleccions del 2019 l'incombustible Mellau recolzaria sense embuts la marca local de Ciudadanos-Partido de la Ciudadanía⁹⁴.

* Logo de la PLIC

* Foto de Candidatura d'ADXC

94 El distanciament dels càrrecs electes amb l'estructura orgànica de cada partit al llarg dels anys torna a ésser un clàssic de l'anàlisi polític partidista. Pot semblar mentida, però moltes vegades quan els partits polítics independents arriben al seu objectiu de governar és quan es talla la seva connexió amb la militància i precisament comencen a perdre recolzament.

ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA PER CAMBRILS (ADXC)

- FIC (2015)

1. Andrea Montemezzani
2. Jesús María Rigal
3. Aránzazu Peiró
4. Gerda Wagenaar
5. Montserrat Dalmau
6. Marc Franch
7. David Regàs
8. Noèlia Borràs
9. Àlex Escudero
10. Georgina Martí
11. Ibán González
12. Francisco Javier Cortés
13. Montse Moreno
14. Raquel Cortés
15. Rosa María Jurado
16. Juan Pedro Martínez
17. Sergio Sánchez
18. María Belén Barrio
19. José Luis Villares
20. Ana Benítez
21. Josep Mellau

Com dèiem anteriorment, una altra candidatura independent a destacar de l'època és Vilafortuny per Cambrils (VxC), al voltant del lideratge del líder veïnal del barri de Vilafortuny, Crescencio Sánchez, més conegut popularment com a "Chencho" que procurava canalitzar el sentiment de descontent d'una part de la població de llevant del municipi quant als serveis prestats per l'administració local de referència. Aquesta candidatura no tindria més recorregut. Passem a donar a conèixer els seus membres de llista electoral.

VILAFORTUNY PER CAMBRILS (VxC) 2011

1. Crescencio Sánchez
2. José Luis Notario
3. Ana María Redondo
4. Francesc Rovira
5. Javi Morón
6. Álvaro García
7. Sergio Montserrat
8. Encarna Ayala
9. Leonor Sánchez
10. José Miguel García
11. Rubén Sevilla
12. Antonia Salas
13. Gonzalo Rivas
14. Tania Núñez
15. Cristina Nieves Amores
16. Alberto Manuel Cáceres
17. Montserrat Pulido
18. Joaquim Piqué
19. María Dolores Justo
20. Francisco Javier Ferre
21. Antonio Sevilla

* *Debat entre onze candidats a les Eleccions Municipals de Cambrils del 2011*

La dècada on la PLIC resultarà hegemònica entre els votants independents coincideix amb el pas de l'elecció de disset a vint-i-un regidors a Cambrils, el qual resulta una prova més pels esforçats partits municipalistes.

En tot cas, la PLIC comença forta en un moment en el qual encara coincideix amb la molt debilitada ACI, i un procés progressiu de divisió del vot en dos espais consolidats al voltant de les opcions de CiU al centre-dreta, o del PSC, al centre-esquerra.

La PLIC comença malgrat aquests bons resultats a l'oposició, que també resulta un fet diferencial amb les altres experiències independents que aviat tastaren la mel d'arribar al govern.

Eleccions Municipals: 25/05/2003

PARTIT	COL·LEGIS ELECTORALS									TOTALS	%vots
	Districte 1	Dis.1 Sec.3	Districte 1	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2		
	Secció 1 i 4	Dis.2 Sec.3	Secció 2 i 5	Secció 1	Secció 2 i 8	Secció 5	Secció 4	Secció 6 i 7			
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	613	545	650	197	384	231	196	296	3112	31,45	
Convergència i Unió (CIU)	251	274	266	170	166	108	54	213	1502	15,18	
Partit Popular (PP)	242	244	199	103	144	137	76	292	1437	14,52	
Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC)	131	197	113	182	247	114	69	185	1238	12,51	
Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)	130	221	116	189	175	83	61	123	1098	11,10	
Iniciativa per Catalunya Verds (IC-V)	161	162	147	54	112	95	63	133	927	9,37	
Alternativa Cambrilenca Independent (ACI)	112	67	43	14	38	18	22	25	339	3,43	
Vots en blanc	37	33	29	16	21	10	8	26	180	1,82	
Vots nuls	11	20	3	7	7	5	5	5	63	0,64	
Número de votants	1688	1763	1566	932	1294	801	554	1298	9896	100,00	
Número d'electors (CENS)	3140	3015	2523	1410	2210	1523	986	2485	17292		
Percentatge Participació	53,76	58,47	62,07	66,10	58,55	52,59	56,19	52,23	57,23		

PARTIT	regidors
 Partit dels Socialistes de Catalunya	8
 Convergència i Unió	3
 Partit Popular	3
 Plataforma Independent Cambrilenca	3
 Esquerra Republicana de Catalunya	2
 Iniciativa per Catalunya Verds	2
 Alternativa Cambrilenca Independent	0

Cens 17292
 Vots a candidatures 9653
 Vots blancs 180
 Vots nuls 63
 Abstencions 7396
 Vots vàlids 9833

Col·legis Electorals:
 1.1 i 1.4 = Escola de Música
 1.2 i 1.5 = Centre Alba
 1.3 i 2.3 = IES Cambrils
 2.1 = Casal Parroquial
 2.2 i 2.8 = Cinema Rambla
 2.4 = Centre Alba Mar
 2.6 i 2.7 = Castell Vilafortuny

L'any 2007 la PLIC fins i tot aconsegueix tocar un sostre que mai abans l'ACI en les etapes prèvies havia assolit, superant igualment els darrers tres regidors de la CIC, convertint-se el seu candidat en el cap de l'oposició per primera vegada.

El fet de no entrar en el govern justament està marcat per la col·laboració entre el tripartit d'esquerres durant aquella època molt estesa arreu de Catalunya, per tal de frenar les darreres forces del «pujolisme», quedant la PLIC relacionada amb la resta de partits conservadors, CiU i PP.

Eleccions Municipals: 27/05/2007

PARTIT	COL·LEGIS ELECTORALS														TOTALS	% vots
	Dis. 1	Dis. 1	Dis. 1	Dis. 1	Dis. 1	Dis. 2	Dis. 2	Dis. 2	Dis. 2	Dis. 2	Dis. 2	Dis. 2	Dis. 2	Dis. 2		
	Sec. 1	Sec. 2	Sec. 3	Sec. 4	Sec. 5	Sec. 1	Sec. 2	Sec. 3	Sec. 4	Sec. 5	Sec. 6	Sec. 7	Sec. 8			
Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC)	297	418	360	410	291	164	186	231	171	250	168	351	164	3461	34,23	
Plataforma Independent Cambrilenc (PLIC-FIC)	70	93	76	132	50	186	183	203	85	159	79	180	76	1572	15,55	
Convergència i Unió (CIU)	107	120	130	123	77	157	65	107	38	126	88	141	46	1325	13,10	
Partit Popular (PP)	50	109	117	91	47	60	51	67	58	134	122	187	61	1154	11,41	
Esquerra Republicana de Catalunya (ERC)	68	116	128	81	63	145	56	83	45	97	56	110	43	1091	10,79	
Iniciativa per Catalunya Verds (ICV)	64	49	65	96	48	38	39	70	42	74	40	83	29	737	7,29	
Ciutadans - Partit Ciutadania (C's)	5	25	26	33	18	18	12	32	11	53	37	130	17	417	4,12	
Vots en blanc	22	24	21	16	16	31	18	19	7	21	24	34	18	271	2,68	
Vots nuls	7	10	12	7	10	3	4	4	5	9	1	5	6	83	0,82	
Número de votants	690	964	935	989	620	802	614	816	462	923	615	1221	460	10111	100,00	
Número d'electors (CENS)	1625	1883	1747	1972	1114	1335	1082	1497	937	1797	1612	2439	888	19928		
Percentatge Participació	42,46	51,19	53,52	50,15	55,66	60,07	56,75	54,51	49,31	51,36	38,15	50,06	51,80	50,74		

PARTIT	regidors
 Partit dels Socialistes de Catalunya	8
 Plataforma Independent Cambrilenc	4
 Convergència i Unió	3
 Partit Popular	3
 Esquerra Republicana de Catalunya	2
 Iniciativa per Catalunya Verds	1
 Ciutadans - Partit Ciutadania	0

Col·legis Electorals:
 1.1 = Centre Cultural
 1.2 i 1.5 = Centre Alba
 1.3 = IES Cambrils
 1.4 = Centre Civic Nou Cambrils
 2.1 = Centre Les Basses

Col·legis Electorals:
 2.2 i 2.8 = Cinema Rambla
 2.3 = CEIP Cambrils
 2.4 = Centre C/ Colom, 26
 2.5 = Escola Hotelaria
 2.6 i 2.7 = CEIP Guillem Fortuny

Cens 19928
 Vots a candidatures 9757
 Vots blancs 271
 Vots nuls 83
 Abstencions 9817
 Vots vàlids 10028

6. LA QUARTA FASE DE LES CANDIDATURES INDEPENDENTS A CAMBRILS (2011 - 2022)

El Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC) resulta ésser una candidatura independent plenament del segle XXI, o sigui bastant diferenciada amb la resta de candidatures comentades i analitzades en les tres fases anteriors.

La primera apreciació a simple vista és que es tracta d'un partit auto-denominat independent però que segons l'opinió de la població està majoritàriament escorat a l'esquerra, tot el contrari de l'ACI i la PLIC, que segons l'opinió pública majoritària resultaven estar més posicionats a la dreta, amb orígens partidistes concrets a UDC i el PP, respectivament. El cas de la CIC, en temps de la transició, s'hauria de considerar a banda ja que es tracta d'una suma de notables en un panorama de moderació i de recerca del centre, fugint dels partits més ideològics existents fins llavors.

En temps d'afrontar reptes pendents del sistema democràtic si que la pràctica política desenvolupada pel NMC contribueix a instal·lar -nos en l'actual moment que estem vivint a portes qui sap si de consolidar una nova fase del moviment de partits independents a Cambrils.

** Oliver Klein, Candidat del NMC*

6. 1. El Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC)

Els darrers mesos de l'any 2010 es consuma la ruptura del regidor Oliver Klein amb el PSC dins del mateix govern de l'Ajuntament de Cambrils.

L'Alcalde socialista del moment, Robert Benaiges, acusa el Regidor d'ésser deslleial als interessos del partit per tal de posicionar-se de cara a les llistes electorals que s'estan configurant per les properes eleccions locals del 2011. En tot cas el que s'estava vivint era una divisió interna de la militància de l'agrupació local socialista cambrilenca per les diferents maneres d'afrontar l'estratègia i els reptes de futur.

En una situació que, com a mínim, podem qualificar d'insòlita, l'Alcalde i Primer Secretari del PSC, decideix treure les competències a l'encara llavors regidor socialista i el denuncia als òrgans superiors perquè li suspenguin la militància que encara manté.

És llavors quan un grup de militants i simpatitzants s'encoratgen a presentar una nova opció independent per al municipi al voltant del lideratge de Klein⁹⁵.

Tal com figura a la seva Acta Fundacional reconeguda pel Registre General de Partits Polítics depenent del Ministerio del Interior a Madrid, del mes de febrer de 2011, el Nou Moviment Ciutadà per Cambrils - Nuevo Movimiento Ciudadano

95 L'Expedient 12/12 obert per l'Executiva Nacional del PSC es presenta contra Oliver Klein i altres tres membres de l'Executiva afins a ell com eren Albert Gómez (Primer Secretari de les Joventuts Socialistes de Catalunya), Anna Larrinaga i Fernando Bermejo. Els mateixos quatre membres denuncien l'acte de Benaiges pel qual el cas s'eleva a una Comissió de Garanties que decideix "mentrestant" "congelar" la militància de Klein. Davant la proximitat de les eleccions locals el grup de Klein decideixen oficialitzar una nova candidatura fora del PSC.

para Cambrils (NMC) es defineix des de llavors com «un partit municipalista d'estricta obediència cambrilenca».

Reproduïm a continuació el que es destaca de les seves característiques des de la mateixa formació política cambrilenca:

“El NMC és una organització política local que defensarà qualsevol proposta que consideri positiva per Cambrils, sense limitacions ni clixés de tipus ideològic. Els seus militants i simpatitzants només depenen de la interpretació directa que fan de la voluntat expressada dels veïns del municipi, als quals s’ha de passar comptes periòdicament, sense tenir cap persona ni cal altra entitat per damunt que pugui condicionar les seves decisions al respecte. La seu del NMC, així com els despatxos dels seus regidors, queden oberts a la visita i participació de tots els cambrilencs. El logo de lletres roses arrodonides es complementa amb el símbol de l’arbre centenari que representa el Pi Rodó del Passeig Marítim de Cambrils Badia, perquè totes les cambrilenques i cambrilencs som branques d’un mateix arbre fort que és Cambrils”⁹⁶.

A la pàgina web del NMC, on es recomana publicitar tot els documents importants de l’organització, com poden ser el balanç de la seva tresoreria i finances, estatuts fundacionals, programa electoral, i reglaments interns de la Comissió Executiva i de la Comissió de Garanties, també es pot seguir llegint:

“El NMC és Nou perquè té pocs anys de vida i ha interpretat la urgència dels nostres temps per canviar la manera de fer política; representa un Moviment perquè res té a veure amb un partit polític

96 Revista Cambrils Digital de febrer de 2011:
<http://www.revistacambrils.cat>

tradicional; i és Ciutadà, perquè situa a aquest en el centre de la seva acció política i considera que tots plegats fem ciutat, essent iguals i mereixent el mateix respecte sense fer cap tipus de diferència o discriminació. Els membres del NMC són cambrilencs preocupats pel present i futur de Cambrils, que han decidit passar a l'acció per intentar canviar el rumb pel que respecte a la gestió estratègica del municipi. Dins del NMC tenim persones que hi habiten tots els barris i de totes les edats, que ens hem fet grans sota la reivindicació de canviar la relació entre els administradors i els administrats. El NMC és doncs una organització política que ha sorgit de la societat civil amb persones preparades acadèmicament, professionals liberals, empresaris, autònoms, comerciants, pagesos, mariners, aturats i estudiants, entre molts altres perfils, sota la mateixa característica d'estar engrescats i il·lusionats per oferir-se al servei públic amb l'únic objectiu d'aconseguir la millora de les prestacions del lloc on hem decidit viure"⁹⁷.

Durant la primera campanya electoral del 2011, amb menys de quatre mesos de preparació, sota l'eslògan "Volem un Cambrils OK!" (que feia referència a les inicials del nom del seu candidat Oliver Klein), es van aconseguir 1300 vots i 3 Regidors.

Quatre anys més tard, a les eleccions del 2015 es va arribar al millor resultat i representació fins avui dia obtingut amb 1800 vots i tres regidors, sota l'eslògan "Amb Il·lusió, Tot per Cambrils!".

Finalment, a les eleccions de 2019, el NMC va tornar aproximadament als resultats de la primera comtessa, aquesta vegada però sí entrant al govern amb l'eslògan "Cambrils en Moviment: Tu Fas Cambrils!"⁹⁸.

97 Extret de la Presentació del partit a la seva pagina web oficial que es pot visitar a <http://www.nmc.cat>

98 Fins a la data actual el NMC acumula el major nombre d'escons independents obtinguts per part d'una mateixa formació política independent al plenari municipal, a excepció de la CIC que en va comptabilitzar 11. El NMC n'acumula 10, la PLIC 9 i l'ACI 5. Els regidors independents del NMC són: Oliver Klein, Cinta Ballesté, Santi Gámez,

Durant tots aquests anys la part important dels eixos programàtics de la proposta del NMC han estat la seguretat en cada pas donat; l'esforç en l'objectiu d'incrementar el progrés econòmic; no fer cap pas enrere en la cohesió social; responsabilitat en cada una de les accions preses; i, finalment màxima transparència i foment de la participació ciutadana en la mateixa presa de les decisions. Tot plegat queda resumit en dotze compromisos bàsics amb el ciutadà:

1. Sanejament dels comptes municipals
2. Recolzament a l'activitat econòmica;
3. Afavorir el públic i el social, tot demanant coresponsabilitat;
4. Vetllar per una seguretat ciutadana que garanteix progrés i cohesió;
5. Construir una administració exemplar i sobretot transparent;
6. Governar per tots els Cambrilencs sense fer-ne diferències;
7. Escolta i Participació Ciutadana permanent;
8. Control de l'activitat dels mateixos representants públics;
9. No malbaratar recursos i millorar l'elecció de prioritats;
10. No elevar la pressió fiscal sense millorar els serveis;
11. Motivació dels recursos humans municipals;
12. Garantir la vocació de servei públic.

Inma Sierra, Enric Daza i Natalia Pleguezuelos, tenint en compte que alguns d'ells han repetit més d'un mandat.

Una de les propostes més defensada pel NMC, que ha estat portada a debat en diferents Plens Municipals, amb el rebuig de la resta de partits municipals, fa referència al comportament dels polítics i de l'administració tot demanant i reivindicant:

1) Limitar al màxim el fet de qui ostenti una representació pública també tingui **càrrecs orgànics** a nivell intern en cada organització política, procurant separar les dues esferes i repartint aquestes tasques entre els diferents militants;

2) **Limitar la duració dels mandats** en cada esgraó de la representació política, ja sigui en la condició de regidor, com en el d'alcalde, el de conseller comarcal o diputat; acceptació de la promoció ascendent, però sempre limitant els períodes en el mateix nivell;

3) **No acumular més de dos càrrecs en l'administració pública**, a excepció dels que actualment estan associats com pot ser el de regidor i conseller comarcal, o regidor i diputat provincial;

4) **Regular per llei els salaris** de l'alcalde i regidors, diputats provincials, diputats dels parlaments autonòmics, diputats al Congrés, senadors, ministres i caps de govern, per evitar la discrecionalitat en cada cas, tenint en compte el nombre de ciutadans administrats i pressupost corresponent a gestionar en cada cas;

5) Definir per reglament els **criteris per a optar a la dedicació exclusiva** com a representant polític a nivell local amb l'objectiu de què aquesta no sigui l'opció majoritària dels càrrecs electes; tenint en compte, això sí, l'excepcionalitat de l'alcalde;

6) Imposar el **criteri d'«un polític, un sol sou»**, i donat el cas que es tinguin diferents representacions simultànies caldrà optar per l'atorgament salarial que es consideri més oportú entre els possibles;

7) Limitar per llei la participació de càrrecs electes als **consells d'administració d'empreses públiques** i d'altres organismes de representació que puguin comportar retribucions pels electes, així com en tot cas reduir aquestes mateixes retribucions;

- 8) Donar a conèixer de forma transparent el **patrimoni** que es té a l'hora d'entrar a un càrrec de representació pública, de la mateixa manera que fer públiques les **retribucions** que es tenen arrel del càrrec pel qual es pren possessió;
- 9) **Eliminar els Consells Comarcals, i reformular les Diputacions Provincials i actuals Vegueries**, per tal de reduir al mínim sous i càrregues financeres del seu funcionament estructural que resulten del tot innecessàries;
- 10) **Eliminar la Cambra legislativa de segona lectura** que és el Senat, o reconvertir-lo en tot cas en una Cambra de representació dels diferents territoris que formen l'Estat;
- 11) **Regular el control d'assistència** a les funcions de tots els representants polítics perquè aquells que no acompleixin amb els seus deures puguin ser sancionats i fins i tots expulsats de la seva activitat parlamentària; pel qual es recomana que **es publiquin les seves agendes públiques**;
- 12) **Reformar la Llei Electoral vigent** per seguir promovent el pluripartidisme i redistribuir els escos d'una manera més justa representativa entre totes les opcions que es puguin arribar a presentar en cada elecció mantenint com a premissa el valor del nombre total de vots en cada circumscripció;
- 13) Obligar per llei als partits polítics a realitzar **eleccions primàries internes** amb l'objectiu d'escollir els candidats i òrgans directius; de la mateixa que promoure les **l·listes obertes i no bloquejades** entre els candidats a escollir en les eleccions externes podent combinar representants de diferents l·listes;
- 14) **Eliminar els privilegis del que s'ha anomenat com a «classe política»**, que són conseqüència d'una època històrica totalment superada, sota el principi de què un polític en principi ha de tenir els mateixos drets i deures que qualsevol altre ciutadà, i resulta convenient que no depengui econòmicament del breu període que pot passar en política; de la mateixa manera que s'ha de ser sempre responsable dels seus actes davant de la llei com la resta d'administrats;
- 15) Regular per llei diferents aspectes públics sobre els quals només es podrien prendre decisions governamentals sota la prèvia d'una **consulta ciutadana** entre els implicats, que és l'expressió més clara de la **democràcia directa**; aquesta eina, que actualment existeix però no és vinculant, s'hauria

de revaloritzar per una millor higiene i qualitat democràtica;

16) Reduir, a *grosso modo*, el **nombre absolut de polítics** representats en les diferents administracions, que a més comporten amb ells mateixos l'elecció de més **assessors i personal de confiança** que encareixen molt la hisenda pública;

17) Replantejar l'aspecte fonamental de la **disciplina de vot de partit**, tan arrelada en la nostra democràcia ibèrica, que només té com a objectiu protegir sota el discurs únic la voluntat dels dirigents interns de cada organització, quant ans tot el contrari caldria promocionar les veus pròpies i l'expressió de les singularitats;

18) En el marc de la **selecció dels quadres i de les elits** de cada partit caldria que es valorés la preparació i la dedicació prèvia dels candidats més enllà de la seva vida interna a l'organització i fidelitat;

19) **Reduir prop dels deu mil aforats** que es tenen al país entre el sistema polític i el judicial, fruit de privilegis anteriors que ja no poden ser de cap manera vigents; igualment exigir la **signatura d'un codi ètic personal** davant l'elector pel qual el representant no pugui acceptar regals enverinats;

20) Finalment, després de més de trenta-cinc anys, s'hauria de cercar el consens suficient per encarar l'**actualització i reforma de la Constitució aprovada el 1978**, tenint en compte les exigències dels temps actuals i per tal de solucionar aspectes que mai abans van quedar prou ben resolts⁹⁹.

Sota el títol de "**Moció a favor de mesures per una reforma del sistema polític i la pràctica democràtica**", aquestes vint propostes s'han debatut en el Ple cambrilenc en els darrers anys sense que en cap ocasió la resta de grups municipals trobin a bé aprovar-la i així vincular-s'hi.

99 Pocs anys després de la declaració de principis presentada en forma de Moció pel NMC els parlaments autonòmics i estatals s'han dotat de respectives lleis sobre la transparència que regulen alguns aspectes com poden ser la publicació del patrimoni, agendes, públiques, duplicitats de càrrecs..., que afecten directament als polítics del nostre territori.

Després de moltes reunions prèvies en espais cedits per simpatitzants de l'organització als Barris de l'Eixample i de l'Eixample Platja, la seva primera seu social esdevingué el mateix local de campanya que serví per a les eleccions de 2011, al Carrer Moragues i Barret 12, havent de canviar a l'actual seu del Carrer Joan Maragall 7 l'any 2017, mantenint-se al Barri de La Perellada

Des d'un primer moment el NMC ha hagut de superar la inicial reticència a la creació de la figura del militant, amb el pagament corresponent d'una quota econòmica, concretament de seixanta euros anuals, que doni dret a votar i ésser votat, el que es coneix com a sufragi actiu i sufragi passiu.

Aquesta estabilització de la militància, juntament amb els ingressos públics per l'obtenció dels resultats a les eleccions i la seva constitució com a grup municipal a l'ajuntament, representen doncs les dues principals maneres d'autofinançar-se, fins a transformar-se en una organització exemplar que ja ha comptat amb quatre canvis de Comissions Executives¹⁰⁰ i també de Comissions de Garanties¹⁰¹, sempre immediatament després de cada elecció municipal

Els Programes Electorals presentats en cada cas, han estat dissenyats per cada quatre anys (2011-2015, 2015 - 2019, i 2019-2023), elaborats en cada cas després de processos participatius interns a partir de la dinamització de Comissions de Treball que veuran validades les seves respostes en primer lloc per l'Executiva i en instància última i determinant per la seva Assemblea General.

El NMC des d'un ben principi ha comptat amb el que s'anomena Secció Jove Independent que en dos períodes diferents ha estat encapçalada per l'Alfred Giménez i la Natalia Pleguezuelos.

Durant les dues primeres legislatures a l'oposició, 2011 - 2015 i 2015 - 2019, el NMC va resultar estar molt actiu en

100 Els Presidents de les diferents Comissions Executives del NMC fins al dia d'avui han estat per ordre cronològic: Fernando Rodríguez, José Emilio Sánchez, Inma Sierra, Enric Daza i Antonio Martínez.

101 Les Comissions de Garanties escollides per les noves Executives, i ratificades per les Assemblees respectives, formades per tres membres i un president de la mateixa, només han hagut d'actuar en aquests gairebé 10 anys d'existència en dues ocasions: en una ocasió per dirimir un litigi entre companys enfrontats, i en una segona per tal d'expulsar els tres regidors trànsfuges del 2018.

la crítica i procés d'elaboració del primer Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que es va donar en l'ajuntament cambrilenc; també va votar en contra de la supressió dels serveis de Ràdio i Televisió de Cambrils, així com de l'Oficina Municipal d'Informació al Consumidor (OMIC) i la figura del Defensor del Ciutadà; es va manifestar en contra de les retallades en educació i concretament a l'Escola Municipal de Música, a la vegada que va votar negativament a les propostes del govern de pujada d'impostos per un pressupost del tot poc ambiciós.

Durant aquesta quarta època del moviment independent a Cambrils el NMC s'ha consolidat amb aproximadament una centena de militants i més de tres-cents simpatitzants, les quotes dels primers han ajudat a sufragar tant el lloguer de la seu social esmentada com la publicació dels cinc Butlletins d'Informació Municipal del NMC publicats fins al moment.

Entre les diferents activitats programades per partit municipalista cal destacar els Congressos d'Idees i Sopars de Nadal anuals celebrats en diferents indrets del municipi de forma aleatòria, la tradicional calçotada de març, la venda de llibres de segona mà per Sant Jordi, la celebració del Dia Internacional del Treballador l'1 de Maig, la Campanya de Nadal de recollida d'aliments per les famílies menys afavorides, Excursions, Festes Infantils, presentacions de llibres, plantada d'arbres i actes esportius, entre d'altres.

Cada dimarts setmanalment, a excepció dels dies festius, Nadal, Setmana Santa i el juliol i l'agost, a banda de la convocatòria de les Comissions Executives i Assemblees estatutàriament necessàries s'han convocat Xerrades i Conferències Formatives de l'interès dels militants i simpatitzants, paral·lelament a l'oblidada participació dels regidors per tal d'explicar les seves tasques a la casa consistorial.

A partir del juny del 2019, en un govern presidit per la republicana Camí Mendoza, en la qual a banda d'ERC també es requereixen els dos regidors de Junta per Cambrils, el NMC és responsable dins del nou govern municipal de les Àrees de Promoció Econòmica i Participació Ciutadana (Oliver Klein); Urbanisme i Obra Pública (Enric Daza); i, Joventut i Esports (Natàlia Pleguezuelos).

Fernando Bermejo, un dels fundadors del NMC, comenta en relació al seu partit polític:

«L'estructura de participació del NMC ja és un actiu en plena efervescència. Cada assemblea n'és una classe de moderació i de sentit crític. La modulació avança en cada votació i en la presa de decisions que aborda l'inefable regeneració democràtica.

El nostre partit reconeix els voluntaris de l'agrupació, que, segons els seus valors i professió proporcionen cordura al futur representant del poble amb el valor adjunt del compromís solidari, no només d'idees, sinó de treball en equip, que es pot transformar en una democràcia plural i activa dels ciutadans.

Aquesta organització és d'una maduresa intel·lectual difícil d'igualar a Cambrils i a la rodalia. És progressista en les seves relacions i en la seva acció socioeconòmica. L'obertura de ment dels seus representants ens pot fer recordar l'intercanvi que pregonava el vell professor Tierno Galván. Cal doncs sempre portar la desavinença en la polèmica a la comprensió de les parts, mantenint cada particular visió sense renunciar-hi, com tampoc renunciar a l'essència de la vida que la podríem definir de la següent manera: honestedat, severitat en el control de la gestió, capacitat pel treball i visió global de les contingències que sempre poden arribar¹⁰².

El valor de la democràcia interna resulta doncs inestimable pel NMC donant sempre la darrera paraula decisòria a la seva Assemblea, rendint comptes de forma contínua a les reunions de tots els dimarts al vespre, però també publicant a la web i repartint l'estat de les finances internes entre els interessants, així com publicitant els acord adoptats o donant a conèixer com funcionen els òrgans interns de gestió.

Sota el principi de què qualsevol idea pot ser bona i no s'han de tenir prejudicis sobre el seu origen, també el NMC és una organització que cultiva la diversitat, fomenta la

102 Entrevista de l'autor al militant del NMC Fernando Bermejo.

participació de la joventut i té en compte les noves maneres de fer política aprofitant per exemple els beneficis que ens aporten les noves tecnologies, que ajuden a compartir una informació contínua sobre el municipi i la gestió municipal en concret.

*Logo NMC

CANDIDATURA NMC 2011

1. Oliver Klein
2. Cinta Ballesté
3. Santi Gámez
4. Macarena Recuerda
5. Natalia Manchón
6. Pedro Lafuente
7. Ester Rodríguez
8. José Emilio Sánchez
9. Anabel Muñoz
10. Julià Arànega
11. Inma Sierra
12. José Luis Correa
13. Joan Vila
14. Montse Gallego
15. Beatriz Arias
16. Xavier Vilàs
17. Nuria Iriarte
18. Jordi Rojas
19. Loli Márquez
20. Sonia Cejas
21. Susana Cerveró

CANDIDATURA NMC 2015

1. Oliver Klein
2. Cinta Ballesté
3. Santi Gámez
4. Inma Sierra
5. Tomás García
6. Enric Daza
7. Carlos Cebrián
8. José Emilio Sánchez
9. Natalia Pleguezuelos
10. Grego Martín
11. Edgar Martínez
12. Josep Lluís Bonet
13. Carmen Tello
14. Alfred Giménez
15. Fabiola Silva
16. Cristóbal Granero
17. Camí Franch
18. José Luis Fernández
19. Juan Molina
20. Isabel Gabilondo
21. Primitivo Galera

CANDIDATURA NMC 2019

1. Oliver Klein
2. Enric Daza
3. Natàlia Pleguezuelos
4. Antonio Martínez
5. Gerda Wagenaar
6. Maria Rosa Carrasco
7. José Ángel García
8. Pablo Arrogante
9. Aureli Sirvent
10. Neus Bosquet
11. Francisco Serrano
12. Àngels Montull
13. Blanca Elena Morillo
14. Juan Molina
15. Elisa Solé
16. Vicente Cuevas
17. María Teresa Díaz
18. Eduardo di Lucci
19. Pepita Ferrando
20. Baba Dia Diallo
21. Soledad Bellido

Els Estatuts del NMC han estat modificats en quatre ocasions donats els canvis de les Comissions Executives i les noves exigències de la relativament nova Llei de Partits Polítics. Fins a la data el NMC ha tingut quatre presidents: Fernando Rodríguez, José Emilio Sánchez, Inma Sierra i Enric Daza. Puntualment s'informa de la situació financera i econòmica del partit al Tribunal de Cuentas, així com s'informa de les despeses de cada campanya electoral.

Malgrat les lletres i símbols oficials, el NMC serà conegut pel seu emblema que és el Pi Rodó del barri marítim de Cambrils Badia. Malgrat no figurar oficialment aquest dibuix de l'ombra d'un Pi Rodó és el que més identificaran els ciutadans de Cambrils a l'hora de votar-lo.

L'àmbit d'actuació ha resultat un altre tema de gran debat dins de la militància del NMC per l'opinió d'alguns membres seus sobre el fet de què el NMC es podria exportar a altres municipis, pel qual anteriorment s'hauria d'ampliar aquesta vocació fins al moment exclusivament cambrilenca. En totes les ocasions el tema no ha estat aprovat per la majoria suficient i s'ha emplaçat a tornar-ho a debatre en una propera ocasió.

Quant a l'organització interna del partit la Comissió Executiva ha de comptar en tot cas amb un President, un Vicepresident, un Tresorer i un Secretari d'Organització, entre altres membres que s'anomenaran vocals i es dedicaran a liderar les diferents Comissions sectorials creades ad hoc. La Comissió Executiva sempre pot presentar, però ha de ser l'Assemblea qui aprovi.

En aquests òrgans s'obre sempre la participació sense vot als militants, al igual que a l'Assemblea hi poden participar sense vot els simpatitzants.

D'altra banda, la Comissió de Garanties en el transcurs d'aquests darrers deu anys només s'ha convocat i ha decidit en dues ocasions en conflictes entre companys i el transfuguisme dels seus antics regidors Ballesté, Gámez i Sierra.

L'economista i activista Arcadi Oliveres pot considerar-se com el padrí de la fundació del partit i curiós resulta que mesos després de la seva visita per tal de beneir l'aventura del NMC, el mateix prestigiós professor de la UAB i la mediàtica monja Teresa Forcades, donaren a conèixer la iniciativa de constitució d'un nou moviment polític d'àmbit català sota el nom de Procés Constituent que, amb el pas del temps, va anar quedant diluït en l'àmbit dels Comuns i de les Candidatures d'Unitat Popular.

Com dèiem en anterioritat, en aquesta darrera fase les candidatures independents a Cambrils, aquestes proliferen fins al punt de fer-se la competència entre elles mateixes. Així doncs una nova escissió del NMC es va presentar a les darreres eleccions del 2019, Ara Decidim Nosaltres (ADN), resultant molt probable que aquesta segueixi sent la tònica en els següents cicles.

També la candidatura d'Alternativa Mediterrània (ALME), a banda de Cambrils pretenia presentar diferents llistes electoral a altres poblacions de la demarcació.

* Butletí d'Informació del NMC

CAND. ADN CAMBRILS - ARA 2019

1. Tomás García
2. Jesús Carayol
3. Mercedes Martín
4. Davide Quirós
5. Inma Dueñas
6. Eduard Asensio
7. Camí Franch
8. Carlos Fornós
9. Susana García
10. Miguel Ángel Martín
11. Roberto Illán
12. Josep Lluís Bonet
13. Fernando Burgueño
14. Josefa García
15. Jaume Escurriola
16. Miquel Miralles
17. Jonatan Morlesín
18. Joaquín Porro
19. Eugènia Cerrato
20. Agapito Carayol
21. Jordi Palau

* Logo ADN Cambrils

CAND. ALTERNATIVA MEDITERRÀNIA (ALME) 2019

1. José Luis Villares
2. Àlex Escudero
3. Isabel Fernández
4. Javier Cortés
5. Antonia Ricis
6. Jesús Rigal
7. Adrián Cortés
8. Ana Guerrero
9. Sebastián Márquez
10. Patrocinio Sanz
11. Rosario Beldad
12. José Manuel Arnal
13. Pilar Sánchez
14. José Méndez
15. Sandra Bertrán
16. Javier Balart
17. Jorge Martín
18. Marta Pérez
19. Adrián Sarmiento
20. Nuria Pérez
21. Inma Merle

* Logo de ALME

La primera vegada que es presentava el NMC encara existia i es presentava la candidatura de la PLIC que havia estat governant els darrers quatre anys.

Aquestes eleccions serveixen per observar com determinants votants d'una candidatura independent poder arribar més enllà d'aquelles persones que es consideren a elles mateixes independents, i poden esgarrapar vots en el cas del NMC, per exemple, directament del PSC; així com presumiblement la PLIC havia tret vots a CiU.

A partir d'aquestes eleccions els pactes a Cambrils i la seva governabilitat es dificulten sobre manera i havent pogut estat fins al darrer moment al govern municipal el NMC queda a l'oposició.

Eleccions Municipals - 2011

PARTIT	COL·LEGIS ELECTORALS															%	
	Districte 1	Districte 1	Districte 1	Districte 1	Districte 1	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	TOTAL	VOTS
	Secció 1	Secció 2	Secció 3	Secció 4	Secció 5	Secció 1	Secció 2	Secció 3	Secció 4	Secció 5	Secció 6	Secció 7	Secció 8	Secció 9	TOTAL	VOTS	
CIU	185	167	244	211	180	196	111	202	100	239	186	131	61	161	2.374	21,51	
PSC-PM	190	284	274	241	210	127	116	128	125	192	91	98	114	116	2.306	20,89	
PP	110	154	154	169	70	100	89	118	75	208	183	165	101	166	1.862	16,87	
NMC	117	176	101	170	139	43	76	71	62	114	44	72	63	70	1.318	11,94	
LA PLIC-FIC	39	71	59	86	39	140	120	117	55	107	60	60	52	57	1.062	9,62	
ICV-EUIA-E	34	42	51	68	31	27	21	43	34	58	27	30	23	42	531	4,81	
ESQUERRA-AM	32	32	38	39	17	55	32	43	21	34	25	18	13	27	426	3,86	
SI	30	24	35	12	25	33	18	40	7	34	28	20	12	43	361	3,27	
VxC	6	4	3	4	1	2	6	7	2	0	49	48	2	54	188	1,70	
Vots en blanc	21	38	23	54	23	23	15	34	14	51	21	29	9	42	397		
Vots nuls	13	21	13	17	25	25	10	15	12	23	8	16	6	8	212		
Número d'electors .Cens	1.421	1.869	1.824	2.013	1.212	1.258	1.042	1.576	984	2.153	1.841	1.489	857	1.548	21.087		

Col·legis electorals

- 1.1 = Centre Cultural
- 1.2 i 1.5 = Escola Joan Ardevol
- 1.3 = IES Cambrils
- 1.4 = C. Cívic Nou Cambrils
- 2.1 = Centre Les Basses
- 2.2 i 2.8 = Cinema Rambla
- 2.3 = Escola Cambrils
- 2.4 = Centre C. Colom, 26
- 2.5 = Escola Hostaleria
- 2.6, 2.7 i 2.9 = Escola Guillem F.

Les eleccions municipals de 2015 representen una fita molt important pel moviment municipalista a Cambrils ja que el NMC s'enfila als quatre regidors i arriba als mil vuit-cents vots que anys endarrere havien fet majoritària l'opció de la FIC.

Es calcula en aquests moments que qualsevol partit que pugui apropar-se als tres mil vots i pugui arribar als cinc o sis regidors, podria segurament a partir d'aquests moments considerar-se el guanyador d'unes eleccions municipals on cada vegada hi haurà més fragmentació, amb nous partits independents, nacionals i estatals, que aspiren d'igual manera a tenir qualsevol tipus de representació.

Malgrat empatar a quatre regidors amb el NMC ERC i CiU, segellen una aliança per barrar el pas a un nou govern dels independents a Cambrils, considerant-se ells els guanyadors morals d'aquesta data.

Eleccions Municipals – 2015

PARTITS	RESULTATS PER COL·LEGIS ELECTORALS																	% TOTAL	VOTS
	Districte 1	Districte 1	Districte 1	Districte 1	Districte 1	Districte 1	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2	Districte 2		
	Secció 1	Secció 2	Secció 3	Secció 4	Secció 5	Secció 6	Secció 1	Secció 2	Secció 3	Secció 4	Secció 5	Secció 6	Secció 7	Secció 8	Secció 9	Secció 10			
ERC-Avancem-AM	165	148	189	74	151	70	168	91	171	104	103	141	128	66	148	59	1.976	17,36	
CiU	143	126	171	80	157	54	159	95	133	57	109	129	142	51	116	79	1.801	15,82	
NMC	150	217	173	85	178	137	64	89	95	100	93	86	86	70	94	81	1.798	15,79	
CIUTADAS (C's)	48	94	86	45	73	84	44	31	111	41	82	133	179	29	150	87	1.317	11,58	
PSC-CP	122	141	120	76	68	127	44	85	74	63	60	64	72	49	70	47	1.282	11,26	
PP	51	72	85	44	39	33	65	55	84	50	64	107	75	46	85	58	1.013	8,90	
ASSEMBLEA (ADC-E)	39	60	64	10	35	21	33	27	69	41	42	45	19	32	44	18	599	5,26	
MES	33	28	32	6	28	24	41	29	29	15	33	19	11	25	15	11	379	3,33	
ALTERNATIVA (ADXC-FIC)	15	21	21	29	14	21	26	25	27	7	13	19	13	13	18	5	287	2,52	
ARA (A)	9	12	22	6	16	10	25	29	42	14	18	22	16	9	18	10	278	2,44	
SI- Solidaritat	6	10	14	2	7	7	8	8	15	11	2	5	10	5	14	5	129	1,13	
Vots en blanc	10	24	18	10	22	15	19	18	30	7	26	27	31	11	31	4	303	2,66	
Vots nuls	15	23	23	11	21	19	26	10	13	7	14	12	9	6	3	9	221	1,94	
Total	806	976	1.018	478	809	622	722	592	893	517	659	809	791	412	806	473	11.383	100	
Número d'electors. Cens	1.491	1.896	1.876	827	1.270	1.199	1.264	1.064	1.671	959	1.297	1.890	1.631	874	1.596	949	21.754		

COL·LEGIS ELECTORALS

1.1 = Centre Cultural
 1.2 i 1.5 = Escola J. Ardevol
 1.3 = Institut Cambrils
 1.4 i 1.6 = C. C. Nou Cambrils
 2.1 = Centre Les Basses
 2.3 = Escola Cambrils
 2.2 - 2.4 - 2.8 = Local C. Colom
 2.5 i 2.10 = Escola Hostaleria
 2.6 - 2.7 i 2.9 = Esc. Guillem F.

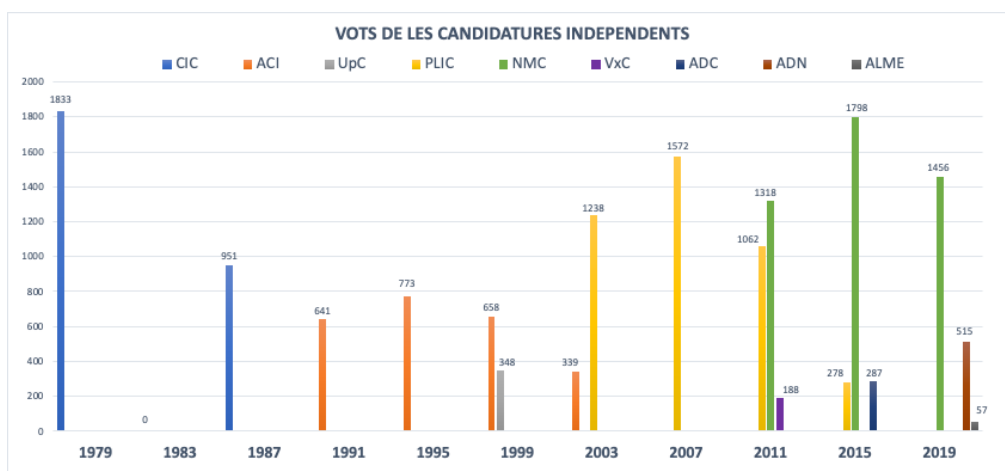
Finalment arribarien les darreres eleccions estudiades del 2019, quan el NMC s'estabilitza amb els tres regidors de la primera ocasió, després d'haver viscut una escissió interna d'un grup de militants i simpatitzants que presentaran una altra llista independent, i els mil tres-cents vots que també aconseguí en la primera ocasió.

De l'experiència diuen que se'n aprèn, i havent considerat el NMC entrar en el govern municipal i havent donat a conèixer les seves aspiracions a l'hora de negociar, l'alcaldessa republicana Camí Mendoza decideix canviar el seu tercer soci de govern, o sigui el PSC, per l'entrada al mateix d'un NMC que, finalment, podrà entrar a gestionar a Cambrils.

El govern quedarà doncs constituït per sis regidors d'ERC, tres del NMC i dos de Junts per Cambrils, la nova marca de l'antiga CDC.

A l'oposició quedaran quatre regidors socialistes, quatre regidors de Ciudadanos, un regidor del Partit Popular, i el regidor no-adscrit Joan Maria Artigau, antic regidor d'UDC.

QUADRE RESUM DE TOTES LES ELECCIONS MUNICIPALS A CAMBRILS / RESULTATS DE LES CANDIDATURES INDEPENDENTS PRESENTADES FINS AL 2019

EPÍLEG:

VIGÈNCIA I CANVIS EN EL FET INDEPENDENT

Amb més de quaranta anys de perspectiva, des de què es convoquessin les primeres eleccions plenament democràtiques després de la mort del dictador Franco, podem començar a analitzar objectivament i comparativament amb més rigor científic la maduresa de la democràcia local catalana i espanyola del moment.

Durant aquests anys hem estat analitzant els sis principals reptes de les relacions internacionals de cara a l'adveniment del S. XXI: destacàvem doncs la governabilitat política mundial, però també la governabilitat de l'economia, les finances i el comerç, així com el mateix estat del canvi climàtic, les migracions internacionals, el subdesenvolupament i la guerra en molts indrets apartats encara de la centralitat del planeta.

Entre aquests reptes no podem deixar d'esmentar la mateixa crisi de la democràcia representativa tal com se'ns mostra en els nostres dies, amb un número creixent de democràcies teòriques i una disminució dels índexs de la qualitat de la mateixa, amb increment dels comportaments autoritaris i la retallada als drets bàsics d'expressió, pel qual la democràcia local, que és aquella més propera a l'habitant de cada nucli urbà també podem observar-la amb preocupació.

De tot plegat no se'n pot distanciar doncs l'anàlisi dels partits independents municipalistes, que treballen autònoms els seus propis programes d'acció política, però que es veuen influenciats evidentment pel panorama global.

Malgrat ésser considerats en molts casos com a reductes o excepcions del sistema general la veritat és que la supervivència d'aquests partits petits amb el pas del temps és notòria i ja avui dia els podem considerar que han arribat per quedar-s'hi.

Seguint amb les notícies més recents del panorama polític local a la demarcació de Tarragona, durant aquest mateix març de 2020 un nou candidat independent, encara federat dins de la FIC, en el cas d'El Creixell (Tarragonès) ha estat proclamat alcalde mitjançant un pacte amb les altres forces del govern que hi formen part.

Igualment aquest mes d'abril a l'Ajuntament de Cervera, els dos regidors de la candidatura independent Solucions i Futur (SiF) han decidit canviar de soci de govern, abandonant el batlle convergent Jordi Augé pel candidat republicà Joan Santacana.

Molts especialistes en la Ciència Política estan estudiant en aquests precisos moments si és que les normatives electorals han de donar facilitats a la presència de candidatures més de l'estil «independent» que no pas apuntalar un vell sistema de partits polítics que només amb els seus tentacles ben instal·lats al bell mig del poder opten per la resistència numantina, el que és en el seu cas la supervivència més mediocre per mantenir el seu estatus de privilegis.

Per una banda la rendició de la ideologia més ortodoxa, que ja no és la mateixa que durant el segle XX tot vessat de sang, però d'altra banda la mateixa forma dels partits, que segurament han de ser més permeables, oberts i transversals, donen les solucions perfectes a projectes singulars que s'estan desenvolupant a França o Itàlia, però que potser també tenim davant dels nostres propis ulls no gaire lluny i no ho hem sabut interpretar de la mateixa manera.

Passar de les petites poblacions a les grans ciutats ja ha estat difícil, com per saber, si la victòria de Jordi Ballart a Terrassa es pugui interpretar perquè és el líder de la nova opció Units per Terrassa, o per haver estat un destacat dirigent socialista. De la mateixa manera ens podríem preguntar sobre el perquè de la gran victòria a nivell local de l'Alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet quan el seu partit en altres trobades electoral es situa en total retirada.

Aquest tipus de pregunta ha de ser clau a l'hora de procurar esbrinar si en el futur alguns resistiran amb personalitats fortes i caràcter en els seus feus, o seran aquestes mateixes figures o la mateixa resta de població qui engendrin quelcom nou i potent que pugui fer tabula rasa en el panorama de la micro i de l'alta política del nostre país.

L'exemple de Cambrils ha resultat doncs només una excusa per seguir observant que les coses segueixen canviant molt de pressa arreu pel que respecta al món de les candidatures independents...

Però cap a on? Aquí ho hem investigat precisament per aportar-ne unes pistes. Valguin per a qui valguin.

CONCLUSIONS: PRINCIPALS VIRTUTS I HÀNDICAPS DELS PARTITS INDEPENDENTS MUNICIPALISTES, AMB ESPECIAL ATENCIÓ A CAMBRILS

En la política més convencional que es pot conèixer en qualsevol democràcia avançada un polític «independent» és tècnicament una persona no afiliada a cap partit polític que es postula per un càrrec públic de representació institucional.

Tres maneres d'entendre particularment la independència de criteri de cada elector i candidat poden determinar la manera de constitució de plataformes de més persones, compartint la mateixa idea individualment expressada amb anterioritat, volent sumar esforços per arribar a l'objectiu de convertir-se en alternativa real als partits polítics tradicionals.

Així doncs tenim els independents que poden tenir un punt de vista que alguns poden representar com el «centre polític» entre les dues opcions majoritàries de centre-dreta i centre-esquerra que generalment predominen en molts països democràtics occidentals, en una espècie de situació equidistant sobre la qual molt s'ha debatut¹⁰³.

Altres partits independents, sense cap mena de dubte, estan construïts sota el prisma de perfeccionar experiències anteriors, generalment properes a aquests partits polítics clàssics, ara amb

103 El debat sobre si el centre resulta en sí mateix un posicionament ideològic o una ideologia amb tots els ets i tuts resultaria llarg i complex. En tot cas podem afirmar que els "centristes" es defineixen d'aquesta manera per fugir de l'etiqueta de la dreta o l'esquerra, el qual tampoc vol dir que siguin equidistants en qualsevol dels temes plantejats d'agenda pública política. Ja hem comentat que per uns el centrisme pot ser atacat per amagar alguna cosa al darrera, el qual podria acusar-se d'hipocresia o populisme, i per uns altres pot ser considerat com "una tercera via" positiva que filtra el millor de les posicions més flexibles d'uns i altres. En el que molts convindran, malgrat tot, com a millor sinònim de "centrista" serà el de "moderat". El que molts entendran en el nostre marc de pensament més general quelcom molt proper també a "liberal".

l'ambició de millorar la seva pràctica política o contingut democràtic, per esmentar-ne només un exemple.

Amb el criteri de no copiar o versionar el nom d'una ideologia, que potser sí que existeix en el seu bagatge, es planteja l'adjectiu «independent» per tal de no haver-se d'associar amb cap referent passat o present, i marcar d'aquesta manera un perfil ben propi.

Aquest és el cas de grups que surten d'escissions de partits més grans o històrics o també pot ser el cas de nous moviments que superen la manera de funcionar fins al moment per les estructures dominants establertes

Aquest nou tipus de conceptualització dels independents és aquella que sorgeix de membres molt propers a una ideologia o partit conegut preexistent, però que, mantenint gran part dels seus discursos i manifestacions, mai escolliran formar-ne part o fer-se amb el seu carnet oficial per transformar-se en militants seus oficials, de la mateixa manera que mai en pagarien una quota econòmica sota la mateixa premissa per, tal d'evitar engreixar organitzacions supraestructurals com les criticades, volent mantenir a tota costa el seu grau d'independència personal considerat.

La solució de crear una plataforma que pugui recolzar un candidat o grup de ciutadans que tenen una concepció diferent a l'habitual de fer política pot provocar, finalment, la constitució, d'igual manera, d'un tercer tipus d'aquests partits polítics independents de què tant hem parlat en aquesta investigació, per tal d'accedir a un càrrec públic que pugui contribuir a la mateixa projecció de les seves idees i estil, totalment original i sense precedents.

Al llarg d'aquesta Tesi s'ha manifestat que el lloc més comú per desenvolupar aquesta nova manera de fer resulta que són les eleccions municipals, o sigui aquelles que són més a prop de l'elector, que és qui busca més garanties per assolir un compromís de solucions ràpides i directes als seus problemes quotidians, i n'hem vist semblances i mateixes reaccions a diferents països de les democràcies occidentals avançades com poden ser els Estats Units d'Amèrica, Bèlgica, França, Alemanya, o Espanya.

Durant tot el temps dedicat a la present investigació hem volgut mantenir l'interès en dos grups de previsions fonamentals: per una banda, la constatació de què els partits independents municipals són una constant, però sobretot també el fet, per una altra banda,

de què segurament resulten imprescindibles per al mateix funcionament i renovació constant del fet democràtic, amb el seu impuls corrector de les majories naturals, ideològiques diguem-ne igualment, que es posicionen arreu.

Més en concret, resulta notori com a l'Estat Espanyol, després de l'ocàs de la darrera dictadura del segle passat, existí un moviment independent molt fort, que sorgí del no res, de forma natural, que aviat quedaria fagocitat per la creació, refundació i interès dels nous partits majoritaris.

I d'aquesta mateixa manera s'ha anat repetint el procés ininterrompudament, ja que després de cada crisi partidista, o frenada del mateix sistema democràtic, en sorgeixen més formacions proclamades independents, i que reivindiquen la política de proximitat realitzada des de la singularitat veïnal, algunes de les quals poden resultar igualment fruit de l'ambició particular, i d'altres amb un real sentiment de contribuir a la millora de la societat més propera.

Efectivament, fent autocrítica, es pot confirmar que moltes formacions independents no han estat exemptes de greus errors, interpretacions o directament aprofitaments, el qual es pot dedicar a qualsevol moviment partidista o ideologia aplicada en qualsevol moment i qualsevol país de la història més antiga o més recent.

En tot cas el que vol deixar clar la present investigació és que el «fet independent» a la nostra democràcia més immediata, amb els seus anars i venirs, en quaranta anys, dividits en diferents fases i anagrames, s'ha de tenir molt en compte i ha tingut un protagonisme essencial en el mateix moment del dia d'avui que estem vivint.

I, com són llavors aquests independents dels quals tant n'hem parlat? Doncs, a banda d'aquelles militàncies ortodoxes que mai canviaran d'opció política, l'«independent» pot ser qualsevol persona moderada del nostre entorn que, de forma exigent, va canviant el vot al llarg del temps i pot arribar a transformar la seva exigència d'assolir més democràcia en un activisme del tipus descrit.

Així doncs, dins del canvi de vot dels nostres veïns, a les eleccions locals sobretot, una opció molt plantejable, durant tots aquests anys, més en el segle dels valors líquids i la fugida dels

extrems, resulta ésser el cas d'una candidatura independent, sigui quina sigui, nova, neta, original, interessant...

Si ens fixem en l'annex final d'aquesta Tesi veurem com majoritàriament els independents més propers són:

«Els independents que coneixem més a prop generalment són més homes que dones; tenen entre vint-i-cinc i cinquanta anys, o sigui que compten amb l'edat madura; són nascuts tant a Catalunya com a fora de Catalunya; però compten amb una forta vinculació a l'hora d'identificar-se amb la mateixa Catalunya; provenen de diferents professions; tot comptant amb un nivell d'estudis mitjà o superior; creuen que l'economia i el pragmatisme han de ser potser els temes més importants de la seva gestió pública; i, pel que respecta, a les seves idees polítiques generals, poden arribar a ser molt transversals, havent militat alguns anteriorment en diferents formacions polítiques, malgrat que en l'actualitat saben resoldre molt bé el que significa per ells la seva aposta per mantenir un criteri independent des del municipalisme¹⁰⁴.»

En aquesta investigació s'ha pogut expressar igualment que per les forces independents sí resulta força natural arrelar-se i enfortir-se en el municipalisme, i com més gran és fa el poble o la ciutat més difícil es fa competir amb forces polítiques més de tipus ideològic clàssic, malgrat que n'hem volgut esmentar algunes excepcions, i potser la mateixa Vila de Cambrils en sigui paradigma de població de dimensió mediana on les candidatures lliures i locals hi compten amb un aval important.

En tot cas resulta del tot objectiu reconèixer, després de l'observança realitzada, que si s'analitza el fet independent extrapolat, tant a les comunitats autònomes com a l'estat, la seva

104 Com assenyala l'Annex 18 esmentat durant els darrers deu anys s'han anat realitzant més de cent enquestes entre càrrecs electes que formaven part de partits independents per arribar a conèixer les seves principals caracteritzacions sociològiques. El que sí sorprèn molt és comprovar com molts dels actuals "independents" poden haver arribat a la seva opció actual després d'haver arribat a militar en formacions polítiques tan diverses com poden ser CDC, UDC, PSC, ERC o PP. En tot cas també existeixen els perfils "d'independents purs", que diuen haver-ho estat sempre, fins i tot abans d'haver-se presentat en una candidatura en concret.

representació i força resulta molt diluïda, amb les dificultats evidents de permanència donada la seva àmplia diversitat i plurifuncionalitat.

I és per això mateix que hem presentat àmpliament el cas de la FIC, amb la qual han tingut relació, en el seus millors moments, les candidatures independents cambrilenques. El discurs municipalista divers arreu que intenta pregonar-se des d'una estructura superior costa molt de mantenir per logística i coherència interna pròpia.

Amb anterioritat hem parlat de partits polítics com el GIL, que, malgrat ser recolzats majoritàriament, avui no són considerats positivament precisament per les seves bones pràctiques, però podríem parlar d'algunes altres formacions que han sorgit al llarg de la nostra democràcia de les quals resultaria interessant estudiar el seu grau d'autonomia o vinculació a una ideologia concreta.

Esmentar per exemple el cas del Partido Regionalista Cántabro (PRC), del molt conegut Miguel Ángel Revilla, que, malgrat ser aparentment «independent», pel que respecta a l'àmbit més ideològic, el seu projecte es podria emmarcar dins d'aquest «regionalisme» que pregona, que potser sí pot resultar esdevenir quelcom semblant a una suma de municipalismes.

Si parléssim de la nova presència de la candidatura de Teruel Existe al Congrés dels Diputats, segurament arribaríem a la conclusió que és una formació independent en l'actualitat, centrada en les necessitats i la gestió d'un territori concret, malgrat que molts dels seus actius tenen vida partidista prèvia

En totes aquestes llistes electorals hi observaríem un enfoc territorial en base als municipis prou interessant de seguir estudiant, com podria resultar de la base de la democràcia cantonal de la Confederació Helvètica, en aquest cas coincidint en la reivindicació ni tan sols d'una nacionalitat o una comunitat autònoma, sinó d'una província en concret, com podria ser el cas de Teruel.

D'aquesta manera podem seguir analitzant d'igual forma al Foro Asturias, o la Unión del Pueblo Navarro (UPN), que sembla que sempre han arribat a pactes amb forces de centre-dreta, pel qual ja no haurien de ser considerades tan independents; o, d'altra banda, la Chunta Aragonesista o la Coalición por Melilla (CpM) de Mustafá Aberchán, que justament fan el mateix pel costat del

centre-esquerra, moltes vegades tractant-se d'escissions històriques en cada territori de projectes d'àmbit superior.

Si volem filar més prim tampoc podem amagar que hi ha altres partits, qui sap si del tot independents i municipalistes, que han pogut pactar a una banda o a una altra, com pot ser el Partit Aragonès Regionalista (PAR); de la mateixa manera que Miss Mundo, Noemí Sanín, va resultar una candidata amb gran recolzament per a la presidència de Colòmbia, senzillament auto-qualificant-se com a candidata anti-partit.

La relació amb els partits clàssics majoritaris, que han estat els contrincants des del primer moment per les candidatures independents, no ha estat exempta de polèmica, com també hem volgut deixar palès en la nostra narrativa.

Per una banda, els governants s'han vist observats des de la lupa i assenyalats amb un dit acusador des de molts indrets al mateix temps, però també per una altra banda s'han reconegut moltes llistes independents emparades o sota el patrocini directe dels partits que resten a l'oposició i han vist la possibilitat d'engrandir en el primer esglaó el seu recolzament.

Segons l'època doncs tots els grans partits polítics, en aparent crisi de legitimitat, han obert les seves llistes a candidats independents, per davant dels seus propis socis interns, el qual a la llarga generalment ha provocat conflictivitat¹⁰⁵.

El fet de prometre càrrecs a canvi de fer desaparèixer l'exposició a la crítica és d'una culpabilitat bidireccional, però el que està clar sempre ha estat la por a deixar de comptar amb el monopoli que els hi semblava reservat pel mateix sistema electoral a unes poques forces polítiques.

Josep Pedrell, antic batlle de Cambrils, en una de les entrevistes realitzades amb l'autor comentava:

105 Potser el cas més conegut al respecte és el pas del Jutge estrella Baltasar Garzón pel PSOE, i la seva fugida posterior, a la vegada que actual creació d'un nou partit que porta el nom d'ACTUA, amb la participació d'una de les famílies expulsades d'Izquierda Unida, com pot ser la liderada pel seu antic Secretari General, Gaspar Llamazares, pel qual en definitiva tampoc pot considerar-se massa independent.

«No hi ha cap dubte que nosaltres fèiem nosa als partits tradicionals; fins i tot a aquells considerat socis amb els quals tenia signat un pacte de govern».

Si repassem l'hemeroteca de cada dècada dels darrers quaranta anys, d'altra banda especificada a la bibliografia, veurem que durant tots aquests anys de democràcia a casa nostra, els partits que més representació comptaven a Catalunya, a la província de Tarragona i a Cambrils, en concret, són aquells partits els quals més centraven els seus esforços en desprestigiar les marques independents, en aquest cas CiU, PSC i ERC, segons en la disjuntiva que es trobessin en cada lloc i moment.

De la mateixa manera que el focus de les crítiques, pel que respecta a la manera de governar o fer política, per part dels partits independents municipalistes, anaven totalment ben dirigides i precisament avançant en la direcció contrària.

Arribat aquest punt, després d'haver procurat fer la lectura de l'abast del fet independent i municipalista en un marc més general, ens queda tornar a l'específic i concloure en la forma de conclusions numerades alguns aspectes relacionats directament amb el cas de Cambrils, protagonista igualment indiscutible de la recerca presentada, a mena d'exemple del que pugui servir per un enfoc més elevat o d'un cas versemblant en qualsevol altre indret de la nostra geografia:

- 1) Durant els quaranta anys de democràcia cambrilenca després de la mort del Dictador Franco **sempre hi ha hagut espai per la representació política municipal** qualificada com a "independent" en la forma de llistes electorals amb diferents noms que s'han presentat a les seves eleccions;
- 2) La inèrcia de la tendència cambrilenca és totalment comparable als fets succeïts a altres indrets de la geografia espanyola i catalana, i el despertar de les candidatures independents molt tenen a veure amb les **primerenques ganades de democràcia dels anys vuitanta**; així com a Cambrils, en aquells anys es prodigaren importants moviments independents a ciutats, pobles i comarques més o menys properes com poden ser **Badalona, Olot, Berga, la Vall d'Aran, La Seu d'Urgell** o

els **barris de Tarragona**, com ja hem esmentat en més d'una ocasió;

- 3) Aquestes candidatures independents dels primers anys de la restauració democràtica eren molt dèbils i poc a poc van ser consumides pel creixement dels partits d'àmbit superior, fins que en primer lloc a les comarques lleidatanes l'any **1987** amb les Agrupacions Independents, Progressistes i Nacionalistes (**AIPN**), i poc després amb la **UNIC** i la **PITE**, el **1991**, i l'aparició després de la seva fusió en la **FIC**, a partir de l'any **1995**, es crea un paraigua més potent de totes aquestes candidatures amb clara projecció d'expansió catalana;
- 4) En totes les fases de constitució de la FIC, des de les seves reunions preparatòries, fins al seu Congrés Fundacional, i posteriorment la seva implantació en tot el territori català, **hi participen molt activament les candidatures cambrilenques de l'ACI i la de PLIC**, sobretot durant els anys noranta; altres partits cambrilencs en el seu declini hi seguiran formant part, i d'altres optaran més tard pel nou partit supramunicipal Ara;
- 5) Més concretament, a **Cambrils, només en el mandat 1983 - 1987 no hi va haver representació institucional**, ja sigui en forma de regidors de govern o de regidors d'oposició, d'algun partit local independent, per qüestions molt alienes al propi interès de la marca entre els ciutadans o electors;
- 6) Si anem analitzant els escrutis facilitats a l'estudi, a Cambrils un sol partit pot guanyar les eleccions a partir de l'obtenció aproximadament del 30% dels vots, fet que mai ha assolit una força independent, a excepció de la primera legislatura amb la Candidatura Independent Cambrilenca (CIC) i el seu cap de llista, **Josep Maria Queral, que va assolir una majoria del 41% dels vots i vuit regidors** amb el qual va poder esdevenir Alcalde durant aquest període;
- 7) **Només en una altra ocasió al 1991 hi ha hagut un Alcalde independent** en la persona del cap de llista de l'Alternativa Cambrilenca Independent (ACI), en **Josep Pedrell**, que només amb dos regidors va poder convertir-se en la clau d'un govern de coalició PSC, PP i la mateixa ACI, recordant allò què dèiem que «a vegades menys pot ser més»;

- 8) En diverses ocasions, donada la mateixa dispersió del vot, i l'existència de la representació de molts partits polítics al consistori, les diferents opcions polítiques independents han passat a **formar part de governs cambrilencs de coalició**, amb diferent força relativa, i sense ostentar l'alcaldia: 1987 amb la CIC; 1999 amb ACI; 2011 amb PLIC; i 2019 amb el NMC; o sigui que cada cert temps l'opció forta independent del moment té la possibilitat de posar-se a prova en el govern municipal;
- 9) Això vol dir que **totes les forces cambrilenques independents consolidades (CIC, ACI, PLIC i NMC) han estat representades** tant a l'oposició com al govern de la Vila de Cambrils, tenint així un cabal polític molt potent i reconegut per tota la ciutadania cambrilenca en general;
- 10) Com a candidatures independents cambrilenques consolidades considerem aquelles que s'han anat rellevant en el temps i mantenint una **hegemonia que coincideix gairebé amb una dècada cadascuna** d'aquests més de quaranta anys de democràcia restaurada; altres propostes de candidatures independents a Cambrils no han gaudit de tanta sort i no han aconseguit representació municipal, casos de **UpC, VxC, ADXC, ADN o ALME**;
- 11) Així hem pogut estudiar les quatre fases de desenvolupament de les candidatures a Cambrils: del **1979 al 1991** amb predomini de la la CIC; del **1991 al 2002** l'hegemonia la té l'ACI; del **2003 al 2015** es solidifica la PLIC; i, finalment, el NMC obre una nova era a partir del **2011 fins a l'actualitat**. CIC, per una banda a l'inici, i NMC, encara avui activa, s'han presentat doncs a 3 comtesses electorals; ACI i PLIC, avui desaparegudes, es van presentar a un total de 4; amb el qual queda per veure com continua la història a partir de l'any 2023;
- 12) Les coalicions de govern en les que han participat els partits independents cambrilencs han estat de molt diferent tipus **no podent descriure una preferència ideològica concreta**: CIC va pactar amb CiU i PP; ACI va pactar amb PSC i PP; PLIC va pactar amb CiU i PP; i NMC va pactar amb ERC i Junts (antiga CiU); el que demostra que la dinàmica de l'eix esquerra-dreta o la clivella nacionalista en el cas de Catalunya es supera en cada cas per la necessitat i la dinàmica local;

- 13) En tot cas, quan s'estudia cada cas de forma permenoritzada sí que s'observa una tendència de **CIC, PLIC i ACI**, per una banda, a associar-se amb partits més de caire conservador, a la vegada que el **NMC** té el seu origen i el seu èxit electoral en un públic que en altres eleccions superiors possiblement vota per partits més de caire progressista;
- 14) Malgrat el dit, tots els partits municipalistes esmentats **rebutgen l'etiqueta ideològica o marcada per l'eix nacional**, i afirmen tenir militants i simpatitzants de totes les corrents polítiques existents, trobant un mínim comú denominador en el treball per al municipi i els seus habitants directes;
- 15) El millors resultats en vots d'aquestes candidatures independents els obtenen la CIC, que supera els **1800 vots**, a l'inici del nou període democràtic, i el NMC que arriba a la mateix xifra en la darrera etapa d'aquest mateix període, concretament l'any 2015;
- 16) En nombre de regidors independents això significa que la CIC va arribar a un màxim, mai després aconseguit per altres forces similars, de **8 Regidors** (el que va representar un **41% dels vots**), mentre que en segon lloc es situen el NMC i la PLIC, en una ocasió cada formació, quan van arribar als **4 regidors** (el que representa aproximadament una mica més del **16%** dels vots en cada cas);
- 17) Si estudiem amb deteniment els resultats electorals de totes les convocatòries que figuren als Annexes finals de la Tesi, observarem com **l'any 2011**, quan **coincideixen la madura PLIC i l'emergent NMC**, s'arriba a un total d'un **24%** de recolzament al projecte independent malgrat tenir dues propostes diferenciades;
- 18) També resulta interessant d'analitzar que, a excepció novament de la CIC, en els posteriors períodes, no hi ha una relació directa entre els millors resultats obtinguts i l'entrada o no a la formació de govern, ans al contrari, sembla contradictori però en el cas d'aquest tipus de partits a **vegades "menys és més"**, i es converteixen en autèntics **"partits frontissa"** o **"partits-clau"**;

- 19) Cal tenir en compte que la **vida natural de les formacions independents** cambrilenques segons el seu historial estudiat arriba a prop **d'una dècada**, manifestant-se aquest fet en la presentació en successives eleccions municipals, a excepció de la CIC que va deixar-se de presentar en unes eleccions intermitges com van ser les de 1983, tornant-se després a presentar el 1987;
- 20) **A partir de les terceres eleccions** a les quals es presenten aquests partits es pateix una **crisi de creixement** i de davallada de resultats, com es pot comprovar en la CIC, ACI i PLIC, quedant com una incògnita el que pugui passa amb el NMC d'aquí a tres anys si es torna a presentar;
- 21) **El pas de Cambrils de distribuir de 17 a 21 regidors** representa pels partits independents un sobre-esforç que els hi provoca dificultats per millorar el nombre de vots i el tant per cent de recolzament directe a partir d'aquest canvi viscut;
- 22) Aquest mateix creixement demogràfic i l'èxit dels partits independents a la localitat de Cambrils provoca també amb el pas del temps que es presentin **altres opcions estrictament "localistes" i "independents"** que acaben confrontant-se amb les pioneres com poden ser Vilafortuny per Canvi (VxC), Alternativa Democràtica per Cambrils (ACXD) o Ara Decicim Nosaltes (ADN) que també contribueixen a **dispersar en menor mesura el vot i compliquen la seva representació**;
- 23) Del que no hi ha cap mena de dubte, després de l'anàlisi electoral realitzat, és que existeix el comportament reconegut d'un **votant que cedeix el vot reiteradament i de forma successiva a les diferents opcions polítiques locals i independents** que es van rellevant amb el temps;
- 24) Com dèiem, l'hegemonia "independent" es pot resumir per èpoques concentrades de la següent manera: del 1979 al 1990 **predomina** la CIC; del 1991 al 2002 es **reforça** l'ACI; del 2002 al 2010 **s'acomoda** la PLIC; i en el període 2011 fins a l'actualitat **arriba al seu esplendor** el NMC; però està clar que des dels inicis de la CIC, a l'explosió de la PLIC, potser el millor moment de suma de molts factors poden convertir en destacat el posicionament actual del NMC;

- 25) Queda clar doncs que al Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC) a les properes eleccions municipals li tocarà esdevenir una **excepció a la norma estadística general** per la qual podria començar cert retrocés en la seva vida interna i representació pública, o, ans tot el contrari s'instal·larà de forma més decidida;
- 26) El **resum estadístic** que ens aporten els annexos esmentats ens posa números a tot el dit fins ara: en un període de quaranta anys, dividit en onze convocatòries electorals, el promig és que es puguin presentar una candidatura o més del tipus independent i municipalista que aquí hem descrit; segons la mateixa mitjana, els resultats que pot tenir la força independent consolidada podria ser d'aproximadament **1400 vots**, el que vol dir un **16'5%** dels vots i tres **regidors** en el Plenari municipal;
- 27) Havent-nos pres la molèstia de comparar els resultats dels partits independents de Cambrils, amb els d'altres candidatures a la demarcació de la província de Tarragona, l'espai demostrat calculat per a l'èxit d'un partit independent municipalista a Cambrils, que es situa segons la mitjana realitzada **al voltant del 20% de recolzament**, i l'obtenció de gairebé de quatre regidors, és gairebé el mateix que s'acompleix a la resta de llistes independents de la zona comparada;
- 28) Per acabar, remarcar igualment el poder cíclic de les candidatures independents a Cambrils. Si per una banda triomfa la CIC a l'inici del nou període democràtic, la bona època dels noranta amb la creació de la Federació d'Independents de Catalunya (FIC), també coincideix amb el salt endavant que dona la PLIC, quedant ara només per esperar fins quan podrà mantenir l'hegemonia la nova referència independent sota la marca del NMC.

Podem confirmar que qualificar-se com a independent no és monopoli dels activistes d'una hipotètica formació política, sinó que en tot cas el qualificatiu d'independent ha estat llargament utilitzat a l'hora de definir-se, i diferenciar-se uns dels altres, per part de mitjans de comunicació, sindicats, col·legis professionals, associacions de veïns..., segurament en tot els

casos, amb la intenció i l'ambició de no voler assemblar-se als seus contrincants o a altres patrons existents de la seva mateixa expressió voluntària, tot volent fugir de qualsevol estereotip.

Josep Pijoan, qui va arribar a encapçalar un projecte independent i municipalista, que des de Tarragona volia tenir vocació de representar a molts dels pobles i ciutats de Catalunya, ens va deixar el seu testimoni escrit, que ens serveix força bé com a colofó:

« La societat actual demana un nou estil, amb més i millor gestió, i no tanta política d'interessos, amb més participació ciutadana, i no tant partidisme, menys burocràcia i més professionalitat de servei, i sobretot honestedat, claredat i transparència en la nostra tasca pública. Tot això s'aconsegueix tan sols si sumem un únic i indispensable requisit d'«estimar al poble al qual serveixes»; de no ser així és impossible aconseguir-ho i recomano desistir de l'intent per tal de no debilitar la imatge de la família independent.

Catalunya comença en cada un dels municipis repartits pel nostre territori, independentment del nucli de població que tingui. És des d'aquesta base, on podem contribuir a millorar aquest país, fomentant la convivència, fent-nos més acollidor i respectuosos, sense discriminacions de cap tipus, i amb una col·laboració directa entre administració i administrats, en definitiva un poble on realment faci goig de viure. Aquesta és la fita que ens autoimposem com a membres de la FIC, de fer-la realitat des dels llocs de responsabilitat que democràticament podem accedir.

Els independents estem fent grans aportacions al món polític actual, que trenca tots els sistemes actuals, alineats per tendències i nivells socials definits. Per tant quan ens preguntin si som d'esquerreres, dretes, progressistes, conservadors, nacionalistes o ecologistes, contestarem que nosaltres som municipalistes, una nova tendència creada pels partits independents i que molt aviat es voldran fer seva molts partits dels tradicionals.

Els municipalistes de la FIC hem d'intentar canviar part del vocabulari utilitzat en política. No podem permetre que per anomenar els qui no governen se'ls hi digui oposició, quan seria millor dir senzillament que no tenen responsabilitat de govern. Aquesta acostuma a ser interpretada pel ciutadà com posar pals a les rodes, ja que no hauria de ser per millorar. Per motius com aquest entenem que hi ha noves formes de fer política que a la vegada està provocant la creació de moltes noves formacions com les nostres independents, contra les quals s'estan posant d'acord les de sempre per també fer-ne front comú en contra»¹⁰⁶.

Efectivament hi ha hagut clars-obscurs en la vida dels partits polítics independents municipalistes que en aquesta recerca hem volgut igualment posar sobre la taula de debat.

El que resulta indubtable és el seu rol cabdal durant aquests quaranta anys de democràcia local al nostre país, amb especial significació a Cambrils.

En certa manera aquesta investigació ens confirma una vegada més que hi ha vida política més enllà dels partits polítics tradicionals, i és la gènesi d'aquest moviment que sembla que no acabi mai, moltes vegades regenerador, que n'hem volgut estudiar.

Fora possible la unió permanent dels independents d'un municipi al llarg del temps per mantenir un inestimable recolzament electoral que existeix de debò?

Fora possible una candidatura independent més enllà dels partits polítics ideològics i consolidats que podés aspirar amb garanties reals a encapçalar un govern de la Generalitat o de l'Estat Espanyol?

106 Entrevista personal que l'autor va realitzar a Josep Pijoan el desembre del 1999.

BIBLIOGRAFIA, WEBGRAFIA I FONTS HEMEREOGRÀFIQUES:

- AGRUPACIÓ FOTOGRÀFICA DE CAMBRILS (AFC), *Democràcia a Cambrils*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2003.
- ARXIU MUNICIPAL DE CAMBRILS, *Actes Municipals 1887-2017*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2017.
- ASSOCIACIÓ CATALANA DE MUNICIPIS, *La campanya electoral en l'àmbit local*, ACM, Barcelona, 2017.
- BARAS, Montserrat, i BOTELLA, Joan, *El sistema electoral*, Editorial Tecnos, Madrid, 2009.
- BAUMANN, Zygmunt, *Modernidad líquida*, Editorial Austral, Barcelona, 2005.
- BELL, Daniel, *El fin de las ideologías*, Editorial Tecnos, Madrid, 1961.
- BELL, Daniel, *El advenimiento de la sociedad post-industrial*, Alianza Editorial, Madrid, 2001.
- BERTRAN, Josep, *El Sexenni Revolucionari a la Vila de Cambrils*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1987.
- BERTRAN, Josep, *Cambrils, Dictadura i República (1923 - 1939)*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1989.
- BERTRAN, Josep, *Aspectes socio-econòmics del S. XIX i principis del XX a Cambrils*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1989.
- BERTRAN, Josep, *El Franquisme a Cambrils*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2003.
- BERTRAN, Josep, *La transició democràtica Cambrils (1975-1983)*, Edicions del Centre de Lectura de Reus, Reus, 2017.
- BOBBIO, Norberto, *Derecha e Izquierda*, Editorial Taurus, Madrid, 1985.

- BORJA, Jordi, *Descentralitzación y participación ciudadana*, Instituto de Estudios de Administración Local, Madrid, 2000.
- BOTELLA, Joan, *La ciutat democràtica*, Ediciones de Serbial, Barcelona, 1999.
- BRUGUÉ, Joaquim, *¡Es la política, idiotas!*, Editorial Documenta Civitas, Barcelona, 2005.
- BRUGUÉ, Joaquim i GOMÀ, Ricard, *Gobiernos locales y políticas públicas*, Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Barcelona, 1988.
- BRUGUÉ, J., i REBOLLO, O., *Democràcia local en temps d'incertesa*, Associació Catalana de Municipis (ACM), Barcelona, 2005.
- CASTELLS, FERRER, LÓPEZ-MUNNÉ i PORTALS, *Cambrils, una història, una mirada*, Arola Editors, Tarragona, 2006.
- DUVERGER, Maurice, *Los partidos políticos*, Fondo de Cultura Económica (FCE), México, 1981.
- ESPORRÍN, Montserrat, *Evolució Socio-econòmica de Cambrils*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1988.
- FERNÁNDEZ DE LA MORA, Gonzalo, *El crepúsculo de las ideologías*, Editorial Marcial Pons, Madrid, 1971.
- FERNÁNDEZ DE LA MORA, Gonzalo, *Partitocracia*, Instituto de Estudios Políticos, Madrid, 1976.
- FONT, Joan, i GALAIS, Carolina, *Experiències de democràcia participativa local a Catalunya*, Generalitat de Catalunya, Barcelona, 2009.
- FONT, Joan, *La política i la participació, partits i eleccions*, Editorial Mediterrània i Generalitat de Catalunya, Barcelona, 2005.

- FONT, Joan, *Public Participation and Local Governance*, Institut de Ciències Polítiques i Socials (ICPS), Barcelona, 2002.
- FUKUJAMA, Francis, *El fin de la historia y el último hombre*, Editorial Planeta, Barcelona, 1992.
- GAVÍN, I. i GONZALVO, P., *El Port*, Arola Editors, Tarragona, 2015.
- GIFREU, Judith, *La campanya electoral en l'àmbit local*, Associació de Municipis de Catalunya (AMC), Barcelona, 2017.
- GOMÀ, Ricard, *Gobiernos locales y políticas públicas*, Edicions de la Universitat Autònoma de Barcelona, Barcelona, 2000.
- HELD, David, *La democracia y el orden global. Del estado moderno al gobierno cosmopolita*, Editorial Paidós, Barcelona, 1997.
- HUNTINGTON, Samuel, *El choque de civilizaciones y la reconfiguración del orden mundial*, Editorial Paidós, Madrid, 2015.
- IGLÉSIES, Josep, *El Setge de Cambrils de 1640*, Rafael Dalmau Editors, Barcelona, 2010.
- INGLEHART, Roland, *Modernización y Desmodernización*, Centro de Investigaciones Sociológicas (CIS), Madrid, 1995.
- JORDÀ, Antoni, *Orígens de la Diputació de Tarragona*, Diputació de Tarragona, Tarragona, 2008.
- LAHOZ, Ricard, i GARCIA, Enric, *Francesc Xammar, dignitat i compromís a la perifèria de Tarragona*, Centre d'Estudis Guillem Soler, Tarragona, 2018.
- LAPUENTE, Víctor, *La corrupción en España*, Alianza Editorial, Madrid, 2018.

- LÓPEZ-MUNNÉ, R. I GUASCH, R., *Cambrils, espacios para la calma*, Ajuntament de Cambrils i Arola Editors, Tarragona, 2007.
- MARINÉ, Jordi, *Una vida, no només en bicicleta*, Cossetània Edicions, Valls, 2001.
- MARISTANY, Carles, *La Vila de Cambrils (Segles XII - XVII)*, Ajuntament de Cambrils, Reus, 1986.
- MARTÍ, Ignasi, *Cambrils*, Cossetània Edicions, Valls, 2004.
- MARTÍ, Ignasi, *Elits i control social al Cambrils de la Restauració Borbònica (1874-1923)*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2005.
- MAURI, Margarita, *El pensament del Cardenal Videll i Barraquer*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2005.
- MICHELS, Robert, *Los partidos políticos*, Editorial Amorrortu, Madrid, 2012.
- MIR, Josep, *Ajuntament més fàcil i transparent*, Federació de Municipis de Catalunya (FMC), Barcelona, 2010.
- MONTAGUT, Fèlix, *Cambrils, a esquadra i cartabó*, Ajuntament de Cambrils, Lleida, 2015.
- MOSCA, Gaetano, *Historia de las doctrinas políticas*, Editorial Reus, Madrid, 2009.
- MOSCA, Gaetano, *La clase política*, Fondo de Cultura Económica (FCE), Madrid, 2009.
- NAVARRO, Pere, *El parlar de Cambrils*, Ajuntament de Cambrils i Cossetània Editors, Valls, 2012.
- ORTIGA, Ramon, *Història gràfica de Cambrils*, Editorial El Mèdol i Ajuntament de Cambrils, Tarragona, 1991.
- PAGAROLAS, Laureà, *Els Gimbernat a Cambrils al S. XVII*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1985.

- PARETO, Wilfredo, *Manual de Economía Política*, Editorial Aranzadi, Madrid, 2010.
- PÉREZ DE LAMA, Ernesto, *Manual del Estado Español*, Editorial Lama, Madrid, 1978.
- PUTNAM, Robert D., *Making Democracy Work*, University of Princeton, United States of America (USA), 1993.
- RECASENS, Lluís, *Cambrils a la segona meitat del S. XX*, Editorial Silva, Tarragona, 2016.
- REIG, Alberto, i SÁNCHEZ CERVELLÓ, Josep, *La Guerra Civil Española, ochenta años después*, Editorial Taurus, Madrid, 2019.
- REIG, Alberto, i SÁNCHEZ CERVELLÓ, Josep, *Transiciones en el mundo contemporáneo*, Colección del Centro de Estudios sobre los Conflictos Sociales (CECOS), Servei de Publicacions de la URV, Tarragona, 2016.
- REVISTA CAMBRILS, *L'Assemblea de Catalunya a Cambrils*, Revista Cambrils, Cambrils, 2010.
- RICHTER, Ulrich, *De la protesta a la participación ciudadana*, Editorial Océano Exprés, México, 2015.
- RIVERA, Albert, *Un ciudadano libre*, Editorial Espasa, Madrid, 2019.
- RIVERO, Jacobo, *Podemos. Objetivo asaltar los cielos*, Editorial Planeta, Barcelona, 2015.
- SALCEDA, Josep, *Primer Volum d'Estampes Cambrilenques*, Editorial El Mèdol, Tarragona, 1998.
- SALCEDA, Josep, *Segon Volum d'Estampes Cambrilenques*, Editorial El Mèdol, Tarragona, 1998.
- SALCEDA, Josep, *Tercer Volum d'Estampes Cambrilenques*, Revista Cambrils, Ajuntament de Cambrils i Diputació de Tarragona, Tarragona, 2017.

- SANTAMARIA, Ariel, *Memòries polítiques*, La Banya Editors, Reus, 2018.
- SANTOLAYA, Pablo, *Transfuguismo político: escenario y perspectivas*, Civitas Ediciones, Pamplona, 2015.
- SARTORI, Giovanni, *Partidos y sistemas de partidos*, Alianza Editorial, Madrid, 1980.
- SARTORI, Giovanni, *¿Qué es la Democracia?*, Editorial Taurus, Madrid, 2007.
- SAVALL, Josep Lluís, *El vocabulari dels pescadors de Cambrils*, Associació d'Estudis Reusens i Centre de Lectura de Reus, Reus.
- SIURÓ, Josep Maria, *el Sindicat d'ahir a la Cooperativa d'avui (1902-1998)*, Editorial El Mèdol, Tarragona, 1999.
- SUBIRATS, Joan, *Análisis de Políticas Públicas y Eficacia de la Administración*, Ministerio de Administraciones Públicas (MAP), Madrid, 1989.
- TARÉS, Manel, *La introducció del règim borbònic a la Vila de Cambrils*, Diputació de Tarragona, Tarragona, 2006.
- TARÉS, Manel, *Els Ajuntaments Cambrilencs de la Segona República*, Revista Cambrils, Cambrils, 2006.
- TODOROV, Tzvetan, *El nuevo orden mundial*, Editorial Altaya, Barcelona, 2008.
- TODOROV, Tzvetan, *Elogio de lo cotidiano*, Editorial Galaxia Gutemberg, Barcelona, 2005.
- VALLÉS, J.M. i BRUGUÉ, J., *Los sistemas de representación y gobierno*, Fundació Pi i Sunyer, Barcelona, 1997.
- VIDAL, Josep Maria, *El llarg camí d'un poble. Cròniques cambrilenques*, Ajuntament de Cambrils, Lleida, 1990.

- VIDIELLA, Montserrat, *Onomàstica de Cambrils i el seu terme municipal*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 1996.
- VON BEYME, Klaus, *Partidos políticos en las democracias occidentales*, Centro de Investigaciones Sociológicas (CIS), Madrid, 1986.
- VON BEYME, Klaus, *El sistema político de la República Federal Alemana*, Editorial Pieper, München, 1996.
- VVAA, *Cambrils, Retrats amb paraules*, Ajuntament de Cambrils, Cambrils, 2005.
- WEBER, Max, *La ética protestante y el espíritu del capitalismo*, Alianza Editorial, Madrid, 2012.
- WEBER, Max, *La sociología del poder*, Alianza Editorial, Madrid, 2012.

WEBGRAFIA:

- <http://www.aracatalunya.cat>
- <http://www.ficcat.cat>
- <http://www.nmc.cat>
- <http://www.revistacambrils.com>
- <http://www.diaridetarragona.com>
- <http://www.cambrils.org>
- <http://radiocambrils.alacarta.cat>
- [CD de JOAN BAPTISTA FERRANDO, MEMÒRIES DEL POLÍTIC CAMBRILENC 1936 - 2019](#)

FONTS HEMEREOGRÀFIQUES:

- REVISTA CAMBRILS
- EL PUNT AVUI
- DIARI AQUÍ
- EL NOU DIARI DE REUS
- DIARI DE TARRAGONA
- DIARI MÉS TARAGONA
- EL PAÍS
- EL MUNDO
- EL PERIÓDICO DE CATALUNYA
- LA VANGUARDIA
- SÜDDEUTSCHE ZEITUNG (SDZ)
- FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG (FAZ)
- LE MONDE
- LE FIGARO

ANNEXOS :

ÍNDEX ONOMÀSTIC

AMÉZAGA, JOAN: Nascut a Tàrrrega el 1951. Llicenciat en Sociologia. Professora l'Escola de Treball Social de la Universitat de Lleida. Molt actiu en el moviment associatiu de mares i pares d'alumnes de l'escola pública a nivell català i espanyol. És el polític targarí que des de la reposició democràtica més anys ha estat representant al consistori de Tàrrrega. Regidor des de 1983 amb el PSC, esdevé Alcalde entre 2003 i 2011, sota les sigles de l'AIPN, del qual en va ser cap de llista i líder de l'oposició. Amb el temps la mateixa AIPN arriba a pactes de govern i aliances amb el mateix PSC per fer de contrapès a les forces nacionalistes conservadores del territori lleidatà.

AUBÀ, Miquel: Nascut el 1965 a Gandesa. Empresari del sector vitícola, entrà a formar part de la Federació d'Independents de Catalunya (FIC) sota les sigles de la qual fou Alcalde durant els períodes de 1999, 2003 i 2007. El 2011 fou desplaçat pel candidat convergent Carles Luz i al 2015 es presentà com a candidat independent per Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) fet que li atorgà fins al dia d'avui la condició de Senador a Madrid.

BOSQUET, Neus: Nascuda el 1951 a Miravet (Ribera d'Ebre). Mestra vocacional començà la seva singladura professional a les escoles públiques de La Bisbal de Falset, Bellvei i Flix. Anys més tard guanyaria la plaça al col·legi Joan Ardèvol de Cambrils. Inaugurà com a Directora el nou col·legi Marinada i després passà a secundària on també resultaria escollida Directora de l'Institut Ramon Berenguer IV. És en aquesta època que entra en política com a independent dins de les llistes del PSC amb el qual surt escollida com a Regidora ocupant les competències d'Ensenyament i Benestar Social. El batlle i candidat del partit independent ACI li ofereix anar a les seves següents eleccions a la seva llista electoral tornant a ser escollida però aquesta vegada quedant a l'oposició.

BUSQUETS, Òscar: Advocat especialitzat en Família, també és Professor Associat de Dret a la URV i està molt vinculat al món associatiu de la ciutat de Tarragona, on destaca la seva vinculació a la Fundació Bonanit. Amb la marca de CiU va arribar a ser Regidor del consistori tarragoní entre el 2011 i 2014. El 2018, juntament amb Héctor Álvarez de lloctinent, agafa el relleu de Pep Manresa, a la presidència de la formació tarragonina del partit Ara, per tal de presentar-se com a candidat a les eleccions de 2019, fet que no arribarà a confirmar-se.

CASTELLVÍ, Ferran: Carnisser de l'Hospitalet de l'Infant, resulta esdevenir el màxim promotor del creixement de la FIC cap a altres municipis més enllà de la Conca de Barberà i de les Terres de l'Ebre. En concret amplia l'oferta de la FIC al seu municipi del qual n'esdevindrà regidor durant molts anys amb competències de govern. Contribuirà molt directament al creixement de la FIC a la comarca del Baix Camp i també dirigirà el creixement de la marca independent cap a la resta de Catalunya.

CERVERA, Jordi: Nascut el 1960 a Reus és un nedador de llarga distància en aigües obertes prou reconegut i empleat de banca. Militant de CiU, deixa la formació nacionalista en havent efectuat un pols al seu cap de llista Carles Pellicer. És llavors quan el 2011 crea el partit Ara Reus que obtindria dos regidors, acompanyat per Cori Fargas. El 2015 torna a resultar escollit en companyia de Daniel Rubio, i és el mateix Rubio qui el substituirà el 2019, mantenint-se igualment al govern de la ciutat de Reus.

DOMÈNECH, Jaume: Nascut a Falset el 1953, és empresari ramader i hotelier. Va ser alcalde durant dotze anys entre 1995 i 2007, i el 2015 hi tornà a ser escollit sota les sigles d'Independents per Falset (IpF), inicialment vinculats a la FIC i més tard amb ERC. A les eleccions de 2019 dóna el relleu al seu número dos que torna a guanyar les eleccions.

FERRAN, Esteve: Nascut el 1929, ou el primer alcalde de Salou després de la seva independència del municipi de Vila-seca de Solcina. Membre d'una família molt coneguda del municipi va estar al capdavant d'una empresa de jardineria fins entrar en política

de la mà de CiU per promoure la segregació de Salou. En obtenir la independència com a president de la Gestora que ho havia promogut monopolitza els successius èxits electorals entre 1991 i 2007, sota les sigles del partit que fa esment al seu propi nom, Ferran Units per Salou (FUPS). A partir d'aquest any FUPS el passa a dirigir el seu dofí Pere Granados que per mantenir l'alcaldia a partir de llavors haurà de pactar amb l'antiga CiU.

GARRIGA, Francesc: Nascut el 1960 a Cambrils. És propietari del seu propi Gabinet d'Advocats. Havent estat de jove Primer Secretari de les Joventuts d'ERC, el 1999 es presenta com a cap de llista d'ACI substituint el seu fundador que arribà a ser batlle de la ciutat, Josep Pedrell. En aquella ocasió aconseguí la seva acta de regidor amb la qual entrà a formar part del pacte de govern signat per la seva formació amb PP i CiU, que trencaria a pocs mesos d'acabar el mandat. El 2007 entra de nou al consistori cambrilenc de la mà del PP, i el 2011 amb el mateix partit torna a formar part del seu govern ocupant la regidoria d'urbanisme.

KLEIN, Oliver: Nascut el 1976 a Miravet (Ribera d'Ebre). Professor de Ciència Política a la URV. Donat que es tracta del fill de la regidora cambrilenca Neus Bosquet, entra en contacte amb el moviment independent arrel de la segona candidatura de l'ACI el 1995 i la consolidació de la FIC a tot el territori tarragoní. El 2003 surt escollit regidor pel PSC a Cambrils, amb el qual trencarà el 1910 creant el seu propi partit que portarà per nom NMC. Després de convertir-se en cap de l'oposició al municipi els resultats de 2019 faciliten la seva entrada en un govern de coalició amb ERC i Junts per Cambrils.

MARTÍ, Xavier: Nascut a Cambrils el 1959, de família pescadora del Port, és el propietari del conegut Restaurant Macarrilla. Després d'haver estat Regidor del PP al govern cambrilenc amb el qual seria delegat regidor de Turisme, després de certes desavinences amb el partit conservador decideix fundar la Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC), que agafaria el relleu de l'ACI al municipi costaner, i amb la qual seria per uns anys cap de l'oposició i de nou regidor de govern abans de la seva desaparició com a formació política.

MARTORELL, Maria Mercè: Advocada tarragonina que fou regidora de Patrimoni de l'Ajuntament de Tarragona sota les sigles del PP. Després de ser expulsada del partit en qüestió i del govern, aprofitant la seva popularitat per haver promogut la Tarraco romana i el seu reconeixement per la Unesco, va voler presentar-se a unes següents eleccions municipals amb una llista independent que es va quedà molt a prop d'entrar al consistori.

MELLAU, Josep: Fill de pescadors de Cambrils i armador. A les primeres eleccions democràtiques després de la mort de Franco acompanyà i fou regidor amb el Batlle Queral i la CIC en dues ocasions. En desaparèixer la CIC es fa membre del PP amb el qual tornaria al govern municipal. Trencades les seves relacions personals amb els dirigents locals del partit intenta crear el seu propi partit independent Units per Cambrils sense èxit. Més tard recolza obert la candidatura de la PLIC de la qual la seva filla Laura Mellau en sortiria escollida. En desaparèixer la PLIC personalment recolza una nova llista independent que porta per nom ADXC i a les darreres eleccions cambrilenques no amaga haver fet campanya per Ciudadanos.

MIRALVES, Manel: Alcalde de Marçà per la FIC. Conegut per haver denunciat el que es coneix com a «Cas Priorat», que resulta ésser una trama de contractació fraudulenta des del Consell Comarcal amb majoria convergent. La FIC en trobar-s'hi representada va voler arribar fins al final, i de retruc el mateix Miralves resultà escollit president accidental del mateix òrgan supramunicipal.

PALADELLA, Joaquim: Nascut el 1963 a Batea, explotador de vinya, olives i ametllers. Membre d'Unió de Pagesos (UP) i fundador del partit polític independent i municipalista Units per la Terra Alta (UPTA), amb el qual va resultar ésser escollit alcalde del seu poble de forma ininterrompuda des del 1991 al 2015. El 2004, arrel d'un pacte de la seva formació amb el PSC, esdevingué diputat al Parlament de Catalunya en representació de les Terres de l'Ebre.

PEDRELL, Josep: Fill de pescadors de Cambrils i membre d'una nissaga important d'hostalers de la mateixa vila marinera com són els «Gatell». Fundà el Restaurant Eugènia, que formà el triumvirat

dels restaurants de la mateixa família conjuntament amb el Restaurant Joan Gatell i el Restaurant Can Gatell. Decidí entrar en política de la mà d'UDC però en la confecció de les llistes per a les eleccions del 1991 topà amb la negativa del futur alcaldable convergent Josep Maria Panicello. A resultes d'aquesta situació funda el seu partit ACI i només amb dos regidors passa a resultar clau per conformar un pacte del que ell n'esdevindria el batlle de la ciutat. Des de la presidència de la seva formació resultaria un dels majors valedors del creixement de la FIC a les comarques tarragonines.

PIJOAN, Josep: Alcalde de Pira, a la Conca de Barberà, per més de vint-i-cinc anys, sempre al capdavant d'una formació independent. Cervell de la creació de la UNIC com a resposta a la creació d'un abocador de residus a la seva comarca, que després creixeria amb la unió amb el PITE, per transformar-se amb la FIC. Cara visible de la Federació independent arribà a presidir el Consell Comarcal de la Conca i fou candidat al Parlament de Catalunya el 1999, data quan comença el declini de la mateixa formació.

PUJOL, Josep Maria: Advocat reusenc que animarà la presentació de candidatures independents a la capital del Baix Camp. Primer formalitza la presència de la FIC a Reus de la mà de l'Alternativa de Reus i la Plataforma Reusenca Independent Municipalista (PRIM), i en no aconseguir-ho es distancia de la mateixa federació independent per ajudar a crear el nou partit de Jordi Cervera amb el nom d'Ara Reus. Amb el temps imitarà els passos de la FIC i des d'Ara Reus, del qual n'esdevindrà el president, intentarà créixer i presentar candidatures en diferents municipis de la rodalia.

QUERAL, Josep Maria: Nascut a Santa Bàrbara, al Montsià, arribà com a metge a Cambrils on va arribar a ser molt estimat. Degut a la seva popularitat l'animen a presentar una candidatura independent a les primeres eleccions de la nova democràcia, amb el nom de CIC, resultant ésser escollit el 1979 amb una gran majoria. Anys més tard també passà a formar part del primer govern del convergent Josep Maria Panicello. La seva filla Neli Queral també arribà a ser regidora del consistori posteriorment amb el PSC.

RIVELLÉS, Emili: Jove advocat i empresari, fou el principal promotor de la candidatura i cap de llista d'Ara Tarragona a les Eleccions Municipals de 2015, comptant amb el recolzament de l'artista David Serra, i estant a prop d'aconseguir la seva representació. Un any després abandonaria la formació especulant-se el seu pas a Ciudadanos o a la nova formació Centrats, creada a partir dels residus de l'antiga UDC i sectors moderats de CDC.

RUBIO, Daniel: Nascut el 1981 a Reus, és graduat superior en comunicació especialista en periodisme. El 2013 es converteix amb president de la Jove Cambra Internacional de Reus. Des dels seus inicis assessora la part comunicativa del nou partit municipalista Ara Reus, del qual en seria un dels seus membres fundadors. Amb el pas del temps agafa el relleu del seu cap de llista Jordi Cervera fins a l'actualitat, entrant al govern nacionalista de Reus presidit per l'Alcalde Carles Pellicer ocupant-ne la Regidoria de Medi Ambient.

SANTAMARIA, Ariel: Carter de professió i músic de vocació, tot fent-se molt conegut a les comarques tarragonines per la seva imitació d'en Elvis Presley, l'any 2003 crea el partit polític de la CORI (Coordinadora Reusenca Independent), tot aprofitant l'acrònim que s'utilitza per anomenar les dones que es diuen Misericòrdia, d'altra banda matrona de Reus. El mateix 2003 es presenta per primera vegada aconseguint 1350 vots però cap escó. Quatre anys més tard amb 1831 vots l'Elvis reusenc entraria al consistori reusenc. L'any 2010 decideix presentar-se a les Eleccions al Parlament de Catalunya tot obtenint gairebé 7000 vots, acompanyat de la còmica Carmen de Mareina de número dos, popularment més coneguda com «La Veneno». El 2011, i malgrat superar els vots de quatre anys, la CORI es queda sense representació, i desapareix progressivament de l'escena política de la capital del Baix Camp.

ÍNDIX ANALÍTIC:

- **Activista:** persona que realitza actuacions de forma constant per promoure el canvi social o polític en el seu entorn.
- **Agrupació d'Electors:** conjunt de ciutadans que s'associa temporalment amb l'objectiu de presentar-se a unes eleccions sense haver de constituir un partit polític.
- **Assemblearisme:** sistema de presa de decisions per part d'algunes organitzacions mitjançant el qual es consulta i es té en compte sempre la voluntat de tots els seus membres.
- **Centre:** comportament polític de moderació, entre els posicionaments ideològics clàssics de dreta i esquerra.
- **Coalició:** acord entre diferents parts per presentar una proposta i defensar-la conjuntament.
- **Dreta:** posició ideològica fonamentalment conservadora.
- **Esquerra:** posició ideològica fonamentalment progressista.
- **Federació:** unió de les parts des del respecta a la seva pròpia diferència mantenint la seva autonomia però sense posar en dubte la pertinença a un marc superior.
- **Govern de Coalició:** acords per dirigir una entitat entre diferents partits polítics.
- **Grup dels No Adscrits:** polítics que a nivell individual constitueixen un grup a banda dels partits mitjançant els quals van ser escollits, ja sigui per la seva expulsió o trencament exprés de la seva relació.
- **Grup d'Interès:** conjunt de persones organitzades per un interès un comú amb la voluntat d'actuar i presentar-se coordinadament per tal d'aconseguir-lo.
-

- **Ideologia:** conjunt d'idees sobre un sistema en aquest cas polític que proposa un punt de vista particular i un programa d'acció concret en relació a la qüestió fonamental a resoldre.
- **Independent:** persona o organització que manté el seu criteri propi sense haver d'obeir a instàncies superiors o ideologies predeterminades.
- **Innovació Democràtica:** recursos diversos per tal de fer més profunda la pràctica democràtica.
- **Qualitat:** índex que mesura el nivell de desenvolupament de la pràctica democràtica.
- **Militant:** persona que pertany o es membre d'una organització política.
- **Moviment polític:** més enllà dels partits polítics, resulta una mobilització al voltant d'un objectiu compartit que es pot transformar fàcilment en una estratègia en sí mateixa política.
- **Municipalisme:** objectiu que dona especial rellevància a les polítiques públiques concentrades en la unitat administrativa bàsica que és el municipi.
- **Participació política:** mobilització dels ciutadans que hi tenen dret per tal de reclamar i activar tot un seguit de polítiques públiques concretes.
- **Plataforma política:** instrument a l'abast dels ciutadans que volen reclamar un objectiu mitjançant una estructura no partidista en un principi però totalment polititzada.
- **Sistema Electoral:** conjunt de normes aprovades oficialment mitjançant les quals els ciutadans poden expressar lliurement les seves preferències.
- **Sistema Polític:** manera d'organitzar-se els ciutadans per tal de posar-se d'acord i prendre decisions que respectin a un territori determinat.

- **Societat Civil Organitzada:** conjunt de persones, associacions i institucions que amb caràcter cívic volen donar a conèixer la seva opinió sobre diferents afers públics.

CRONOLOGIA DE LA FIC:

(1990 Queda oficialitzat, davant del Registre General de Partits Polítics del Ministerio de l'Interior, l'Alternativa Cambrilenca Independent - **ACI**)

1991 La **UNIC** i la **PITE**, cada una per la seva banda, queden legalitzats com a dues federacions de partits polítics independents i municipalistes

27 de Juny de 1993: **Primera Trobada de Candidatures Municipalistes a l'Espluga de Francolí** (Conca de Barberà)

20 de Novembre de 1994: **Segona Trobada de Candidatures Municipalistes a Reus** (Baix Camp)

26 de Novembre, 3, 17 i 31 de Desembre de 1994: **Reunions del Grup Promotor de la FIC** a Cambrils (Baix Camp) per preparar el seu Primer Congrés Constituent

1 de Febrer de **1995: Legalització** de la Federació d'Independents de Catalunya (FIC) com a partit polític al Registre General de Partits Polítics del Ministeri de l'Interior de Madrid

24 de Febrer de 1995: **Presentació Oficial** de la FIC a la Delegació del Col·legi Oficial de Periodistes de Tarragona

18 de Març de 1995: **Primer Congrés Constituent de la FIC a Hospitalet de l'Infant** - Vandellòs (Baix Camp), pel qual es fusionen la UNIC i el PITE

ELECCIONS MUNICIPALS DE 26 DE MAIG DE 1995

A partir dels èxits obtinguts sobretot a la circumscripció electoral de Tarragona, la FIC decideix activar una Comissió d'Expansió i promoure reunions mensuals amb agrupacions independents de tot el territori català. En aquest marc s'enquadren els contactes no del tot fructificats amb la Plataforma dels Independents i Ciutadans de Catalunya (PICC) i amb la secció catalana de la Plataforma Independiente de España (PIE).

A partir del mateix 1995 la FIC comença a funcionar, tal com marquen els seus Estatuts fundacionals, amb un Règim Intern que conformen com a òrgans principals la Presidència Col·legiada de tres membres, perquè mai hi hagi un únic President de la Formació, sorgides de la Comissió Permanent del partit (que en resulta ser l'òrgan executiu), a la vegada escollit per l'Assemblea General sobirana (que és la que sempre ratifica qualsevol tipus de decisió). L'organització territorial de la FIC es centra en les comarques, a la vegada distribuïdes en els següents territoris:

- Comarques de Tarragona, agrupant tant el Camp de Tarragona com les Terres de l'Ebre
- Comarques Centrals, inclosa Barcelona
- Comarques Gironines
- Comarques de Ponent (coincidint amb la província de Lleida)

ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA DEL 29 DE NOVEMBRE DE 1995

La FIC decideix Recomandar el Vot en Blanc per als seus militants i simpatitzants

1996: A partir d'aquesta data es publica el Primer **Butlletí d'Informació Municipal de la FIC**, a la vegada que com a fet remarcables la formació és promotora i signa el **Pacte Antitransfugisme**.

Igualment en aquesta nova època s'organitzaran periòdicament les Jornades de Formació per a Càrrecs Electes de les candidatures independents i municipalistes.

Esclata el Cas Priorat que dóna la presidència accidental del Consell Comarcal a la FIC.

6 d'Abril de 1996: **Reunió Preparatòria** de l'Assemblea General de la FIC a **Argelaguer** (La Garrotxa)

31 de Maig de 1996: **Assemblea General de la FIC a Cambrils** (Baix Camp)

22 d'Octubre de 1996: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a l'**Ateneu Barcelonès** (Barcelona)

22 de Desembre de 1996: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Vilanova del Camí** (Anoia)

22 de Febrer de **1997**: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Santa Fe del Penedès** (Alt Penedès)

6 d'Abril de 1997: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Solivella** (Conca de Barberà)

20 de Maig de 1997: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Pira** (Conca de Barberà)

20 de Maig de 1997: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Vilassar de Dalt** (Maresme)

1 de Juny de 1997: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Coma-ruga**, El Vendrell (Baix Penedès)

7 de Juny de 1997: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Barcelona** (Barcelonès)

29 de Juny de 1997: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Miravet** (Ribera d'Ebre)

20 de Setembre de 1997: Trobada del Grup d'Implantació Territorial a **Argelaguer** (la Garrotxa)

7 de Juny de 1998: **Segon Congrés Extraordinari de la FIC**, també conegut com a **Congrés de la Refundació** de la FIC, a **Vilafranca del Penedès** (Alt Penedès)

10 de Juliol de 1998: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Pira** (Conca de Barberà)

13 de Juny de 1998: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Sant Adrià del Besòs** (Barcelonès)

20 de Setembre de 1998: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Ulldecona** (Montsià)

18 d'Octubre de 1998: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Vila-rodona** (Alt Camp)

15 de Novembre de 1998: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Palau-Solità i Plegamans** (Vallès Occidental)

13 de Desembre de 1998: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Cubelles** (Baix Penedès)

21 de Febrer de 1999: **Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a Cambrils** (Baix Camp)

23 de Maig de 1999: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Palau-Solità i Plegamans** (Vallès Occidental)

29 de Maig de 1999: Reunió de la Comissió Permanent de la FIC a **Roquetes** (Baix Ebre)

13 DE JUNY DE 1999: ELECCIONS MUNICIPALS

Amb la mirada posada a les següents Eleccions al Parlament de Catalunya, el candidat Pasqual Maragall endega una estratègia d'obrir el partit amb el qual havia aconseguit l'Alcalde dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992, el PSC, a altres sectors polítics del progressisme independent.

En primer lloc crea la plataforma que acabarà fent coalició amb el PSC anomenada Ciutadans pel Canvi, i més tard aprofundeix en els acords puntuals i de caire més genèric amb candidatures independents del territori, dins i fora de la FIC.

19 i 20 de Juny de 1999: **Tercer Congrés de la FIC** a la Fontcalda de **Gandesa** (Terra Alta)

17 D'OCTUBRE de 1999: ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA DE 1999

A les quals es presenta per primera vegada la Federació d'Independents de Catalunya

La candidatura encapçalada per en Josep Pijoan no va poder sobrepassar el mil.ler de vots. Durant la campanya el candidat de la FIC, havent patit la fuga de molts companys i simpatitzants de la causa independent cap el nou candidat socialista Pasqual Maragall, al qual se li suma l'estratègia de vot útil de molts ciutadans, provocà una campanya erràtica d'apropament cap a les forces nacionalistes que en aquells moments es trobaven en decadència. Pocs dies abans de les Eleccions el candidat recordava: "No creiem ni en dretes ni en esquerres perquè el que defensem afecta tant als uns com als altres», «sobretot el que ens motiva és el menyspreu de la política oficial cap a les poblacions i municipis petits i de l'àmbit rural».

CRONOLOGIA DEL NMC:

El Primer Sopar de Nadal on s'oficialitza la voluntat de configurar el Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC) com un nou partit polític independent municipalista dedicat als afers de Cambrils es realitza el Desembre del 2010 a l'Hotel Diegos del Barri de La Perellada. A partir de llavors anualment l'NMC ha celebrat la seva Trobada i Sopar de Nadal anual:

Hotel Tryp Port (2011)

Fonda Montserrat (2012)

Fonda El Camí (2013)

Restaurant Can Solé (2014)

Restaurant El Retiro de l'Hotelet (2015)

Restaurant Mas Gallau (2016)

Restaurant Can Solé(2017)

Hotel Sol Cambrils (2018)

Hotel Port Eugeni (2019)

El 28 de Desembre de 2010 s'envia l'Acta Notarial amb els Estatuts del nou Partit i l'Elecció de la seva primera Comissió Executiva.

L'1 de Febrer de 2011, després de realitzar les esmenes a tres petits detalls de tres articles dels Estatuts del NMC, aquest mateix òrgan depenent del Ministeri de l'Interior el legalitza.

«Al amparo de los artículos 6 de la Constitución Española y 1 de la Ley Orgánica 6/2002 de 27 de Junio, de Partidos Políticos, se constituye el partido político denominado como Nou Moviment Ciutadà per Cambrils - Nuevo Movimiento Ciudadano por Cambrils, cuyas siglas son NMC, y siendo el símbolo del mismo las letras N, M y C en mayúsculas y color rosa, u bajo ellas las mismas letras también rosas en forma de reflejo. El símbolo tiene fondo blanco».

Com a més destacable dels ESTATUS del NMC podem esmentar:

Article 2: defineix l'àmbit de la seva actuació política que la limita al terme de Cambrils;

Articles 3, 4, 5 i 6: el domicili social del NMC queda establert al C/ Joan Maragall 7 de Cambrils; la web del partit és www.nmc.cat, i el seu correu electrònic de contacte nmc@cambrils.org

Articles 6, 7, 8 i 9: sobre els drets i deures dels afiliats, la manera de donar-se d'alta i la manera de donar-se de baixa;

Article 10: sobre el règim disciplinari intern;

Article 11: descriu els òrgans de representació que són l'Assemblea de Militants, que és totalment sobirana; la Comissió Executiva que es regeix per un Reglament de Funcionament; i la Comissió de Garanties.

Article 18: sobre els supòsits de dissolució del partit...

La resta d'articles representen la part de declaració econòmica de béns, que en tot cas s'ha de donar a conèixer periòdicament al Tribunal de Cuentas, i la relació de la resta d'obligacions que s'han de tenir com a partit tal com assenyala la Llei de Partits Polítics corresponent.

També existeixen una Disposició Transitòria que tracta precisament sobre la manera de Reformar els mateixos Estatuts, i una Disposició Final que avala el fet de desenvolupar Reglaments Interns per al millor funcionament de l'organització.

20 DE MARÇ DE 2011: PRESENTACIÓ OFICIAL DEL NMC, a la Sala d'Actes de la Cooperativa Agrícola de Cambrils, a càrrec d'ARCADI OLIVERES

MAIG DE 2011: ELECCIONS MUNICIPALS

EL NMC OBTÉ TRES REGIDORS

23 - 24 DE MARÇ DE 2012: PRIMER CONGRÉS D'IDEES DEL NMC

«Els reptes dels partits polítics al Segle XXI», amb la participació de Pablo Simón, Josep Sánchez Cervelló, Alberto Reig Tapia i Àngel Belzunegui.

28 - 29 DE SETEMBRE DE 2013: SEGON CONGRÉS D'IDEES DEL NMC

Amb la participació de Paco Xammar, Alberto Montiel, Jordi Planas, Quim Espinosa i Antoni Belmonte.

24 - 25 D'OCTUBRE DE 2014: TERCER CONGRÉS D'IDEES DEL NMC

Amb la participació de Loly Bolay (Presidenta del Parlament del Cantó Suís de Ginebra), Jaume Polo, Jessica Ligar i David Dueñas.

17 DE DESEMBRE DE 2016: QUART CONGRÉS D'IDEES DEL NMC

Amb la participació d'Àlvar Calvet, Lluís Niñerola, Cinta Mata i David Toda, en una Taula Rodona dedicada al món de la cultura; i Agustí Salvadó (Eixample Platja), Juan Antonio Merino (Nou Cambrils) i Encarna Moreno (Vilafortuny), en una Taula Rodona dedicada al món associatiu veïnal.

15 DE DESEMBRE DE 2017: CONFERÈNCIA ANUAL DEL NMC A CÀRREC DEL DR. JOAN BOTELLA, Catedràtic de Ciència Política

15 DE NOVEMBRE DE 2018: CONFERÈNCIA ANUAL DEL NMC A CÀRREC D'ANDREW FUNK, Activista Social i Fundador de la Homeless Entrepreneur Foundation

15 DE DESEMBRE DE 2019: CONFERÈNCIA ANUAL DEL NMC A CÀRREC DEL DR. JOSÉ LUIS HERCE, Especialista en Relacions Internacionals

RELACIÓ DE REGIDORS INDEPENDENTS AL CONSISTORI CAMBRILENC

1979 (8 Regidors)

Josep Maria Queral (Alcalde , CIC)

Carles Borràs (Regidor Hisenda, CIC)

Jacint Panisello (Regidor Cultura i Sanitat, CIC)

Jaume Domènech (Regidor Govern, CIC)

Joan Rovira (Regidor Governació, CIC)

Jordi Mariné (Regidor Govern, CIC)

Josep Mellau (Regidor Obra Pública, CIC)

Ventura Ferran (Regidor Govern, CIC)

1983 (Cap Regidor)

--

1987 (3 Regidors)

Josep Maria Queral (Regidor Sanitat 1987 - 91, CIC)

Carles Borràs (Regidor Urbanisme 1987 - 91, CIC)

Josep Mellau (Regidor Turisme i Festes, 1987 - 91, CIC)

1991 (2 Regidors)

Josep Pedrell (Alcalde, ACI)

Joan Escrivà (Regidor Governació, ACI)

1995 (2 Regidors)

Josep Pedrell (Regidor Oposició, ACI)

Neus Bosquet (Regidora Oposició, ACI)

1999 (1 Regidor)

Francesc Garriga (Regidor de Cultura i Promoció de Ciutat, ACI)

2003 (3 Regidors)

Xavier Martí (Regidor Oposició, PLIC)

José Luis Notario (Regidor Oposició, PLIC)

Salvador Franch (Regidor Oposició, PLIC)

2007 (4 Regidors)

Xavier Martí (Regidor Oposició, PLIC)

José Luis Notario (Regidor Oposició, PLIC)

Salvador Franch (Regidor Oposició, PLIC)

Mar Roca (Regidora Oposició, PLIC)

2011 (5 Regidors)

Xavier Martí (Regidor Turisme, PLIC)

Laura Mellau (Regidora Joventut, PLIC)

Oliver Klein (Regidor Oposició, NMC)

Cinta Aran (Regidora Oposició, NMC)

Santi Gámez (Regidor Oposició, NMC)

2015 (4 Regidors)

Oliver Klein (Regidor Oposició, NMC)

Cinta Aran (Regidora Oposició, NMC)

Santi Gámez (Regidor Oposició, NMC)

Inma Sierra (Regidora Oposició, NMC)

2019 (3 Regidors)

Oliver Klein (Regidor Promoció Econòmica i Participació Ciutadana, NMC)

Enric Daza (Regidor Urbanisme i Obra Pública, NMC)

Natàlia Pleguezuelos (Regidora d'Esports i Joventut, NMC)

TOTAL DE REGIDORS INDEPENDENTS PER CANDIDATURES (1979 - 2019)

Candidatura Independent Cambrilenca (CIC) / 8 Regidors

Josep Maria Queral

Carles Borràs

Jacint Panisello

Jaume Domènech

Joan Rovira Bartra

Jordi Mariné

Josep Mellau

Ventura Ferran

Alternativa Cambrilenca Independent (ACI) / 4 Regidors

Josep Pedrell

Joan Escrivà

Neus Bosquet

Francesc Garriga

Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC) / 5 Regidors

Xavier Martí

Salvador Franch

José Luis Notario

Mar Roca

Laura Mellau

Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC) / 6 Regidors

Oliver Klein

Cinta Ballesté

Santi Gámez

Inma Sierra

Enric Daza

Natalia Pleguezuelos

ÍNDEX DE TAULES I IL·LUSTRACIONS

TAULES:

- 01: REGIDORS DE L'ÚLTIM AJUNTAMENT NO DEMOCRÀTIC DE CAMBRILS (PERÍODE FRANQUISTA)
- 02: CANDIDATURA DE LA FIC A LES ELECCIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA DE 1999
- 03: CRONOLOGIA DE LA FIC
- 04: REGIDORS DE LA CIC 1979
- 05: REGIDORS DE LA CIC 1987
- 06: CANDIDATURA ACI 1991
- 07: CANDIDATURA ACI - FIC 1995
- 08: CANDIDATURA ACI - FIC 1999
- 09: CANDIDATURA ACI - FIC 2003
- 10: CANDIDATURA UxC 1999
- 11: CANDIDATURA PLIC 2003
- 12: CANDIDATURA PLIC - FIC 2007
- 13: CANDIDATURA PLIC - FIC 2011
- 14: CANDIDATURA PLIC - ARA 2015
- 15: CANDIDATURA ADC - FIC 2015
- 16: CANDIDATURA VxC 2015
- 17: CANDIDATURA NMC 2011
- 18: CANDIDATURA NMC 2015

II. LUSTRACIONS:

1. Ajuntament nou de Cambrils (Portada)	Pàg. 1
2. Ajuntament vell de Cambrils, Plaça de la Vila	64
3. Logo de la FIC	80
4. Logo de la UNIC	81
5. Logo de Som Terres de l'Ebre	84
6. Logo de Més Ràpita	84
7. Josep Pijoan, Alcalde de Pira	102
8. Logo del partit Ara Reus	112
9. Logo del PIE	118
10. Llei Fonamental de Bonn (Alemanya)	125
11. Primer Ajuntament Democràtic	127
12. Josep Pedrell Font, Alcalde de Cambrils (ACI)	130
13. Xavier Martí Rom (PLIC)	164
14. Logo de la PLIC	172
15. Foto de la candidatura de la ADXC	172
16. Debat entre Candidats Eleccions 2011	175
17. Oliver Klein Bosquet (NMC)	178
18. Logo del NMC	187
19. Butlletí d'Informació Municipal del NMC	189
20. Logo d'ADN Cambrils	190
21. Logo de ALME	190

GRÀFIQUES

01: TAULA GRÀFICA: RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 1979

02: TAULA GRÀFICA: RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 1983

03: TAULA GRÀFICA: RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 1987

04: TAULA GRÀFICA: RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 1991

05: TAULA GRÀFICA: RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 1995

06: TAULA GRÀFICA: RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 1999

07: TAULA GRÀFICA: RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 2003

08: TAULA GRÀFICA: RESULTATS DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 2007

09: TAULA GRÀFICA DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 2011

10: TAULA GRÀFICA DE LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 2015

11: TAULA GRÀFICA DEL TOTAL DE REGIDORS INDEPENDENTS A CAMBRILS
DES DE 1979 A 2022

12: TAULA GRÀFICA DEL TANT PER CENT DELS RESULTATS ELECTORALS
OBTINGUTS PELS PARTITS INDEPENDENTS DE 1979 A 2019

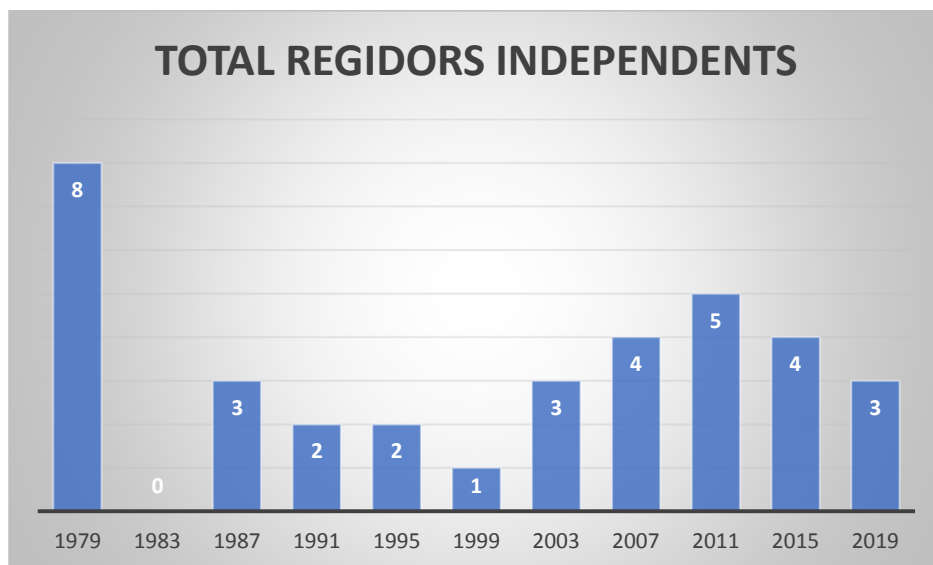
13: TAULA GRÀFICA SOBRE EL NÚMERO TOTAL DE CANDIDATURES
INDEPENDENTS PRESENTADES ENTRE 1979 I 2019

14: TAULA GRÀFICA DEL NÚMERO TOTAL DE REGIDORS INDEPENDENTS QUE
HAN ESTAT ALS DIFERENTS GOVERNS DE CAMBRILS DES DE 1979 A 2019

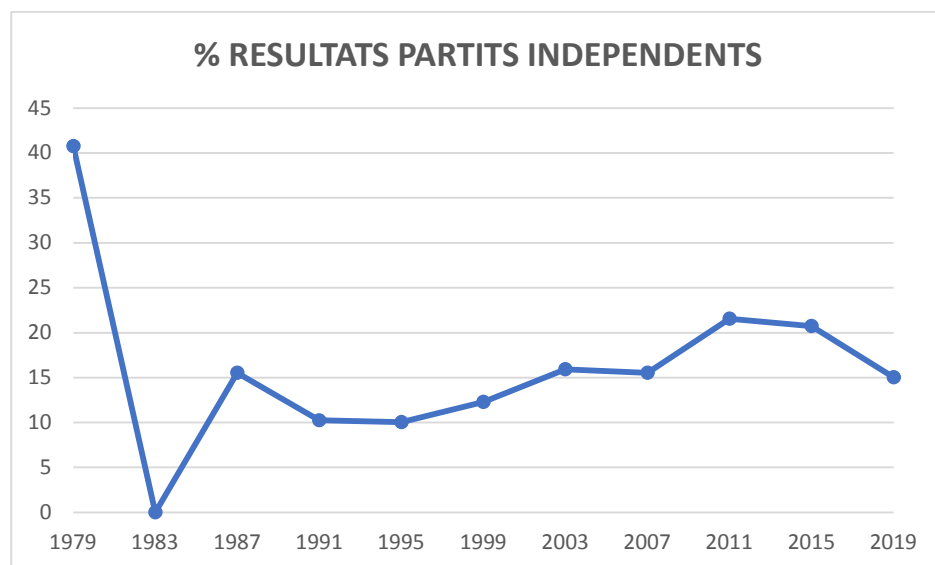
15: TAULA SOBRE EL PERCENTATGE DE REGIDORS I ALCALDES INDEPENDENTS
DURANT LA DÈCADA DELS VUITANTA A ESPANYA

16: SUMA TOTAL DE REGIDORS PER FORMACIÓ INDEPENDENT DEL 1979 AL
2019

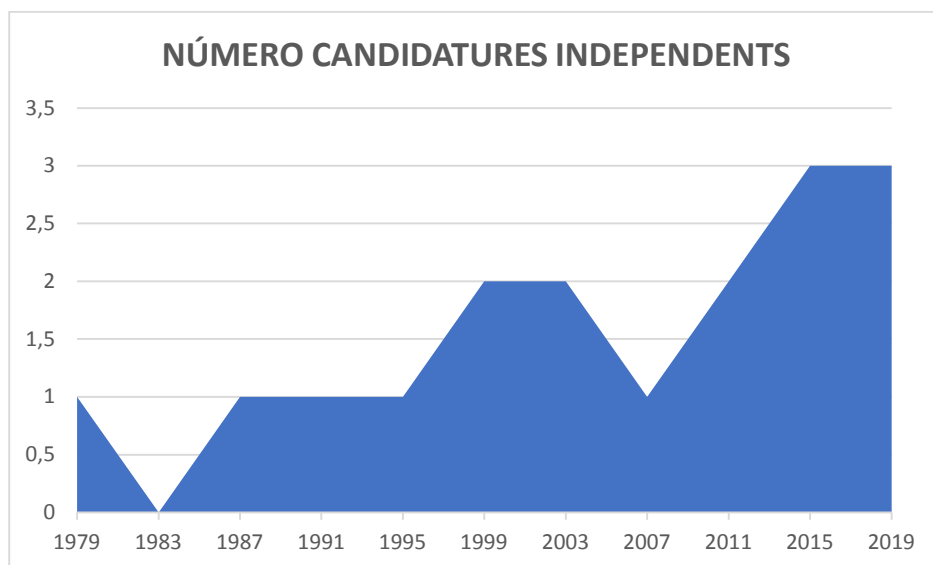
17: ENQUESTES SOBRE LES CARACTERÍSTIQUES SOCIOLÒGIQUES DELS
CÀRRECS ELECTES DE LES CANDIDATURES INDEPENDENTS 258

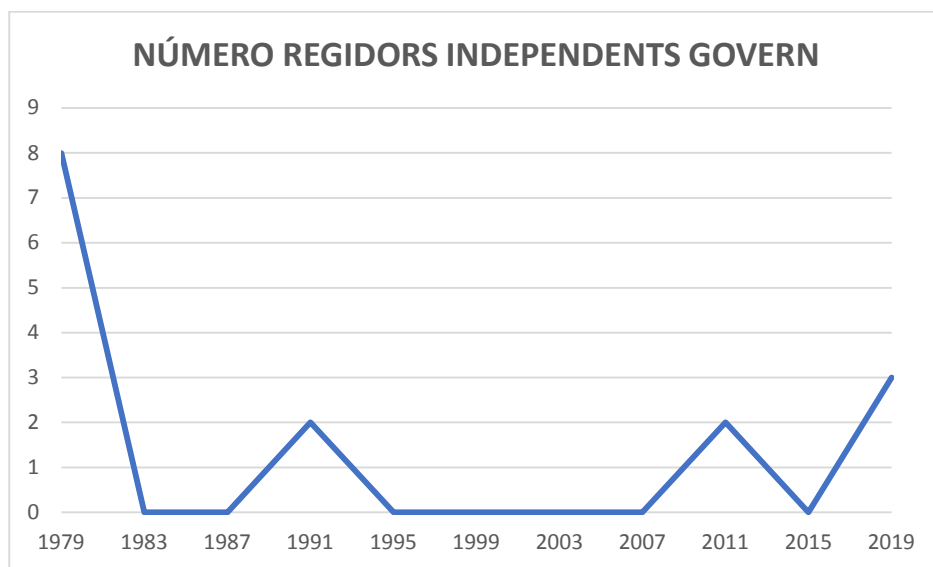
- *La gràfica defineix el nombre total de regidors independents al consistori cambrilenc tenint en compte que fins al 1999 hi havia disset regidors i a partir de llavors en són vint-i-un.*

- *La gràfica posa en valor el tant per cent assolit per les candidatures independents sobre el total de vots emesos.*

- *La gràfica fa referència al nombre total de candidatures independents presentades en cada elecció municipal des del 1979 al 2019.*

- *La darrera gràfica mostra el pes específic dels regidors independents dins de la configuració de cada govern municipal que a Cambrils sempre ha estat de coalició.*

PERCENTATGE DE REGIDORS I ALCALDES INDEPENDENTS
DURANT LA DÈCADA DELS VUITANTA A ESPANYA
(PRIMERA FASE DE DESENVOLUPAMENT DE CANDIDATURES
INDEPENDENTS)

	1979	1983	1987
REGIDORS	42'1%	27'3%	16'1%
ALCALDES	58'2%	30'9%	17'0%

- *Es pot observar com, a mesura que es va instal·lant el sistema partidista que resultarà hegemònic, la força dels candidats independents, ja siguin alcaldes o regidors, minva proporcionalment.*

SUMA TOTAL DE REGIDORS PER FORMACIÓ INDEPEDENT 1979 - 2019

- Per ordre quantitatiu i cronològic

Candidatura Independent Cambrilenca (CIC):
11 Regidors (1 Alcalde)

Nou Moviment Ciutadà per Cambrils (NMC):
10 Regidors

Plataforma Independent Cambrilenca (PLIC)
9 Regidors

Alternativa Cambrilenca Independent (ACI)
5 Regidors (1 Alcalde)

Units per Cambrils (UpC)
0 Regidors

Vilafortuny per Cambrils (VxC)
0 Regidors

Alternativa Democràtica per Cambrils (ADXC)
0 Regidors

Ara Decidim Nosaltres (ADN)
0 Regidors

Alternativa Mediterrània (ALME)
0 Regidors

ENQUESTA SOBRE LES CARACTERÍSTIQUES SOCIOLÒGIQUES DELS
CÀRRECS ELECTES DE LES CANDIDATURES INDEPENDENTS

- Anàlisi descriptiva:

Home / Dona

Nascut a Catalunya o fora de Catalunya

Edat: 18-25 / 26-35 / 36-50 / 51-65 Anys

Nivell d'Estudis

Ocupació professional

- Amb quins dels següents conceptes et sents més identificat?

Dreta / Centre / Esquerra

Europa / Espanya / Catalunya

Seguretat Ciutadana / Creixement Econòmic / Benestar Social

- Vinculació directa amb la Política

Quants anys porta en Política?

En quins partits ha militat?

Quan va començar a ser membre d'una candidatura independent?

Què representa per Vostè per «independent» i «municipalista»?

OLIVER KLEIN BOSQUET

CAMBRILS, MARÇ DEL 2020

